REPUBLICII POPULARE

MIHAIL KOGĂLNICEANU

SCRIERI ALESE

OMUL - OPERA - COMENTARII

Ediție îngrijită de

Prof. AL. I. ȘTEFĂNESCU

EDITURA DE STAT

1948

206826

CLASIFICARE ZECIMALĂ: 9 (598) (081)

INTRODUCERE

„INNOITORUL"

Născut la Iaşi în 1817, Mihail Kogălniceanu era fiul vornicului Ilie Kogălniceanu, dregător şi moşier. Datorită averii şi situaţiei sociale a tatălui său, căruia îi spunea pe moldoveneşte „băbacă", Kogălniceanu a avut parte de o educaţie aleasă şi de o instrucţie îngrijită. El lua lecţii în 1827 împreună cu Vasile Alecsandri dela călugărul maramureşan Gherman Vida, intelectual ardelean format în spiritul şcoalei ardelene. Mai târziu, ca vlăstar boieresc, el învaţă în institutul francez din Miroslava, sub egida refugiatului francez Cuénim.

În anul 1834, datorită inclinaţiunilor sale pentru studii, este ales ca tovarăş de învăţătură pentru odraslele domnului moldovean de pe atunci, Dimitrie Sturdza, şi trimis împreună cu acestea în Franţa, la colegiul din Lunéville. Dar, în afară de marea sa dragoste de învăţătură, tânărul moldovean dă dovadă de preocupări în ce priveşte starea grea a clăcaşilor moldoveni şi exprimă, într'o scrisoare adresată familiei, durerea pe care i-o trezeşte în suflet comparaţia stării lor cu aceea a ţăranilor din

alte țări ceva mai înaintate. Temându-se ca ideile înaintate să nu facă din tinerii studenți niște minți luminate, care la întoarcerea în țară să primejduiască regimul de crudă exploatare a țăranilor de către domnitor și marii boieri, Dimitrie Sturdza îi mută din Franța în Germania, în această din urmă țară, ideile de progres și libertate fiind mult mai puțin răspândite și sistemul social mai înapoiat, deci mai asemănător cu cel din Moldova.

La Berlin, Kogălniceanu, deși locuește tot la un francez, pastorul Souchon, se mișcă într'o societate de aristocrați unde ideologia lui socială nu progresează prea mult, unde însă, în schimb, el își desăvârșește pregătirea științifică. Entuziast, Kogălniceanu găsește mijlocul să-și servească țara publicând o serie de lucrări, care trebuiau să atragă atenția străinătății asupra celor două țărișoare dela Dunăre. In cursul anului 1837, Kogălniceanu publică la Berlin o istoție a Moldovei și Munteniei, o încercare de istorie literară românească, precum și un studiu asupra istoriei, obiceiurilor și limbii Țiganilor. Redactate în limbi străine, aceste lucrări arată încă de pe atunci care aveau să fie liniile pe care se va desfășura activitatea lui Kogălniceanu, în tot restul vieții sale: istoria, literatura și politica. Naționalismul și ideile democratice burgheze pe care le afișa în aceste scrieri, cât și, poate, speranța domnitorului de a folosi în scopul întăririi regimului de aspră exploatare a țărănimii această tânără energie, fac ca Kogălniceanu să fie chemat în țară.

Care era înfățișarea Moldovei în jurul anului 1840? Economia moldoveană este atrasă din

ce în ce mai mult în circuitul internațional al schimbului de mărfuri. Acest proces dă naștere cu încetul burgheziei care devine din ce în ce mai puternică și mai doritoare de a dobândi puterea politică, deținută aproape exclusiv de clasa marilor boieri pe baza unor privilegii semi-feudale. Țărănimea săracă n'are niciun drept și e lipsită de orice organizare. Muncitorimea este aproape inexistentă. Alcătuită din boierii de mâna a doua, din reprezentanții capitalului comercial și cămătăresc precum și din mici proprietari agricoli, burghezia moldoveană forma, totuși, la începutul secolului al XIX-lea, cea mai progresistă pătură socială a micului principat.

Ascensiunea economică a burgheziei în formație a făcut ca aceasta să fie interesată în realizarea unirii Principatelor și să întărească lupta pentru cucerirea puterii politice. In acest scop, elementele mai înaintate ale burgheziei au sprijinit o serie de revendicări sociale ale păturilor asuprite. Ele s'au inspirat și din ideologia burgheză apuseană, pe atunci în ascensiune. Astfel, înflorirea culturală dela începutul veacului XIX nu este un simplu reflex al popularizării ideilor revoluției burgheze din Franța, ci ea se datorește în primul rând unor cauze mult mai adânci de ordin economic și politic, forțelæ opoziționiste ale vremii utilizând manifestările culturale drept mijloc de exprimare a năzuințelor lor politice.

Intors în țară, Kogălniceanu ajunge repede unul dintre reprezentanții cei mai de frunte ai curentului progresist care avea să conducă, după mișcarea revoluționară din 1848, la uni-

rea Principatelor și la reforma agrară din 1864. În toate aceste evenimente de mare importanță, tânărul istoric a jucat un rol de seamă.

În primul rând, Kogălniceanu a fost unul dintre cele mai active elemente în procesul de culturalizare inițiat de interesele economice și politice ale burgheziei în desvoltare, proces care a jucat un rol de prim ordin în pregătirea Anului Revoluționar 1848. Acțiunea lui pe această linie a fost rodnică, ea desfășurându-se pe planuri variate. Astfel, pe plan literar, Kogălniceanu colaborează cu Asachi la „Alăuta Românească" încă din 1838. Mai târziu scoate revista „Dacia Literară" (1840) și participă împreună cu Alecsandri și Negruzzi la întemeierea teatrului românesc. În 1844, cu colaborarea lui Bălcescu, Grigore Alexandrescu și Dimitrie Bolintineanu, scoate revista literară „Propășirea", care este interzisă de cenzură curând după apariție. În tot acest timp, Kogălniceanu face o prețioasă operă de popularizare a unor idei înaintate, prin gazete și mai ales prin publicații sătești, calendare, etc., unde introduce o serie de probleme, ca desființarea privilegiilor feudale, desrobirea țiganilor, emanciparea politică a țăranilor, reforma agrară, etc. În acest interval, dela 1838 și până la 1848, se plasează și epoca încercărilor literare personale. După 1848, preocupările propriu zis literare cedează pasul celor politice și nu se mai ivesc decât în mod accidental.

În cadrul aceleiași preocupări de culturalizare se plasează și activitatea lui Kogălniceanu ca istoric. Numit profesor de istorie la Universitatea Mihăileană din Iași, el se remarcă prin atitudinea sa democratică-patriotică.

Curând, Kogălniceanu cade în disgrația domnitorului și viața lui se împarte între lucrările literare și istorice și activitatea politică interzisă. Cel care declarase în cuvântul de deschidere la cursul său că „răul și minciuna nu vor găsi niciodată în mine un apărător și totdeauna mă voi sili să spun adevărul, caracterul principal al istoriei; iar când nu-l voi putea zice, voi tăcea și Dvs. veți înțelege pentru ce", nu putea considera starea de lucruri din Moldova anilor 1840 ca satisfăcătoare. Activitatea lui progresistă i-a atras persecuțiile stăpânirii, astfel încât încercând să plece în străinătate e oprit la Viena din porunca domnitorului și apoi la întoarcerea în țară e surghiunit la mănăstirea Râșca în condiții care au dus la îmbolnăvirea lui. Capătă mai târziu îngăduința de a se transfera la Hilița, moșia sa. Când i se permise a se întoarce la Iași, îi fu interzis a mai practica avocatura. Despre acești ani Kogălniceanu spune: „Timp de șapte ani am fost înăbușit acolo, șapte ani a trebuit să respir aerul murdar al corupției care ucide această țară". Deaceea el pleacă din nou în străinătate și reușește să petreacă anii 1846-1848 în Franța și Spania. Kogălniceanu a participat la diferitele asociații conspirative ale progresiștilor moldoveni, fără ca ideile sale democratice să ia o întorsătură practică pronunțat revoluționară.

Kogălniceanu revine în țară în luna Martie 1848, dar mișcarea revoluționară dela 27 Martie din Moldova, care a eșuat din cauza slăbiciunii burgheziei moldovene, a alianței acesteia cu moșierimea și a lipsei aproape totale de contact cu masele muncitoare dela orașe și mai

ales dela sate, îl găseşte pe Kogălniceanu la Cernăuţi ca refugiat, unde tipăreşte apoi o cărticică „Dorinţele Partidei Naţionale din Moldova" *în care expune, în 34 de puncte, un crez democratic şi patriotic neuitând însă a pune şi problema ţărănimii, problemă care deobicei era lăsată deoparte de acele elemente paşoptiste ce făceau parte ele însele dintre marii proprietari de pământ. Nicolae Iorga a caracterizat această broşură drept* „o adevărată evanghelie a naţionalismului moldovenesc". *Ea situează pe Kogălniceanu — în ciuda faptului că-n'a participat efectiv fie din pricina absenţei sale din ţară, fie dintr'o anumită prudenţă nu prea lăudabilă, fie, în sfârşit, din pricină că-şi dădea seama că felul cum pornise mişcarea revoluţionară nu putea da sau nu dăduse rezultate eficace — în fruntea acţiunii moldovenilor.*

Începând de acum, Kogălniceanu, pe al cărui cap se pusese „un premiu de 700 de galbeni plus un rang de boierie", *desfăşoară o activitate neobosită atât pe plan intern cât şi pentru lămurirea opiniei publice din străinătate, în vederea realizării unirii Principatelor precum şi a unor revendicări democratice-burgheze. Preocuparea sa constantă politică se reflectă şi în lucrările propriu zis literare, cum ar fi romanul neterminat* Tainele inimii *(1850), unde scria:* „...pururea am avut râvna de a studia de aproape toate acele instituţii formate de Europa, spre a da claselor de jos folosurile de care până acum se foloseau numai clasele înstărite", *sau, în prefaţa la traducerea* „Colibei lui Moş Toma" *intitulată* „Ochire istorică asupra sclaviei" *(1853), unde descrie starea nenorocită a ţăranilor care au ajuns să-şi „vândă până şi persoanele lor". La 1 Octombrie 1855, editează ziarul „Steaua Dunării" care militează cu curaj pentru autonomia şi unirea Principatelor, iar la 21 Mai 1856, face parte din cei 17 iniţiatori ai „Comitetului Unirii". În tot acest timp, el continuă lucrările sale istorice începute prin publicarea încă din 1841 a „Arhivei Româneşti" dând la iveală Letopiseţele Moldovii (1845, 1846, 1852). Curând însă, activitatea politică îl prinde din ce în ce mai mult şi îl îndreaptă pe drumurile pline de mari răspunderi ale guvernării.*

Deschiderea, după multe greutăţi, a Divanului Ad-Hoc al Moldovei marchează începutul carierei politice a ideilor lui Kogălniceanu. Pentru prima dată în istoria Moldovei, ţăranii clăcaşi aveau şi ei reprezentanţi în Sfatul Ţării. Deşi numai 14 la număr, dintr'un total de 87, deputaţii „pontaşi" vor şti la momentul nimerit să ridice glasul, arătând unei adunări compusă în marea ei majoritate din boieri reacţionari „cererile sătenilor". La 7 Octombrie se votează unirea, cu 81 de voturi contra 2, după ce Kogălniceanu, răspunzând moşierului Balş adversar al unirii, mare proprietar a 80.000 de fălci, va declara plin de înflăcărare: „Dumnealui, în loc să vie a ne vorbi ca deputat al ţării, singurul titlu care ne dă drept de a vorbi aici, ne-a rostit opinia sa ca proprietar a 80.000 de fălci de pământ. Mare avere, frumoasă avere, nimenea din noi nu o are. Însă este cineva care o are înzecit mai mare decât d. deputat de Putna. Acesta este un oarecine care se numeşte ţară, acea ţară pe care o repre-

ință această adunare. Dl. deputat ne zice că are 80.000 de fălci. Ei bine, noi Adunarea avem mai mult chiar de cât 800.000 de fălci, căci înfățișăm țara".

Succesul repurtat prin votarea unirii precum și prin votarea altor reforme democratice, cum au fost libertatea cultelor, desființarea privilegiilor, egalitatea tuturor în fața legilor, egalitatea fiscală și altele, se explică prin insistența burgheziei care dorea să-și întărească poziția politică și avea nevoie de libertate în acest scop. Deasemenea, desvoltarea capitalistă a economiei Principatelor demonstrase unei categorii de boieri că unirea Principatelor avea să le aducă venituri mai mari decât până atunci. Când însă deputații „pontași", prin glasul lui Anastasie Panu, au lansat „trăsnetul" revendicărilor țărănești, atât burghezia cât și boierii de rangul al doilea au făcut, din interes, cauză comună cu marii proprietari. Kogălniceanu — deși *exclamă* „țăranii nu sunt pentru mine nici prinși pe câmpul bătăliei, nici cumpărați cu bani, adică vecini sau străini; ei sunt însuși elementul cel mai puternic al naționalității române; țăranii sunt însăși țara aceea cărora părinții proprietarilor de moșii de astăzi le ziceau „lubiții noștri compatrioți" chiar atunci când voiau a le mări „boierescul" — *propune și el, alături de ceilalți membri ai Divanului înspăimântați de acest „trăsnet", amânarea soluționării chestiunii țărănești sub pretextul că s'ar putea primejdui ideea unirii. Mai târziu, prin lovitura de stat dela 2 Decembrie 1864, va încerca să îndeplinească reforma agrară, care, datorită condițiunilor în care a fost făcută, n'a*

rezolvat problema țărănească, dar a însemnat deschiderea acestui proces, constituind suprema realizare a vieții sale.

Cu prilejul alegerii lui Alexandru Ion Cuza ca domn, Kogălniceanu pronunță celebrul său discurs în care spune: „Fi dar omul epohii, fă ca legea să fie tare, fi bun și blând, fi bun, mai ales, pentru acela pentru care mai toți domnii trecuți au fost nepăsători sau răi. Nu uita că dacă 50 de deputați te au ales Domn însă ai să domnești peste două milioane de oameni".

La 4 Mai 1860, Kogălniceanu este numit de Cuza prim ministru. Îndată ce se prezintă în fața Adunării, noul prim ministru propune trei legi fundamentale: legea electorală, reforma agrară și secularizarea averilor mănăstirești. Membrii Adunării, în mare majoritate boieri reacționari, aleși de numai 1.300 de alegători din toată Moldova, au hotărît să se opună cu toată puterea de care erau capabili la votarea legilor mai sus amintite. Prin diferite manevre, boierimea retrogradă moldoveană reuși să răstoarne guvernul lui Kogălniceanu. Acesta se retrase amărît și bolnav la moșia sa la Râpi, nu fără a se apăra cu îndârjire prin demascarea adevăratelor motive ale debarcării ministerului său: „deșteptarea ce am voit a face clasei de jos".

Când, la 24 Ianuarie 1862, se făcu unirea definitivă prin contopirea celor două Adunări într'una singură la București, se anunță printre alte proiecte și „legea rurală", alcătuită de Comisiunea Centrală dela Focșani, care lucrase câtva timp pentru unificarea administrației și legislației din cele două Principate. Alcătuită

numai din boieri, în zdrobitoare majoritate reacționari, această comisie pregătise un proiect de lege care trebuia să apere exclusiv interesele marii proprietăți, evident într'un mod cât mai mascat cu putință, încercând în felul acesta să înșele țărănimea elocotindă. Împotriva acestui proiect de lege mincinos și hoțesc, Kogălniceanu a ținut un strălucit discurs la 25 Mai 1862, în care a analizat pe larg problema și a arătat în mod neîndoios că libertatea mincinoasă ce se pretindea a se da țăranilor, nu însemna în fond altceva decât despuierea lor definitivă de pământul pe care până atunci îl munciseră. El încercă să deschidă ochii membrilor adunării, atât pe cei cu totul orbiți ai conservatorilor cât și pe cei ai liberalilor și în general ai întregii burghezii a timpului.

„Nesatisfacerea drepturilor și ale legitimelor trebuințe ale țăranilor va sfârși prin a întreține o neștearsă ură între cele două clase".

Calificând în concluzie proiectul legii rurale drept „un proiect de despotism și de dezordine", *Kogălniceanu face un ultim și fierbinte apel la conștiința patriotică a Adunării.* „Ce rușine și ce decadență pentru noi când am dovedi străinilor că nu avem putință de a fi, de a ne ridica la înălțimea misiunii noastre, că în mâinile noastre era să întărim România, și că noi am îngropat-o de vie; căci nenorocind trei milioane de țărani, nenorocită va fi și țara noastră; și moartă va fi și România când în o asemenea chestiune, noi, legiuitorii ei, am da pilda strâmbătății și a nelegiuirii! Și să nu credem, domnilor, că prin un vot al nostru am înecă pentru veci dreptul țăranilor. Nu, nu-

M. KOGĂLNICEANU
în uniformă de luncăr (cadet) la 18 ani

nilor, dreptatea nu piere". *Citatele de mai sus dovedesc ascuțita pătrundere politică a lui Kogălniceanu, care expune dreptatea cauzei țărănimii, realizată abia cu 80 de ani mai târziu, la 6 Martie 1945.*

Trei „prinți" și trei moșieri au răspuns discursului lui Kogălniceanu și la 11 Iunie Adunarea a votat totuși proiectul. Alexandru Ioan Cuza refuză să sancționeze legea pe care o găsește „neîmpăcând interesul național" *și nefiind* „conformă dorințelor sale". *Pe lângă voința progresistă a lui Cuza, este sigur că și Kogălniceanu a avut un amestec în refuzul acestuia de a sancționa legea. Acest gest îndrăzneț al lui Cuza a avut ca urmare o precizare a pozițiilor politice în Adunare, liberalii lepădând în sfârșit masca lor și intrând în alianță cu conservatorii, spre a se împotrivi tendințelor reformatoare ale Domnului. In felul acesta s'a format* „monstruoasa coaliție", *cum a fost numită această cârdășie politică, cârdășie care a demonstrat că între liberali și conservători nu era mare diferență de ideologie, ambele partide tinzând în primul rând la asigurarea dreptului de exploatare a țărănimii de către marii proprietari de pământ, unii, și de către reprezentanții capitalului cămătăresc, comercial și industrial în formație, ceilalți. Intre Adunare si domnitor se începe un conflict, care va duce în cele din urmă la abdicarea lui Cuza. Deocamdată, Cuza era cel mai tare și pentru a-și vedea realizate reformele sale, el face din nou apel la Kogălniceanu, căruia îi încredințează în Octombrie 1863 conducerea guvernului.*

Adunarea, care era desigur ostilă guvernului

Kogălniceanu, ea cunoscând ideile avansate ale marelui luptător, a admis legea secularizării averilor mânăstireşti fără mare opoziţie, dat fiind că aceste averi, în mare parte moşii, aparţineau călugărilor greci şi nu loveau în niciun fel interesele moşierimii băştinaşe. Când însă Kogălniceanu a prezentat, la 16 Martie 1864, noul proiect de lege rurală, el a întâmpinat o opoziţie înverşunată. Comisia pentru examinarea proiectului l-a criticat foarte aspru, aducând printre altele lui Kogălniceanu acuzaţia că a aplicat în el „principiul dreptului la instrumentul de lucru, principiu lăudat de şcoala socialistă, care va duce la un adevărat comunism general" In urma acestui raport, Adunarea a dat un vot de blam ministerului. Credincios principiilor democratice parlamentare, Kogălniceanu şi-a înaintat demisia, pe care Cuza însă n'a primit-o. Înţelegând că nu va putea lucra cu Adunarea formată numai din boieri reacţionari, aleşi pe baza unei restrângeri extraordinare a dreptului de vot, Cuza l-a însărcinat pe Kogălniceanu să convoace o sesiune specială a Adunării, spre a se discuta reforma electorală, trecută în programul de guvernare al lui Kogălniceanu încă din 1860. Adunarea, conştientă de faptul că votarea legii electorale însemna, în realitate, desfiinţarea majorităţii exclusive a boierilor, dădu o nouă moţiune de blam şi refuză să ia în discuţie proiectul de lege electorală. Atunci Kogălniceanu a dat ştire actului cunoscut în istorie sub numele de „lovitura de stat" dela 2 Mai 1864, prin care se dizolva Adunarea urmând a se face alte alegeri pe baza noii legi electorale, care urma să

fie aprobată de totalitatea poporului, printr'un plebiscit special organizat. Din 683.928 votanţi, numai 1307 au răspuns NU, şi 50.232 s'au abţinut. Legea electorală mărea în mod considerabil numărul alegătorilor, care erau acum de două feluri: alegători primari, cu vot indirect, care alegeau delegaţi şi alegători direcţi, care votau personal. In felul acesta, noua Adunare, care număra 160 deputaţi, nu mai conţinea în rândurile ei decât 11 deputaţi din vechea Adunare. Pentru prima dată pătrund într'o Adunare permanentă, deputaţi care apără în parte interesele păturilor exploatate. Se înţelege că cu o asemenea Adunare reforma agrară ar fi putut trece uşor. Kogălniceanu n'a mai aşteptat sesiunea şi, după ce a reuşit să înfrângă o ultimă împotrivire a Consiliului de Stat, care se rostise pentru amânarea aplicării legii cu trei ani, a trecut la fapte. Abia la 14 August 1864, legea a fost promulgată şi a intrat în aplicare. Prin ea se împroprietăreau clăcaşii pe pământurile pe care le munceau şi prin lege se desfiinţa boierescul (claca) sub toate formele lui. Marele vis al vieţii lui Kogălniceanu fusese realizat.

Deşi legea prevedea despăgubiri mari pe care ţăranii trebuiau să le plătească boierilor, şi loturi mici, prea mici ca noii proprietari să poată rezista greutăţilor financiare, din pricina reglementării puţin precise a învoielilor agricole şi deşi ţăranii nu aveau păşuni, cu toate aceste neajunsuri, care au anulat mare parte din efectul imediat al legii, fără să mai vorbim despre grozav de defectuoasa ei aplicare pe teren, cu toate aceste rezerve reforma agrară a „omu-

lui dela 2 Mai", cum îi plăcea chiar lui Kogălniceanu să-şi spună, constituie un mare merit, care singur e suficient ca să-i asigure un loc de cinste printre personalităţile de seamă ale trecutului poporului român.

Peste câtva timp, o serie de intrigi isbutesc să creeze o atmosferă de neîncredere între Kogălniceanu şi Cuza. Kogălniceanu demisionează la 26 Ianuarie 1865 şi e nevoit să se retragă din politică, scârbit de urzelile ţesute în umbră şi dezamăgit de Cuza, care cedă, fără să ştie, presiunii reacţiunii, pregătind astfel drumul celeilalte „lovituri de stat", cea dela 11 Februarie, când marii boieri reacţionari vor reuşi să-l îndepărteze dela domnie.

Timp de un an de zile şi mai bine, Kogălniceanu se ţine deoparte de orice activitate politică. Apoi se decide să candideze la noile alegeri, deoarece noua Cameră avea să se rostească asupra unor chestiuni de o deosebită însemnătate, chestiuni printre care se temea a nu fi şi reforma agrară, pe care cu atâta stăruinţă el reuşise a face să fie adoptată. Cu toată înverşunata propagandă ostilă care i se făcu, el reuşi a fi ales, dar Camera, care acum se recompusese din vechii boieri adversari ai reformei agrare, i-a invalidat alegerea sub diferite pretexte. Trimis pentru a doua oară în faţa urnelor, Kogălniceanu este reales cu o majoritate sdrobitoare, dar din nou Camera îi anulează mandatul.

La 5 Octombrie 1866, cu prilejul noilor alegeri pentru Cameră şi Senat, Kogălniceanu candidează din nou în trei colegii deodată, reuşind peste tot cu mare majoritate de voturi. Şi de

data aceasta reprezentanţii reacţiunii au încercat să-l îndepărteze punând problema „capacităţii" sale. Ce dureroasă ironie, ca un parlament de boieri retrograzi şi venali să acuze de incapacitate pe unul dintre făuritorii României moderne! De data aceasta însă Kogălniceanu este de faţă şi se apără cu îndârjire. Parlamentul nu-i poate refuza validarea, dar duşmănia constantă atât a conservatorilor cât mai ales a liberalilor, pe care Kogălniceanu îi demascase fără cruţare de atâtea ori, îl va urmări, şi „gigantele", aşa cum era supranumit cu adevărată teamă de josnicii săi adversari, a trebuit să-şi socotească cariera politică încheiată, datorită jocului desmăţat şi orb al patimilor celor două partide, liberal şi conservator, amândouă înţelese pentru a apăra interesele burgheziei moşiereşti care se împleteau foarte strâns.

In 1871, Kogălniceanu e nevoit să se retragă din viaţa politică şi să se dedice lucrărilor sale istorice. Abia în 1877, Kogălniceanu este chemat ca ministru de externe şi, mai târziu, participă la Congresul dela Berlin. In Aprilie 1880, trece dela ministerul de externe ca ministru al României la Paris. In ultimii ani ai vieţii, Kogălniceanu, care face din nou opoziţie partidului liberal corupt şi condus orbeşte de personalitatea tiranică a lui Ion Brătianu, nu şovăie, atunci când bătrânul său adversar este încolţit, să-i ia apărarea şi să invoce în favoarea lui faptul că „prezidase la îndeplinirea unor mari acte"

La 1 Aprilie 1891, la jubileul de 25 ani de la înfiinţarea Academiei Române, Kogălniceanu ţine un discurs care poate fi considerat pe

drept cuvânt ca un bilanț al vieții sale. Curând după aceea, la Paris, moare în vârstă de 74 de ani, după a unsprezecea operație, în luna lunie 1891.

Astfel se termină viața lui Mihail Kogălniceanu, supranumit de cel mai recent biograf al său, G. Georgescu-Buzău, „înmoitorul".

*

Din cele ce s'au spus despre viața lui Mihail Kogălniceanu reiese în mod indiscutabil, că activitatea dominantă în viața lui este cea politică. Totuși, din punct de vedere al istoriei culturii românești, încercările literare și operele istorice ale lui Kogălniceanu prezintă o deosebită importanță, concepțiile lui în cele două domenii având o îndoită valoare, fie ca noutate, fie ca promovatoare de largi curente ideologice.

Mai este și o a treia categorie de opere, discursurile sale, care, fiind purtătoarele unei serii de idei progresiste și pline de conținut, sunt în același timp creații de valoare estetică. Se adeverește astfel că, departe de a exclude preocupările politice, literatura dobândește prin ele o vigoare deosebită și o mare putere de pătrundere în publicul cititor. Scrierile lui Kogălniceanu, de orice categorie ar fi ele, posedă un puternic caracter de actualitate și de tendință, în bunul sens al cuvântului, ceeace le plasează pe linia premergătoare literaturii progresiste actuale. E de observat că atâta timp cât — păstrând proporțiile — burghezia nu cucerise încă poziții puternice politice, ea nu numai că admitea dar chiar recomanda o literatură cu tendință, o literatură care să-i servească scopurile. In momentul când burghezia, în alianță cu marea moșierime, a cucerit puterea politică, ea a început să susțină concepția estetizantă în literatură, cu intenția mărturisită de a întoarce atenția poporului dela rezolvarea problemelor sociale. Astfel stând lucrurile, nu este deloc de mirare ca unii exponenți ai burgheziei in ascensiune să vădească în opera lor trăsături pe care astăzi suntem obișnuiți a le găsi numai în literatura cu puternice afinități pentru ideologia maselor muncitoare dela orașe și sate.

In mod obișnuit și tendențios, critica burgheză a prezentat totdeauna pe literatul Mihail Kogălniceanu, ca pe un teoretician al tradiționalismului, cu accente puternice care ar fi mers până la șovinism. Așa se face că unele curente literare fasciste au îndrăsnit a se reclama în sprijinirea concepției lor rasiste pe „tradiția" lui Kogălniceanu. Această părere este greșită din două puncte de vedere: întâi pentrucă ea ignoră totalitatea producției literare a „omului dela 2 Mai" și în al doilea rând pentrucă ea nu judecă în mod științific și dă drept valabile încă idei, care astăzi, prin forța lucrurilor, sunt perimate.

Dintr'un imperativ al momentului, criticii burghezi au căutat să facă o direcție permanentă, care să justifice un naționalism șovin, pus în slujba clasei exploatatoare burghezo-moșierești.

In vreme ce s'a denaturat conștient fondul ideologic al lucrărilor lui Kogălniceanu, critica reacționară se ferea să semnaleze îmbelșugata

activitate pe care Kogălniceanu a risipit-o prin publicaţiile populare ca Almanahuri, Albume, Calendare, colaborările lui la „Foaia Sătească", „Steaua Dunării" precum şi numeroase alte gazete. Acestea au fost trecute în general sub tăcere, cu pretextul că ele n'ar fi adevărată literatură, deşi în realitate motivul era că ele contraziceau în mod flagrant imaginea pe care culturalii oficiali o construiseră omului dela 2 Mai pentru „uzul prostimii". Apoi „Scrisorile" sale nu au fost suficient luate în consideraţie şi mai ales încercările sale epice de oarecare amploare, cum ar fi nuvela „Iluzii Pierdute" (1841) sau romanul neterminat „Tainele Inimii" (1850). In toate aceste lucrări, desigur în general de mici dimensiuni şi cu mai puţine pretenţii literare, figura literatului Kogălniceanu apare cu totul alta decât aceea a unui tradiţionalist îngust sau şovin. Ar fi fost de altfel cu neputinţă ca activitatea politică progresistă a lui Kogălniceanu să nu se oglindească şi în activitatea sa literară şi lupta lui pentru rezolvarea problemei ţărăneşti să nu transpară într'un fel şi în creaţia artistică propriu zisă. Dar ceeace este mai interesant şi infirmă cu totul afirmaţiile criticei burgheze asupra „tradiţionalismului" structural al lui Kogălniceanu sunt părerile sale despre rolul literaturii care e: „de a preface năravurile, de a introduce în patria sa o viaţă nouă, principii noi". (Iluzii pierdute), sau ideea că orice progres cultural este condiţionat de bunăstarea economică şi care se poate găsi formulată în „Tainele Inimii": „popoarele nu pot ajunge la adevărata civilizaţie decât prin cultivarea şi

desvoltarea facultăţilor naţionale şi sporirea bunei stări materiale"

Kogălniceanu n'a şovăit să facă „gazetărie în slujba poporului", aşa cum dovedesc anumite articole care se găsesc publicate de trei patru ori în diferite foi, de preferinţă acelea care mergeau la ţară. Iată câteva titluri de articole de acest gen: Holerca, Despre Civilizaţie, Despre Pauperism, Portul Naţional, etc.

Din cele de mai sus se vede limpede că, departe de a fi un „tradiţionalist" şovin, aşa cum s'a încercat a fi zugrăvit de către o critică interesată, Kogălniceanu a fost într'adevăr un patriot luminat, iar activitatea lui literară s'a desfăşurat pe linia unei atitudini în general progresiste, care vedea în literatură un instrument de luminare a maselor şi de îndrumare a lor pe drumul democraţiei. Exemplul lui a dat roade, căci o seamă de scriitori s'au pus în slujba ideilor înnoitoare care au făcut posibilă punerea bazelor României Moderne, prin Revoluţia dela 1848, unirea Principatelor şi reforma agrară dela 1864.

Ideea naţională-patriotică răzbate puternic pela jumătatea secolului XIX, susţinută fiind de burghezia în formaţie. Ea dă un viguros impuls studiilor istorice. Nevoia de propagandă, atât în ţară cât mai ales în străinătate, a făcut ca Nicolae Bălcescu în Muntenia şi Mihail Kogălniceanu în Moldova, să desfăşoare o rodnică activitate. Astfel, încă din timpul şederii sale la Berlin pentru studii, tânărul Kogălniceanu avea să publice în 1837, în limba franceză, „Histoire de la Valachie, de la Molda-

vie et des Valaques transdanubiens". *Această primă istorie națională, căci istoriile Școalei Ardelene ori nu erau încă tipărite ori erau alcătuite într'un spirit prea îngust (Petru Maior avea un singur țel: să arate originea latină a poporului român) și, deși opera unui tânăr de 20 de ani, ea l-a consacrat dela început pe Kogălniceanu drept un mare istoric. Deși se socotea elevul profesorului german Ranke, a cărui concepție istorică numită „critică" se străduia „să prezinte lucrurile așa cum s'au întâmplat", Kogălniceanu împrumută istoriei o funcție educativă, socială, politică și națională, așa cum reiese și din* Discursul pentru deschiderea cursului de Istorie Națională, *unde citează pe istoricul rus Karamzin în următorii termeni:* „Istoria... testamentul lăsat de către strămoșii strănepoților ca să le slujească de tălmăcire vremli de față și de povățuire vremii viitoare".

Deși în prefața Istoriei sale, Kogălniceanu promite a nu face o înșirare seacă de domnitori și de războaie, totuși, din cauza tinereții sale, din cauza ideilor dominante ale epocii și mai ales din lipsă de documentare, precum și din neaplicarea consecventă a principiilor pe care le expune, el nu reușește decât în foarte slabă măsură să arate interdependența fenomenelor istorice, economice, sociale, culturale, etc. Ba uneori, el acordă prea mare importanță rolului jucat în istorie de unele personalități neglijând factorul economic, adevăratul substrat al tuturor fenomenelor istorice, așa cum a arătat mai târziu materialismul istoric. Evident, toate aceste lipsuri sunt privite în lumina progreselor făcute de istoria românească timp

de un veac și mai bine, și ele nu scad întru nimic meritul lui Kogălniceanu ca deschizător de drumuri în istoriografia noastră.

Un al doilea merit și care decurge firesc din piedicile întâmpinate de Kogălniceanu în redactarea acestei istorii, este fericita inițiativă pe care a avut-o, încă din 1840, de a publica „Arhiva Românească", *culegere de documente și de cronici vechi, care aveau să servească pentru istoricii următori drept izvoare. In dorința sa de a face cunoscută istoria țării noastre peste hotare, Kogălniceanu a publicat, în 1846, două volume în limba franceză intitulate:* „Fragmente extrase din cronicile moldovenești și valahe pentru a servi la istoria lui Petru cel Mare, Carol XII, Stanislas Lescinski, Dimitrie Cantemir și Constantin Brâncoveanu".

In afară de istoria sa, rămasă la volumul întâi, și de publicarea de documente și cronici vechi, Kogălniceanu a mai publicat o serie de studii mai mici, ca de pildă: „Schiță asupra istoriei moravurilor și limbii Țiganilor", *Berlin, 1837, în limba franceză;* „Moldova și Valahia. Limba și literatura românească sau valahică", *în limba germană, Berlin, 1837, precum și o întreagă serie de scrieri asupra evenimentelor politice din secolul XIX, la care a luat parte în calitate de om politic.*

Mare orator și bărbat de stat al României între 1848 și 1878, Kogălniceanu a lăsat o serie impresionantă de discursuri care, atât prin frumusețea construcției logice și a stilului, cât mai ales prin importanța problemelor tratate și prin soluțiile în același timp îndrăznețe și progresiste pe care le propune, au o mare valoare

literară. Printre acestea cele mai cunoscute precum și cele mai instructive și caracteristice sunt: Imbunătățirea soartei țăranilor *(1862)*, care constituie titlul său cel mai valabil în istoria culturii noastre, Discursul pentru deschiderea cursului pentru istoria națională *(1843)*, Discursul la alegerea lui Cuza *(1859)*, Discursul la jubileul de 25 de ani dela întemeierea Academiei Române" *(1891)*, „Discursul asupra tocmelilor agricole" *(1882)*, etc.

In afară de aceste discursuri, Kogălniceanu a desfășurat o întinsă activitate oratorică în diferitele Adunări din care a făcut parte începând cu Divanul Ad-Hoc al Moldovei și până la Parlamentul României din anul morții sale, 1891.

„Discursurile lui Kogălniceanu sunt pline de entuziasm atunci când susține cauza dreaptă a țărănimii sau când propovăduiește ideile înaintate de egalitate socială. Ele sunt documentele care răstoarnă sofismele reprezentanților boierimii lacome și necinstite. Impotriva robiei, a urei de rasă, a șovinismului, glasul său răsuna deseori puternic și limpede. Pentru emanciparea politică a țărilor românești, pentru unirea lor, pentru „îmbunătățirea soartei țăranilor" mai ales, vocea lui Kogălniceanu s'a înălțat totdeauna fierbinte și neostenită. Deaceea cuvântările lui sunt prilej de desfătare și de învățătură în acelaș timp.

*

Exponent al burgheziei și mai ales al burgheziei legate de industrie, Kogălniceanu a părăsit drumul apucat de burghezia comercială, adică alianța cu marii moșieri și a căutat să pro-

moveze mai vădit puterea politică a burgheziei în dauna moșierimii. Datorită slabei desvoltări a industriei, el nu a putut impune această politică, obiectiv progresistă în acele vremuri.

Aici găsim și originea încercărilor grupărilor politice dominante, de a întuneca figura „Omului dela 2 Mai" omul care nu s'a sfiit să activeze uneori împotriva alianței burghezo-moșierești.

Cu toate slăbiciunile lui Kogălniceanu, care nu trebuesc ascunse, el a fost un propagator al culturii în masele populare, însuflețitor al vieții culturale între 1840 și 1850, inițiator în domeniul studiului istoriei și al publicării de documente, luptător pentru unele reforme privitor la problema țărănească pe care o considera pe bună dreptate ca o chestiune esențială pentru propășirea țării, și o personalitate de vază în desvoltarea statului român modern.

In acest spirit, memoria lui Kogălniceanu merită a fi cinstită în Republica Populară Română.

BIBLIOGRAFIE

OPERELE LUI KOGALNICEANU

1. **Histoire de la Valachie, de la Moldavie et des Valaques transdanubiens**, Berlin, 1837. (Istoria Valahiei, a Moldovei şi a Valahilor de peste Dunăre.
2. **Esquisse sur l'histoire, les moeurs et la langue des Cigains connus en France sous le nom de Bohémiens, suivie d'un recueil de 700 mots cigains**, Berlin, 1837. (Schiţă asupra istoriei, obiceiurilor şi limbii ţiganilor, cunoscuţi în Franţa sub numele de boemieni, urmată de o culegere de 700 de cuvinte ţigăneşti). Altă ediţie în limba germană la Stuttgart, 1840. În româneşte: „Schiţă despre ţigani", traducere de Ghibănescu, Iaşi, 1900.
3. **Moldau und Wallachei. Romaenische oder wallachische Sprache und literatur** (Moldova şi Valahia. Literatura românească sau valahică), Berlin 1837 în revista **Magazin für die Literatur des Auslandes.** (Magazin pentru literatura străinătăţii).
4. **Arhiva Românească**, Iaşi, 1841 vol. I, 1845, vol. II.
5. **Iluzii Pierdute, Un întâi amor**, Iaşi, 1841.
6. **Almanah de învăţătură şi petrecere**, Iaşi, 1844.
7. **Fragments tirés des croniques moldaves et valaques pour servir à l'histoire de Pierre le Grand, Charles XII, Stanislas Leszczynski, Démètre Cantemir et Constantin Brancovan**, Iaşi, 1845, 2 vol. (Fragmente extrase din cronicile moldovene şi muntene pentru a servi la istoria lui Petru cel Mare, Carol XII, Stanislas Lescinski, Dimitrie Cantemir şi Constantin Brâncoveanu).
8. **Letopiseţele ţării Moldovei publicate pentru întâia dată**, Iaşi, 3 vol. 1845, 1846, 1852.

9. **Dorinţele Partidei Naţionale în Moldova**, August 1848.
10. **Album istoric şi literar**, Iaşi, 1854.
11. **Îmbunătăţirea soartei ţăranilor.** Discurs rostit în Adunarea Generală a României, Bucureşti, 1862.
12. **Cronicele României, sau letopiseţele Moldovei şi Valahiei**, a doua ediţie, 3 vol. 1872-1874. Bucureşti.
13. **Tocmelile agricole.** Cuvânt rostit în Adunarea Deputaţilor. Bucureşti. 1882.
14. **Desrobirea Ţiganilor. Ştergerea privilegiilor boiereşti. Emanciparea ţăranilor.** Discurs rostit în Academia Română. Bucureşti, 1891.
15. **Reviste: Alăuta Românească**, 1838.
    Dacia Literară, 1840.
    Propăşirea, foaie ştiinţifică şi literară, 1844.
    Foaie sătească a Principatului Moldovei, 1840-1845.
    Steaua Dunării, 1855.

FRAGMENTE DE SCRISORI

Cât timp a stat în Franța și în Germania, Mihail Kogălniceanu a purtat o neîntreruptă corespondență în special cu surorile lui rămase în țară. In cele trei fragmente pe care le dăm se poate vedea cât de serioase erau preocupările tânărului student, ce caldă iubire de țară și de popor îl însufleța, cum încă de pe atunci îl preocupau teatrul și studiile istorice, etc.

Scrisorile, redactate în limba franceză, au fost publicate pentru prima oară în revista „*Convorbiri Literare*" și apoi în volum în 1914.

Berlin, 5 Mai, 1837

Dragele mele, dacă am venit în străinătate n'am făcut asta pentru ca să învăț să vânez: acest meșteșug l-aș fi putut deprinde mult mai repede în Moldova, decât în Prusia, unde vânătoarea nici nu este permisă oricui. N'au decât să vâneze tinerii ceilalți, ca alde Răducanu și alții. Pentru asta sunt făcuți; dar spuneți-mi, numele lor va fi el celebru, vor lăsa ei vreo amintire glorioasă după moarte? Nu, dragele mele; oamenii aceștia nici nu trăiesc măcar: ei vegetează. In ce mă privește, nu vânătoarea

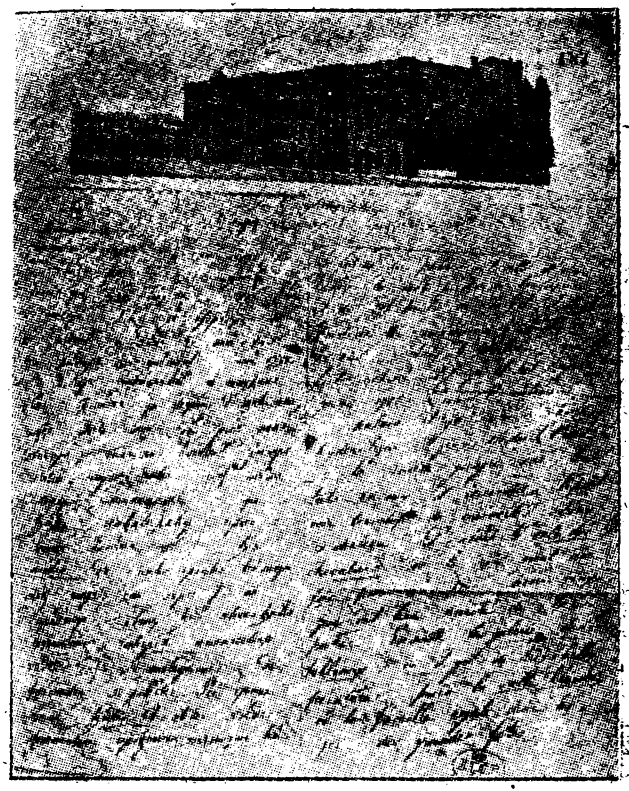

SCRISOAREA LUI M. KOGĂLNICEANU
Către tatăl și surorile sale, scrisă din Berlin (1837). Text românesc — cu litere chirilice — și text francez
En-têtul reprezintă Palatul regal din Berlin
(Originalul în Biblioteca Academiei Române)

este cariera mea; muncă zi și noapte, rămânând într'o dulce independență, o fericită mediocritate, cum spune Horațiu [1]) asta este soarta mea Când mă voi întoarce în Moldova, nu voi alerga să afișez luxul și fastul; dacă voi mai revedea vreodată patria mea va fi numai pentru ca s'o servesc și să-mi jertfesc viața pentru ea, dacă va fi nevoie.

*

2 Iunie, 1837.

Fiecare lucru este slab la început; la fel este cu teatrul moldovenesc, așa cum a fost și cu teatrele altor națiuni. In loc de a vă arăta nemulțumirea și de a prefera teatrul francez, trebue să faceți tot ce vă stă în putință spre a încuraja pe actorii moldoveni, căci gândiți-vă că actorii francezi au avut atâtea modele și că ei joacă încă depe când erau tineri; nu tot astfel este cu cei moldoveni; actori de o zi, fără să fi avut înaintași, ei joacă desigur prost; dar pe măsură ce vor juca, vor progresa. Este un început și fiecare moldovean trebuie să-l încurajeze, căci teatrul contribue mai mult ca orice la progresul literaturii naționale și la luminarea claselor de jos.

Nu trebuie să cereți teatrului moldovean chiar dela apariția sa, să vă dea capodopere căci în ce privește capodoperele trebuie în primul rând să existe autori care să le facă și până în prezent noi nu avem așa ceva. Mulțumiți-vă întâi cu traduceri, piesele originale vor veni mai târziu; atunci când tinerii scri-

1) Poet latin (65—8 înainte de Hristos).

tori vor vedea că există o scenă națională se vor grăbi să aducă tributul lor; dar pentru aceasta trebuie să mai aveți răbdare și mai ales, trebuie ca toți Moldovenii să dovedească interesul lor pentru o întreprindere care nu poate face decât bine poporului nostru.

*

Swinemünde, 21 Iulie, 1837

Spuneți, dragele mele surori, că nu găsiți amănunte asupra revoluției dela 1821, ca și asupra domniei lui Ioniță Sturdza; dar amănuntele se găsesc în amintirile fiecărei persoane mai în vârstă de douăzeci de ani. Intrebați pe primul venit și vă va spune faptele cele mai importante ale timpului, pentrucă toate s'au petrecut pe când trăia. Cu atât mai mult, dacă întrebați pe o persoană care a fost în slujba prințului Sturdza. Domnul Cuénim a fost în Moldova în timpul revoluției lui Ipsilanti, a fost spectator și nu actor, al unui mare număr de evenimente: este deci mai în măsură decât oricine să-mi procure amănuntele trebuincioase. Rugați-l din partea mea să-mi facă acest mic servici. Cât privește despre domnia lui Ioniță Sturdza, întrebați-l pe unchiul Grigore asupra detaliilor secrete dela Curte și pe vreo altă persoană importantă asupra evenimentelor care au avut loc în țară; de pildă dacă impozitele au fost mărite sau micșorate sub domnia lui, dacă visteria era bogată, dacă poporul a fost mulțumit, dacă au existat molime, cutremure de pământ, etc.

PREFAȚA LA „DACIA LITERARA"

„Dacia Literară" a apărut în 1840. In „introducția" care urmează, Kogălniceanu face un mic istoric al publicațiilor periodice românești ale timpului și subliniază necesitatea unei reviste care să îngăduie ca „Românii să aibă o limbă și o literatură comună pentru toți".

Se vede din lectura prefeței că așa zisa xenofobie (dușmănie față de străini) a lui Kogălniceanu nu are decât un loc de importanță secundară. Revolta lui împotriva imitației servile a literaturilor străine era de altfel în parte justificată pentru vremea aceea, când literatura română era încă în starea copilăriei.

Revista a fost suprimată după două numere, deoarece atacase marea boierime care, despărțită de popor, își căuta sprijin numai pe la curțile imperiale ale timpului.

INTRODUCȚIE

I. La anul 1817, d. Racocea, translator românesc în Lemberg, publică prospectul unei foi periodice ce era să iasă pentru întâia dată în limba românească. Planul său nu se putu aduce în împlinire La anul 1822, d. Z. Carcalechi, în Buda, cercă, pentru a doua oară, o

asemenea întreprindere ; dar şi aceasta fu în zadar. In sfârşit, la 1827, d. I Eliad vru şi ar fi putut, pe o scară mult mai mare, să isprăvească ceeace Racocea şi Carcalechi nu putură face. Ocârmuirea de atunci a Ţării Româneşti nu-i dădu voia trebuincioasă. Aşa, puţinii bărbaţi care pe atunci binevoiau a se mai îndeletnici încă cu literatura naţională, pierdură nădejdea de a vedea vreodată gazete româneşti.

Numai doi oameni nu pierdură curajul, ci aşteptară toate dela vreme şi dela împrejurări. Aceştia fură d. Aga Asachi şi d. I. Eliad ; unul în Moldova, altul în Valahia, păstrau în inima lor focul luminător al ştiinţelor. Aşteptarea lor nu fu înşelată. Împrejurări cunoscute de toţi le veniră întru ajutor. Aşa, la 1 Iunie 1829, în Iaşi, *„Albina Românească"* văzu lumina zilei pentru întâia dată Puţin după ea se arătă şi *„Curierul Românesc"* în Bucureşti. De atunci unsprezece ani sunt aproape ; între alte multe înaintări ce s'au făcut în ambele principate, literatura n'a rămas în lenevire. Ajutată de stăpânire, apărată şi îmbogăţită de niste bărbaţi mari şi patrioţi adevărati, ale căror nume vor fi trainice ca veacurile, înlesnite prin miile de şcoli ce s'au făcut în târgurile şi satele Moldovlahiei, literatura noastră făcu pas de urias şi astăzi se numără cu mândrie între literaturile Europei.

După *Albina* şi după *Curier*, multe alte gazete româneşti s'au publicat în deosebitele trei mari provincii ale vechei Dacii. Aşa, în puţină vreme am văzut în Valahia : Muzeul Naţional, Gazeta Teatrului, Curiosul, Romania, Pământeanul, Mozaicul, Curierul de Ambe Sexe, Vestitorul bisericesc. Cantorul de Avis ; în Moldova Alăuta românească, Foaia sătească, Oziris ; în Ardeal : Foaia Duminicei, Gazeta de Transilvania şi Foaia inimii. Unele dintr'însele, adecă acelea care au avut un început mai statornic, trăiesc şi astăzi; celelalte au pierit sau din nepăsarea lor sau din vina altora.

II Cele mai bune foi ce avem astăzi sunt : *Curierul Românesc*, sub redacţia d. I. Eliad ; *Foaia inimii* a d. Barit şi *Albina Românească* care, în anul acesta mai ales, a dobândit îmbunătăţiri simţitoare. Insă afară de politică, care le iă mai mult de jumătate din coloanele lor, tustrele au mai mult sau mai puţin o culoare locală. Albina este prea moldovenească ; Curierul, cu dreptate poate, nu prea ne bagă în seamă ; Foaia inimii din pricina unor greutăţi deosebite nu este în putinţă de a avea împărtăşire de înaintările intelectuale ce se fac în ambele principate.

III. O foaie dar, care părăsind politica, s'ar îndeletnici numai cu literatura naţională, o foaie care făcând abnegaţie de loc ar fi numai o foaie românească, şi prin urmare s'ar îndeletnici cu producţiile româneşti, fie din orice parte a Daciei, numai să fie bune, aceasta foaie zic, ar împlini o mare lipsă în literatura noastră. O asemenea foaie ne vom sili ca să fie DACIA LITERARĂ ; ne vom sili, pentrucă nu avem semeaţa pretenţie să facem mai bine decât predecesorii nostri Insă urmând unui drum bătut de dânşii, folosindu-ne de cercările şi de ispita lor, vom avea mai puţine greutăţi şi mai mari înlesniri în lucrările noastre.

Dacia, afară de compunerile originale ale redacției și ale conlucrătorilor săi, va primi în coloanele ei, cele mai bune scrieri originale ce va găsi în deosebitele jurnale românești. Așa dar, foaia noastră va fi un repertoriu general al literaturii românești, în care ca într'o oglindă se vor vedea scriitorii moldoveni, munteni, ardeleni, bănățeni, bucovineni, fiecare cu ideile sale, cu limba sa, cu chipul său.

Urmând un asemenea plan, Dacia nu poate decât să fie bine primită de publicul cititor. Cât pentru ceeace se atinge de datoriile redacției, noi ne vom sili ca moralul să fie pururea pentru noi o tablă de legi și scandalul o urâciune isgonită. Critica noastră va fi nepărtinitoare; vom critica cartea, iar nu persoana. Vrăjmași ai arbitrarului, nu vom fi arbitrari în judecățile noastre literare. Iubitori ai păcii, nu vom primi în foaia noastră nici discuții ce ar putea să se schimbe în vrajbe. Literatura are trebuință de unire, iar nu de desbinare; cât pentru noi dar, vom căuta să nu dăm cea mai mică pricină, din care s'ar putea isca o urîtă și neplăcută neunire. In sfârșit, țelul nostru este realizarea dorinței ca *Românii să aibă o limbă și o literatură comună pentru toți.*

IV. Dorul imitației s'a făcut la noi o manie primejdioasă, pentrucă omoară în noi duhul național. Această manie este mai ales covârșitoare în literatură. Mai în toate zilele ies de sub teasc cărți în limba românească. Dar ce folos! că sunt numai traduceri din alte limbi și încă și acelea de ar fi bune. Traducerile însă nu fac o literatură. Noi vom prigoni cât vom

putea această manie ucigătoare a gustului original, însușirea cea mai prețioasă a unei literaturi. Istoria noastră are destule fapte eroice, frumoasele noastre țări sunt destul de mari, obiceiurile noastre sunt destul de pitorești și poetice, pentru ca să putem găsi și la noi subiecte de scris, fără să avem pentru aceasta trebuință să ne împrumutăm dela alte nații. Foaia noastră va primi cât se poate mai rar traduceri din alte limbi; compuneri originale îi vor umple mai toate coloanele.

V. Dacia, ce prin urmare va cuprinde toate ramurile literaturii noastre, va fi despărțită în patru părți. In partea întâia vor fi compuneri originale ale conlucrătorilor foii; partea a doua va avea articole originale din celelalte jurnale românești. Partea a treia se va îndeletnici cu critica cărților nou ieșite în deosebitele provincii ale vechei Dacii; partea a patra, numită Telegraful Daciei, ne va da înștiințări de cărțile ce au să iasă în puțin, de cele ce au ieșit de sub tipar, relații de adunările învățaților români, știri despre literatorii noștri, și în sfârșit, tot ce poate fi vrednic de însemnat pentru publicul român.

Iași, 30 Ianuarie, 1840.

Redactorul răspunzător, *M. Kogălniceanu.*

INTRODUCERE LA ARHIVA ROMANEASCĂ

S'a tipărit la Iași în anul 1841.

In vremurile acelea, când trei imperii (austriac, turcesc și țarist) absolutiste și nesățioase puneau tot felul de piedici în calea afirmării poporului român ca element producător de cultură, fapta lui Kogălniceanu de a da la ivealâ vechile opere ale cronicarilor avea o înaltă valoare patriotică.

In afară de valoarea ei politică, această publicație avu și o mare valoare științifică d oarece pentru prima oară ea a învățat pe istoricii români că trebue să se adreseze direct documentelor, fără a se mai mulțumi cu simpla compilare a scrierilor anterioare.

Au trecut acum mai mult de două sute de ani de când Opitz [1]) în versurile sale, vechi ca formă dar nouă ca idei, cânta numele Românilor:

1) Martin Opitz, poet german (1597-1639). A fost profesor la liceul din Alba-Iulia în 1622-23. In Ardeal a scris Zlatna oder von der Ruhe des Gemütes (Zlatna, sau despre înțelepciunea sufletească) din care fac parte și versurile citate. A strâns deasemenea material pentru o operă istorică despre Dacia Antică.

Doch eure Sprache bleibt noch hier auf diesen Tag,
Darob sich dann ein Mensch gar wundern mag.
Italien hat selbst nicht viel von seinem alten,
Inglelchen Spanien und Gallia behalten:
Wie wenig dies nun kann den Römern ehnlich sein,
So manche sind verwandt Walachisch und Latein
Es steckt manch edles Blut in kleinen Bauernhütten,
Dass noch den alten Brauch und Art der alten Sitten
Nicht gänzlich abgelegt...
Die Menschen, die noch jetzt fast Römisch Muster [tragen,
Zwar schlect, doch witzig sind, viel denken, wenig [sagen,
Und was ich weiter nicht mag bringen auf die Bahn,
Dadurch ich sonsten wohl in Argwohn kommen [Kann. 2)

Deatunci ce am făcut, cum ne-am schimbat? In bine sau în rău? Aceasta strănepoții noștri vor putea judeca. Noi suntem încă prea aproape de întâmplările care au adus o prăpastie între Românii cei vechi și noi; suntem prea aproape de vulcan; ura, interesul, pisma,

2) Așadar limba voastră rămâne încă aici până'n ziua de astăzi.
Lucru de care oricine pe drept cuvânt s'ar putea mira.
Italia însăși n'a păstrat prea mult din cele vechi
Precum tot astfel Spania și Galia:
Și pe cât de puțin seamănă ele acum Romanilor,
Pe atât de apropiate am aflat limbile valahă și latină.
In micile colibe țărănești mai curge încă destul sânge nobil,
Căci vechile obicele și datine strămbune
N'au fost cu totul înlăturate...
Oamenii aceștia, care au chiar astăzi, o înfățișare aproape romană,
Sunt, drept e, obidiți, dar totuși ageri, ei mult gândesc și puțin spun
Și altele pe care eu nu mai am de unde să le știu a scrie.
Prin cele de mai sus se pot lesne închipui.

toate patimile cele mai mici trăiesc încă; prefacerea n'a încetat încă. Nu putem dar cunoaşte rezultatul acelor întâmplări, nu ştim ce ne pregăteşte soarta. Insă în orice chip amintirile strămoşeşti nu pot să ne strice; fie că Dumnezeu ne-ar păstra Români, fie că soarta ne-ar nimici, trebue să fim mândri de vechea slavă a strămoşilor. Faptele noastre de astăzi sunt aşa de mici, aşa de neînsemnate, potrivindu-le cu faptele Românilor celor vechi, încât dacă ne-am lepăda şi de slava ce înrâureză din ele şi până astăzi asupra noastră, cu ce ne-am înfăţişa înaintea posterităţii? Naţiile ca şi oamenii în deosebi îşi au solia lor pe pământ, şi sunt răspunzătoare de petrecerile lor aici jos. Omul este răspunzător pentru faptele sale: naţia pentru slava ce a câştigat, pentru pământul ce i s'a dat spre moştenire.

Ce ticăloşie ar fi pentru noi, mici în starea de astăzi, slabi în viitor, fără suvenire vechi, dispreţuind trecutele, negândind la cele viitoare, nefolosindu-ne de cele de faţă! Intr'o aşa stare oare n'am fi copţi pentru pieire, oare solia noastră nu ni s'a sfârşit pe pământ, oare nu ne-a venit rândul ca să trăim numai în Istorie, şi încă şi atunci dacă vom avea Istorie?

Ba nu, vremea pieirii nu ne-a venit, sângele nostru este tânăr, pentrucă este înoit prin nenorociri. Vom avea încă zile frumoase pe pământ. Dar pentru a le avea, trebuie să cunoaştem solia ce ni s'a dat, trebuie să fim vrednici de bunătăţile ce cerul ne-a dăruit înatâta îmbelşugare, trebuie să ne ţinem în unire, trebuie să sporim în bine. Să ne ţinem mai ales de cele trecute, ele pot să ne scape de

pieire. Să ne ţinem de obiceiurile strămoşeşti — atât cât nu sunt împotriva dreptei cugetări. Să ne ţinem de limba, de Istoria noastră, cum se ţine un om în primejdie de a se îneca, de prăjina ce i se aruncă spre scăpare. Istoria românească mai ales să ne fie cartea de căpetenie, să ne fie paladiul [1]) naţionalităţii noastre. Intr'însa vom învăţa ce am făcut şi ce mai avem să facem; printr'însa vom prevedea viitorul, printr'însa vom fi Români, căci Istoria este măsura sau metrul prin care se poate şti dacă un popor propăşeşte sau dacă se înapoiază. Intrebaţi dar Istoria şi veţi şti ce suntem, de unde venim şi unde mergem. De unde venim şi unde mergem, trecutul şi viitorul, iată toată fiinţa noastră, iată mijlocul de a ne cunoaşte.

Dar istoria noastră unde este, cine o ştie, cine o citeşte, cine-şi bate capul, într'o epocă aşa de materială, aşa de egoistă, să gândească la istorie, la naţie, la viitor?

Istoria noastră este în tradiţiile poporului, în movilele nenumărate ce împestriţează întinsele noastre câmpii, în mânăstirile ce cuviosii şi vitejii noştri Domni au zidit, în aducerea aminte a biruinţelor câştigate, în hrisoave şi în urice şi, în sfârşit, în cronicile Grecenilor, Popeştilor, Urecheştilor, Costineştilor şi a atâtor alţi bărbaţi carę într'o mână ţineau sabia spre apărarea patriei şi într'alta condeiul spre a scrie măreţele lor fapte.

Şi pe aceştia cine-i ştie, cine i-a citit, cine i-a publicat, cine le-a înălţat vreun monument?

1) Garanţia.

Vremea şi nepăsarea compatrioţilor ne-au ascuns pentru totdeauna leagănul, viaţa, faptele, moartea lor; încă puţin şi ar pieri şi scrierile lor, şi numele lor ar rămâne sterpe şi seci ca al lui Samuil Dascălul, ca al lui Evstratie Logofătul şi al atâtor alţi mulţi cari s'au îndeletnicit cu scrierea întâmplărilor Moldovei, cărora le cunoaştem de abia numele, fără a şti ce au scris, ce au făcut.

Spre a păstra Românilor acest paladium, adică scrierile acestor bărbaţi, noi ne-am propus să publicăm o colecţie a tuturor cronicarilor Valahiei şi Moldovei. Această întreprindere este însă aşa de mare, cere aşa de însemnate jertfe în timp şi bani, şi mijloacele noastre sunt aşa de mici, încât noi înşine nu putem să hotărîm epoca publicării ei. Atâta putem sigur chezăşui, că numai şi numai să vedem ceva ajutor şi îmbrăţişare, şi nicio trudă nu ne va părea prea grea, ca să punem în lucrare îndatorirea ce luăm asupră-ne.

Insă, fiindcă, afară de letopiseţe, sunt multe urice şi documente vechi, nu mai puţin interesante decât acele cronice, noi am hotărît să întocmim o colecţie istorică, care să cuprindă numai scrieri şi acte vechi, ce ar putea deslusi istoria românească şi starea lucrurilor trecute. Această colecţie este „*Arhiva Românească*", a cărei tendinţă nu poate decât să fie bine primită de toţi acei ce-şi iubesc patria.

Noi ne mărginim în aceasta; urma şi isprava vor dovedi folosul unei asemenea întreprinderi. Spre încheiere poftim pe toţi acela ce au documente care pot răspunde scopului

nostru să le împărtăşească Redacţiei, care se va grăbi a le publica.

In înştiinţarea dintâi făcută, *Arhiva* era să iasă de patru ori pe an. Insă mai multe greutăţi împotrivindu-se acestei măsuri, noi am schimbat modul publicaţiei, şi aşa, *Arhiva* va ieşi odată pe an, într'un tom de 24 coale în-8°. Cuprinsul ei cel serios se potriveşte mai bine cu această prefacere.

Numărul cititorilor colecţiei fiind foarte mic, noi nu tipărim decât o sută de exemplare, din care mai mult de jumătate se impart gratis. Din aceste, fiecare se poate lămuri că interesul bănesc nu este nicidecum scopul nostru

DISCURSUL PENTRU DESCHIDEREA CURSULUI DE ISTORIE NAȚIONALA

Rostit la 24 Noembrie 1843, acest discurs al tânărului profesor al Academiei Mihăilene (prima Universitate din țară) a fost publicat în revista „Propășirea" (24 Sept. 1844).

Aci Kogălniceanu reia ideile sale expuse în Introducerea *la* Arhiva Românească *și arată importanța neasemuită pe care o are pentru un popor cunoașterea cât mai amănunțită a propriei sale istorii.*

Intregul discurs este însuflețit de un patriotism arzător, ceeace de altfel a și făcut ca tânărul profesor (Kogălniceanu avea 26 de ani) să fie revocat numai trei săptămâni dela începerea cursului.

Domnilor,

După privelișlea lumii, după minunile naturii, nimic nu este mai interesant, mai măreț, mai vrednic de luarea noastră aminte decât *Istoria.*

CE ESTE ISTORIA?

Istoria, Domnilor, după zicerea autorilor

celor mai vestiți, este adevărata povestire și înfățișare a întâmplărilor neamului omenesc; ea este rezultatul vârstelor și al experienței. Se poate, dar, cu drept cuvânt, numi glasul semințiilor ce au fost, și icoana vremii trecute. Karamzin [1]), în alte cuvinte, o numește testamentul lăsat de către strămoși strănepoților, ca să le slujească de tălmăcire vremii de față și de povățuire vremii viitoare.

IMPORTANȚA ISTORIEI

In această privire atât de importantă, istoria trebue să fie, și a fost totdeauna, cartea de căpetenie a popoarelor, și fiecărui om în deosebi; pentrucă fiecare stare, fiecare profesie află în ea reguli de purtare, sfat la îndoirile sale, învățătură la neștiința sa, îndemn la slavă și la faptă bună.

Domnitorul, prin istorie, se deșteaptă la nobila ambiție de a face lucruri mari și drepte, și prin urmare de a trăi în viitorime. Lauda neștearsă și nemurirea cu care sunt încununați ocârmuitorii cei buni, defăimarea și hula care sunt totdeauna partea celor răi, e cu neputință ca să nu le insufle în inimă dorința spre bine și virtute, dacă inima lor nu le este încă stricată prin cangrena lingușirii. Cele mai înalte isbânzi, cele mai slăvite fapte, nu vedem oare că s'au îndemnat prin istorie? Spre pildă biruința Asiei, după murturisirea tuturor istoricilor vechi, s'a pricinuit prin deasa citire a Iliadei de către Alexandru cel Mare. Cine nu știe că acest falnic isbânditor purta necontenit

---

1) Karamzin (Nicolae) a fost un celebru istoric rus (1765-1826).

cu sine, într'o cutie de aur, poema lui Homer; şi ce este Iliada altcum decât o istorie în versuri, cea mai veche şi cea mai frumoasă din toate! Fără a merge în veacuri aşa depărtate, nu s'a mai văzut în zilele noastre un alt Alexandru, Carol XII [2]), deşteptându-şi geniul spre isbânzi şi slavă, prin citirea vieţii Macedoneanului, scrisă de Quintus Curtius [3])? Care, dar, împărat, care domn nu trebue să tremure dinaintea istoriei, acestui straşnic tribunal, ce are să-i judece cu aceeaşi nepărtinire, precum odinioară Egiptenii judecau pe regii lor ieşiţi din viaţă?

Dătătorul de legi, bărbatul de stat, în istorie învaţă tocmelile ocârmuitorilor, puterea şi slăbiciunea lor, pricinile de sporire sau de scădere a statelor, felurile de guvern sub care au înflorit mai mult, legile care au avut înrâurirea cea mai priincioasă sau cea mai stricăcioasă asupra puterii, asupra culturii, asupra moralului noroadelor.

Osteanul, în istorie găseşte pildele cele mai drepte şi mai adevărate despre strategie; cărturarul, filosoful, în ea văd înaintarea duhului omenesc, rătăcirile sale, descoperirile geniului, pricinile neştiinţei, ale superstiţiei şi ale întunericului.

Simplul particular, în citirea istoriei, găseşte mângâiere pentru relele de faţă; ea îi arată că, prin o tristă fatalitate, perfecţie n'a fost niciodată în lume, virtutea mai totdeauna a fost prigonită în viaţă, şi că răsplata ei, de cele

2) **Carol al XII-lea**, regele Suediei (1682-1718).

3) **Quintus Curtius**, istoric roman din sec. III a. Chr. care a scris viaţa lui Alexandru Macedon.

mai multe ori, nu i-a venit decât după moarte. Cine nu trebue să-şi uite durerile şi nemulţumirile, când istoria îi arată pe nişte cetăţeni vrednici de a porunci lumii, care au fost jertfa tiranilor, şi de multe ori chiar a compatrioţilor lor? Nenorocirile noastre trebue să le socotim de nimic, când vedem pe un Socrate [4]) silit să primească otrava chiar din mâna Atenienilor, pe un Aristid supus ostracismului, numai pentrucă era numit „cel drept", pe un Caton [5]) dându-şi singur moartea, ca să nu-şi vadă patria în robie. E cu neputinţă ca cineva, insuflat de asemenea pilde, să nu-şi îmbărbăteze caracterul, să nu dorească de a imita pe aceşti străluciţi bărbaţi, făcând abnegaţie de sine şi râvnind numai folosul obştesc

Cât trebue, dar, să ne fie dragă această ştiinţă înaltă, care, las' că ne dă o petrecere folositoare, şi prin citirea ei ne îndestulează curiozitatea cea mai nobilă, dar ne învaţă încă a fi buni, ne mântuie de prejudecăţi, ne sporeşte ispita prin ispita veacurilor trecute şi ne lungeşte, cum am zice, viaţa.

„A nu şti ce s'a întâmplat înainte de a fi născut, este, zice Ciceron, tot aceea ca şi când ai fi necontenit prunc; căci, ce este vârsta omului, dacă memoria faptelor noastre nu s'ar uni cu veacurile cele mai dinainte?"

Istoria singură poate, ca într'o panoramă

4) **Socrate**, filosof grec, învinuit de impietate. Condamnat, poate şi din cauza acestei atitudini, să bea cucută, a băut cupa cu otravă, cu mult sânge rece.

5) **Caton**, apărătorul libertăţilor împotriva lui Cezar, s'a străpuns cu sabia la Utica, după lupta dela Thapsus în anul 46 a. Chr.

întinsă, să ne arate împărăţiile trecute înainte de mii de ani; ea ne face privitori la luptele, la revoluţiile, la sfaturile, la serbările întâmplate dela începutul lumii; ea scoate din morminte pe strămoşii noştri şi ni-i înfăţişează ca vii dinaintea ochilor, cu toate virtuţile, cu toate patimile, cu toate năravurile lor. Ea, dar, ne leagă cu vecia, punând în comunicaţie semin-ţiile trecute cu noi, şi iarăşi şi pe noi cu semin-ţiile viitoare, cărora are să le transmită povestirea faptelor noastre

Pe lângă toate acestea, istoria mai are şi nepreţuitul dar de a judeca cu nepărtinire faptele contimporanilor noştri, pe care noi nu avem curajul sau destoinicia de a-i cunoaşte drept şi adevărat.

Studiul istoriei, Domnii mei, a fost în toate timpurile ocupaţia de predilecţie a oamenilor gânditori. Niciodată însă n'a avut importanţa şi universalitatea de care se bucură astăzi. La cei vechi, ea era partea numai a oştenilor şi a filosofilor, din pricina scumpetei manuscriselor. Astăzi însă, ori unde naţia este ceva înaintată, istoria este citirea obştească a tuturor stărilor[6]), până şi a celor înjosite. In Franţa, ţăranul, seara la colţul focului, ca să se odihnească de trudele zilei, citeşte măreţele reforme ale Constituantei şi strălucitele biruinţe ale lui Napoleon.

Această norocită popularitate a istoriei vine, mai ales, din două pricini: Cea dintâi este că astăzi fiecare cetăţean are drept şi îndatorire de a se ocupa cu trebile statului, că oricine

6) Claselor sociale.

doreşte a şti care sunt şi cum se păzesc drepturile naţionale, câştigate de către strămoşi; şi unde poate cineva să le găsească mai bine deslusite decât în istorie? A doua pricină, şi cea de căpetenie, este aflarea tiparului, mulţumită, şi de o mie de ori mulţumită aceluia care cel dintâi a găsit această artă, cea mai mare împrăştietoare şi păstrătoare a întâmplărilor, fără care istoria niciodată n'ar fi ajuns în cinstea universală în care se află. Nici nu pot să vă arăt cât lipsa acestei înalte aflări aruncă nedumerire în povestiri, nesiguranţă în opinii, neştiinţă şi întuneric în tot. Această lipsă, Domnilor, este pricina că între Români, chiar şi între cei mai însemnaţi, se găsesc aşa de puţini care cunosc istoria. Tiparul, la noi, nu este încă destul de slobod şi de împrăştiat; noi n'avem încă publicată în limba naţională, măcar o istorie universală; şi ce vorbesc de istorie universală, când chiar analele patriei noastre zac în întuneric, păstrate numai în nişte manuscripte, din care două, din pricina copiştilor, nu se potrivesc! Şi cu toate acestea tiparul ar fi cel mai sigur şi mai grabnic mijloc ca să ajungem la civilizaţia societăţii europene. Noi, care ne fălim cu propăşirile ce socotim că facem, noi, care nu vorbim decât despre luminare şi civilizaţie, dacă voim să avem în faptă ceeace vorbim, ar trebui să urmăm pilda Nord-Americanilor, a căror cea dintâi treabă de care se apucă când îşi fac vreo nouă aşezare, este să deschidă un drum şi să aducă cu dânşii un teasc spre tipărirea unui jurnal. Prin această îndoită operaţie, ei ajung ţelul şi fac analiza oricărui sistem social,

pentrucă, cum zice Volney, societatea nu este alta decât comunicarea uşoară şi slobodă a persoanelor, a lucrurilor şi a ideilor.

IMPORTANŢA ISTORIEI NAŢIONALE

Dacă istoria în deobşte, adică a neamului omenesc, este aşa de interesantă în rezultatele sale, cu atât mai mult trebue să ne fie istoria patriei, a locului unde am văzut ziua. Omul totdeauna, înainte de neam, şi-a iubit familia, înainte de lume, şi-a iubit neamul şi partea de pământ, fie mare, fie mică, în care părinţii săi au trăit şi s'au îngropat, în care el s'a născut, a petrecut dulcii ani ce nu se mai întorc ai copilăriei, a simţit cea dintâi bucurie şi cea dintâi durere de bărbat. Acest simţământ sfânt, nu cunosc încă niciun neam, nicio seminţie cât de brută, cât de sălbatecă, care să nu-l aibă. M'aş întinde prea departe de subiectul meu, dacă m'aş pune a vă arăta pilde despre aceasta: ele sunt nenumărate.

Ce interes mare trebuie să aibă istoria naţională pentru noi, îmi place a crede că şi D-voastră o înţelegeţi ca şi mine. Ea ne arată întâmplările, faptele strămoşilor noştri, care prin moştenire sunt şi ale noastre. Inima mi se bate când aud rostindu-se numele lui Alexandru cel Bun, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul; da Domnii mei! Şi nu mă ruşinez a vă zice că aceşti bărbaţi, pentru mine, sunt mai mult decât Alexandru cel Mare, decât Hanibal, decât Cezar: aceştia sunt eroii lumii, pe când cei dintâi sunt eroii patriei mele. Pentru mine, bătălia dela Războieni are mai mare interes decât

lupta dela Termopile, şi izbânzile dela Rahova şi dela Călugăreni îmi par mai strălucite decât acele dela Maraton şi Salamina, pentrucă sunt câştigate de Români! Chiar locurile patriei mele îmi par mai plăcute, mai frumoase decât locurile cele mai clasice. Suceava şi Târgovişte sunt pentru mine mai mult decât Sparta şi Atena! Baia, un sat ca toate satele pentru străin, pentru Români are mai mult preţ decât Corintul, pentru că în Baia, avanul[7]) rege al Ungariei, Matei Corvinul, viteazul vitejilor, craiul crailor, cum îi zice Sixt IV[8]) rănit de sabia moldovană, fu pus în fugă şi uită drumul patriei noastre!

Trebuinţa istoriei patriei ne este neapărată chiar pentru ocrotirea drepturilor noastre împotriva naţiilor străine. Neavând istorie, fiecare popor duşman ne-ar putea zice cuvintele d-lui Aaron[9]): „Începutul ce ai, este necunoscut, numele ce porţi nu este al tău, nici pământul pe care locuieşti; soarta ta aşa a fost ca să fii tot după cum eşti; leapădă-te de începutul tău, schimbă-ţi numele, sau primeşte pe acesta ce ţi-l dau eu, ridică-te şi du-te din pământul pe care locuieşti, căci nu este al tău, şi nu te mai munci în zadar, căci tu nu poţi fi mai bine de cum eşti". Şi, în adevăr, toate aceste cuvinte ni s'au zis de către străini; începutul nostru ni s'a tăgăduit, numele ni s'a prefăcut, pămân-

---

7) Straşnic.

8) **Papa Sixt IV** (1471-1484) care a construit la **Vatican** (palatul Papilor) vestita capelă sixtină cu celebre picturi de Michel Angelo şi Rafael Sanzio.

9) **Florian Aaron**, istoric de origine ardeală, contemporan cu Kogălniceanu, (1805-1887).

tul ni s'a sfâşiat, drepturile ni s'au călcat în picioare, numai pentrucă n'am avut conştiinţa naţionalităţii noastre, numai pentrucă n'am avut pe ce să ne întemeiem şi să ne apărăm dreptăţile.

Domnilor, când aş fi aşa de norocit să desvolt mai mult în inima D-voastră interesul pentru istoria patriei, m'aş făli că am sporit în D-voastră şi iubirea de patrie, şi că prin urmare am contribuit la păstrarea naţionalităţii, căci ce poate mai mult să ne-o păstreze, decât această istorie, care ne arată ce am fost, de unde am venit, ce suntem, şi, ca regulă de trei, ne descopere şi numărul necunoscut: ce avem să fim!

O asemenea carte ar trebui să fie pentru noi, ceeace Iliada era pentru Greci. Şi să mă credeţi, Domnilor, că şi istoria noastră are întâmplări, are portrete care nicidecum n'ar rămânea mai prejos decât eroii celor vechi, dacă acestora li s'ar scoate aureola poetică, cu care pana geniului i-a înfrumuseţat. Totul este că veacurile eroice şi mitologice au trecut de mult, că astăzi poezia nu se găseşte nici măcar în versurile poeţilor şi că numai un Homer a fost în lume.

Negreşit că istoria Spartei, a Atenei, a Romei are mai mult interes decât a noastră pentru tot străinul; întâi pentrucă Grecii şi Romanii sunt popoarele, care până acum rezumă civilizaţia lumii vechi; al doilea, pentrucă înrâurirea lor încă până astăzi se păstrează asupra noastră prin pravilele religioase şi civile, prin ştiinţe, prin arte, prin pământul, ce l-am moştenit dela dânşii, şi, însfârşit, pentru toată instrucţia clasică a junimei încă astăzi se reazimă pe istoria Grecilor şi Romanilor; şi mai alés pentrucă faptele acestor popoare s'au scris de nişte bărbaţi ca Tucidide, ca Tacit, ca Tit-Livius. Sub aceste priviri, eu singur mărturisesc interesul universal al istoriei grece şi romane; dar în ce se atinge de curajul individual, de îndrăsneala faptelor, de statornicia apărării, de mărinimia şi bărbăţia Voevozilor nostri, care, deşi pe un teatru strâmt şi cu mijloace mici, au săvârşit lucruri uriaşe, în toate acestea, Domnilor, nu mă tem de a zice că istoria noastră ar fi mai jos decât istoria oricărui popor vechi sau nou. Lupta naţională a Românilor care, mai trei veacuri, au apărat cu sabia creştinătatea împotriva tuturor puterilor Islamismului, Domnia lui Alexandru cel Bun, şi a lui Mircea cel Bătrân, ale căror nume răsunau dela Marea Baltică până la Porţile Bizanţului, strălucitele fapte ale unui Ştefan cel Mare, blânda figură a lui Neagoe V. V., care, ca Ludovic XII al Franţei, lăsă sfătuiri fiului său cum să domnească, abdicarea lui Petru Schiopu care preferă să coboare depe tronul Moldovei, decât să plătească bir Turcilor, chipul măreţ şi întocmai ca al lui Ahile, al lui Mihai Viteazul, singurul Voevod ce ajunsese a uni părţile Daciei vechi, şi a se putea intitula: „Mihail, cu mila lui Dumnezeu, Domn Valahiei, Moldovei şi Transilvaniei", inima de erou şi geniul bărbătesc ale Doamnelor Elena şi Florica, patriotismul preotului Farcaş şi înalta înţelepciune a lui Miron Costin, care, cu aceeaşi mână purta sabia spre apărarea patriei, şi condeiul spre scrierea analelor naţionale, rivalita-

tea, numai spre bine a Domnilor Matei şi Vasile, marile planuri, sprijinite de mari talente, ale lui Şerban Cantacuzino, pentru care tronul Valahiei părea prea mic şi care râvnea tronul Bizanţului, apărarea a nouăsprezece plăieşi în cetatea Neamţului, împotriva armiei întregi a lui Sobieţki, mântuitorul Vienei, toate aceste figuri, toate aceste fapte, ar merita mirarea chiar a străinilor, dacă istoria noastră ar fi mai bine cunoscută. Voiţi însă un interes de roman, varietate de întâmplări, episoade patetice, tragedii care să vă scoată lacrimi din ochi, grozăvii care să vă ridice părul pe cap, apoi nu voi avea trebuinţă decât să vă povestesc cruzimile şi viaţa aventuroasă a lui Vlad Tepeş, moartea vrednică de un principe a lui Despot Eraclidul, domnia lui Alexandru Lăpuşneanu, intrarea Cazacilor sub Hmelniţki în Moldova, care singură este o poemă întreagă, năvălirile Tătarilor, tăierea lui Brâncoveanul şi a familiei sale, una din cele mai triste privelişti ce istoria universală poate înfăţişa, catastrofa lui Grigore Ghica, în care se întâlneşte tot neprevăzutul dramei, şi câte alte scene grozave şi uimitoare, câte alte întâmplări de cel mai mare interes chiar pentru indiferenţi!

Pe lângă acestea, istoria românească mai are un interes şi mai universal. Patria noastră, prin o soartă vrednică de toată jalea, a fost menită, din cea mai bătrână vechime, să fie teatrul năvălirilor şi al războaielor străinilor. Înaintea veacului creştinesc, găsim pe Da-

rius [10]), pe Alexandru cel Mare, pe Lisimah [11]) luptându-se cu Dacii, al căror pământ l-am moştenit noi. O sută de ani după Hristos, întâlnim pe Decebal, cel mai însemnat rege barbar care a fost vreodată, mai măreţ, mai vrednic de a fi pe tronul Romei, decât mişeii urmaşi ai lui August. In adevăr, acest Decebal merită atât de puţin numele de barbar cât şi orice alt bărbat mare care doreşte a-şi civiliza ţara. „Este barbar, zice Saint-Marc Girardin [12]), acela care sub Domiţian, biruitorul legiunilor romane, cerea ca împăratul, în loc de bir, să-i trimită meşteri şi lucrători de tot felul, atât în artele războiului precum şi în cele ale păcii? Este un barbar acela care, înainte de a începe războiul împotriva Romanilor, căuta până în fundul Asiei alianţa unui alt duşman al Romei, a regelui Parţilor?" Până acolo se întindea politica acestui bărbat însemnat. Insă, un erou mai mare se porneşte asupra lui; Decebal trebue să se plece, patria i se supune, şi, nevoind a o vedea roabă, el, care o ţinuse slobodă şi mândră, care lua bir dela domnitorii lumii, îşi dă singur moartea şi scapă de a figura în triumful lui Traian, singurul împărat păgân, pe care, din pricina virtuţilor sale, creştinii l-au pus în rai.

Aşa, Domnii mei, se sfârşeşte războiul Da-

---

10) **Darius** I (521-485 a. Chr.), fiul lui Hystaspe, regele Perşilor. A supus Tracia şi Macedonia; a fost însă învins la Marathon de către Greci.

11) **Lysimah**, generalul lui Alexandru cel Mare. A primit, din moştenirea marelui cuceritor, Tracia.

12) **Saint Marc-Girardin**, (1801-1873), critic literar şi om politic francez.

cilor, una din epocile cele mai importante din istoria Romei. Plinius cel tânăr, într'una din scrisorile sale, ne dă ideea cea mai dreaptă despre acest cumplit război, în care era să se hotărească pricina civilizaţiei şi a barbariei. Caninius, unul din prietenii săi, făcea o poemă asupra acestui război; Plinius îl îndeamnă în întreprinderea sa: „Ai dreptate, îi scrie, să iei acest subiect; nu este altul mai nou, mai bogat, mai întins, mai poetic şi voi zice chiar mai fabulos, măcar că totdeauna adevărat. Vei avea a zugrăvi canaluri săpate în nişte ţări necunoscute, poduri aruncate pentru întâia dată pe fluvii repezi, lagăre aşezate în mijlocul unor munţi neapropiaţi până atunci, un rege silit să fugă, silit să se omoare, dar care moare cu tot curajul său, şi în sfârşit două triumfuri: unul care fu cel dintâi pe care Romanii îl câştigară asupra Dacilor, până atunci nebiruiţi; şi celălalt care fu cel de pe urmă în care biruinţa isprăvise pieirea acestui popor. Greutatea este să te poţi ţine deopotrivă cu mărimea subiectului". Pagubă, că acest poem s'a pierdut; el ar fi putut să ne dea o mulţime de detalii asupra acestei lupte.

Trece o sută de ani, şi patria noastră, schimbată în colonie romană, începe a se face teatrul unde soarta Imperiului se hotărăşte de către barbari; la Dunăre este lupta între barbarie şi civilizaţie. Alani, Avari, Gepizi, Goţi, Huni, Lombarzi, Bulgari, pe toţi aceştia îi vedem trecând şi petrecând prin ţările noastre, sfâşiind, unii după alţii, imperiul Cezarilor, risipindu-l în urmă de tot, şi prefăcând, în sfârşit, faţa Europei. Istoria tuturor acestor popoare barbare, care este lipită cu începutul tuturor naţiilor nouă, ar rămâne întunecată, dacă nu s'ar desluşi prin istoria românească.

In vremile moderne, iarăşi vedem Moldova şi Valahia menite ca şi în timpul de demult a fi locul luptelor celor mai sângeroase. Ungurii, Polonii, au hotărît aici cea mai mare parte a războaielor lor cu Turcia. Sub zidurile Hotinului, Sobieţki câştigă reputaţia militară, care pe urmă îl chiamă pe tronul Iagelonilor. Imperialiştii, moştenitorii Ungurilor, culeg iarăşi în ţările noastre cele mai frumoase trofee asupra Osmanilor. Vine începutul veacului al optsprezecelea, şi Moldova vede figura cea mai măreaţă din toate, a lui Petru cel Mare. De atunci, mai toate biruinţele Rusiei asupra Turciei se câştigă în Principate; bătăliile, tratatele, generalii isbânditori ai acestei puteri, poartă nume de locuri româneşti. Nimeni dar nu poate tăgădui interesul universal al unei istorii, care ne înfăţişează nişte întâmplări aşa de importante, nişte bărbaţi aşa de străluciţi, nişte naţii aşa de numeroase şi deosebite, care toate pe pământul patriei noastre au lăsat urme de trecerea lor, monumente de existenţa ce au avut, binecuvântări sau blesteme, unele si altele meşterite prin facerile de bine sau prin răutăţile ce ne-au dat.

GREUTATEA SARCINEI DE A INFAŢIŞA ISTORIA ROMANILOR

Insă, cu cât această istorie este interesantă, cu atâta este şi grea de înfăţişat; şi cu toate acestea eu îndrăsnesc a primi asupra mea o sarcină aşa de mare; nimeni nu simte mai bine

decât mine, cât ea este mai presus de putința mea. Las'că chiar slabul meu talent este nedestoinic de a trata după cuviință un asemenea înalt subiect, dar chiar împrejurările dinafară sunt împotriva mea. O singură istorie completă și sistematică nu avem încă despre Români; însuși șirul Domnilor nu este încă clasificat și statornicit prin făclia unei critici sănătoase. Documentele oficiale și actele publice, care sunt cea dintâi și cea mai puternică dovadă a adevărurilor istorice, ne lipsesc cu totul; din pricina deselor revoluții care în a-tâtea rânduri ne-au pustiit patria, ele sunt pierdute pentru totdeauna, sau împrăștiate prin țări străine, pe la particulari, sau în mânăstiri, sau în bibliotecile Ungariei, Poloniei, Transilvaniei, ale Moscovei, Petersburgului, Vienei, și chiar ale Stockholmului. Așadar, în lipsa acestor izvoare de căpetenie, noi nu avem decât letopisețele țării și istoriile Ungariei, Poloniei și Turciei, cu care patria noastră a stat în strânse relații; dar și aceste izvoare sunt încă departe de a fi desăvârșite. Cronicile românești, în ce se ating mai ales de întâile timpuri ale Principatelor, nu se potrivesc nicidecum cu autorii străini, nu se potrivesc măcar între dânsele. Istoricii vechi, Unguri, Poloni și Turci, nu cuprind, precum se înțelege dela sine, decât fragmente despre istoria noastră, și acestea încă adese întunecate prin duhul părtinirii și al urii. Ne mai rămân încă istoriile, observațiile istorice, călătoriile publicate despre țările noastre de deosebiți străini în deosebite limbi; acestea sunt ajutorul de căpetenie pentru compunerea analelor naționale, și mai ales scrierile lui Gebhardi și

Engels [13]), cari prin ostenitoarele lor lucrări, au bine meritat dela Români. Lipsa cea mai mare ni s'ar putea îndeplini prin neprețuitele lucrări ale lui Samuil Micu și ale lui George Șincai, a căror viață n'a fost decât o lungă luptă și o întreagă jertfă pentru patrie; dar din nenorocire aceste mult dorite și mult așteptate scrieri, până acum n'au ieșit de sub tipar, și cum mă tem nu vor ieși încă multă vreme..

Pe lângă greutatea sarcinii ce se pricinuește prin haosul atâtor materiale așa de felurite, așa de împrăștiate, așa de încurcate și, câte odată, așa de sărace, apoi se mai înfățișează și îndatoririle ce se cer dela orice istoric, fără privire asupra formei de afară, adică talentul și stilul compunerii. Lucian, născut sub Traian, cere următoarele calități și datorii dela un bun istoric: El vrea ca istoricul să fie înțelept, să aibă simțimântul cuviințelor, să știe a gândi și a-și înfățișa gândurile, să fie cunoscut în trebile politice și militare, să fie slobod de frică și de ambiție, nelipicios mitei sau amenințării, să spuie adevărul fără slăbiciune și fără amărîre, să fie drept fără asprime, censor fără otărîre, și fără clevetire; să n'aibă nici duh de partid, nici însuși duh național; îl vreau, zice el, să fie cetățean al lumii, fără stăpân, fără pravilă, fără privire către opinia vremii sale, și nescriind decât pentru stima oamenilor cu dreaptă judecată și pentru lauda viitorimei.

Acestea sunt însușirile unui bun istoric; în vremea lui Lucian poate că se întâmpla la

13) **Engels** (1770-1814), istoric german, care a publicat în 1804 o documentată **Istorie a Valahiei.**

mulți; dar astăzi, când egoismul și ambiția întunecă talentele cele mai mari, puțini s'ar găsi cari să le adune. Fără să voiesc sau să mă pot pune mai sus, sau măcar deopotrivă cu alții, socot că nu-mi veți lua rău încredințarea ce vă dau, că răul și minciuna nu vor găsi niciodată în mine un apărător și că totdeauna mă voi sili a vă spune adevărul, caracterul principal al istoriei; iar când nu-l voi putea zice, voi tăcea, și d-voastră veți înțelege pentruce. Îmi veți ierta numai o mică pledare pentru națiia mea, fără însă să credeți că aș denatura faptele, sau că aș scuza ceeace merită ocara. Insă, cum zice Karamzin, pe care nu mă pot opri de a-l împrumuta așa de des: „simțimântul *de noi* și *al nostru* însuflețește povestirea; pentrucă cu cât o părtinire groasă, partea unui duh slab și a unui suflet fără înălțare, este nesuferită într'un istoric, pe atât îi aflăm căldură, energie și încântare când iubirea patriei îi îndreaptă condeiul. Niciodată nu va fi suflet în care să nu domnească acest simțimânt generos. In Tucidid noi vedem totdeauna un Atenian; Tit-Livius este pururea un Roman".

In mine veți găsi un Român, însă niciodată până acolo, ca să contribui la sporirea romanomaniei, adică mania de a ne numi Romani, o patimă care domnește astăzi mai ales în Transilvania și la unii dintre scriitorii din Valahia. Petru Maior, de fericită aducere aminte, prin cartea sa *Despre începutul Românilor*, publicată pentru întâia dată la anul 1812, ca un nou Moise, a deșteptat duhul național, mort de mai mult de un veac; și lui îi suntem datori cu o mare parte a impulsului patriotic ce de atunci

s'a pornit în tustrele provincii ale vechii Dacii. Pe de altă parte, însă, a avut și nevinovata nenorocire, să producă o școală, destul de numeroasă, de Romani noi, care făr'a-și sprijini zisele cu faptele, socot că atrag respectul lumii asupră-le-și, când strigă, că se trag din Romani, că sunt Romani și prin urmare cel dintâi popor din lume. Această manie s'a întins până acolo, încât unii își însușesc chiar și faptele și istoria bătrânilor Romani dela Romulus și până la Romulus-Augustul. Așa d. Aristia, pe care îl cinstesc ca bun traducător al unei părți a Iliadei, într'un poem epic exaltat de un entuziasm puțin potrivit cu un Roman, d. Aristia zic, numește Român pe Longin, sutașul roman, care a străpuns coasta Domnului nostru Isus Hristos, când era răstignit pe cruce, și nu-și poate ascunde bucuria că cel dintâi creștin a fost un Român.

Să ne ferim, Domnii mei, de această manie care atrage asupra noastră râsul străinilor. In poziția noastră de față, cea dintâi datorie, cea dintâi însușire trebue să ne fie modestia; altmintrelea, am putea merita aceea ce zice d. Eliad, că numai națiile falimentare vorbesc necontenit de strămoșii lor, bunăoară ca și mojicii scăpătați. Să ne coborîm din Hercule, dacă vom fi mișei, lumea tot de mișei ne va ține; și dimpotrivă, dacă isgonim demoralizarea și neunirea obștească, care ne dărâmă spre pieire, ne vom sili cu un pas mai sigur, a ne îndrepta pe calea frăției, a patriotismului, a unei civilizații sănătoase și nu superficiale cum o avem, atunci vom fi respectați de Europa, chiar dacă ne-am trage din hordele lui Gen-

gis-Han [14]). Aşadar, Domnilor, eu nu vă voi ascunde că legile, că obiceiurile, că limba, că începutul nostru se trag din Romani; istoria de mult a dovedit aceste adevăruri, dar încă odată vă mai spun, sunt departe de a măguli o manie ridicolă, vorbindu-vă de faptele Romanilor, cașicând ar fi ale noastre; ci voi face ceva mai folositor: mă voi sili a vă îndemna, că dacă voiți să fiți cunoscuți de adevărați fii ai Romanilor, apoi să faceți și Domnia voastră ceva, care să se poată asemăna cu isprăvile poporului de lume domnitor.

CURSUL CUPRINDE ISTORIA INTREGULUI NEAM

Inainte de a sfârși, dați-mi voie, Domnilor, să chem luarea voastră aminte asupra cursului meu. Dacă Grecii au căzut odată sub jugul lui Filip, și în urmă sub jugul Romanilor, este pentrucă au voit să fie Plateani, Tebani. Atenieni, Spartani, și nu Heleni; tot așa și strămoșii noștri au voit să fie Ardeleni, Munteni, Bănățeni, Moldoveni, și nu Romani; rareori ei au voit să se privească între dânșii ca o singură și aceeași nație; în neunirea lor, dar, trebue să vedem izvorul tuturor nenorocirilor trecute, ale căror urme, încă până astăzi, sunt vii pe pământul nostru. Departe de a fi părtinitorul unui simțământ de ură către celelalte părți ale neamului meu, eu privesc ca patria mea, toată acea întindere de loc unde se vorbește românește, și ca istorie națională, istoria Moldovei, a Valahiei și a fraților din Transilvania. Această istorie este obiectul cursului meu. Intinzându-mă, cum se înțelege dela sine, mai mult asupra întâmplărilor Moldovei, nu voi trece sub tăcere și faptele vrednice de însemnat ale celorlalte părți ale Daciei, și mai ales ale Românilor din Valahia, cu care suntem frați și de limbă și de legi. Prin urmare, vă rog să însemnați că eu nu voi descrie faptele deosebit după ani și zile ci într'un chip colectiv.

14) Gengis-Han = vestit cuceritor mongol (1155-1227), care a întemeiat un mare imperiu de la Marea Caspică până la Marea Chinei.

Până acum toți acei ce s'au îndeletnicit cu istoria națională n'au avut în privire decât biografia Domnilor, nepomenind nimic de popor, izvorul tuturor mișcărilor și isprăvilor, și fără care stăpânitorii n'ar fi nimic. Mă voi sili să mă feresc de această greșeală de căpetenie; ci, pe lângă istoria politică a țărilor, atât cât voi fi ajutat de documentele și tradițiile vechi, voi căuta a vă da și o idee lămurită asupra stării sociale și morale, asupra obiceiurilor, prejudecăților, culturii, negoțului și literaturii vechilor Români. Departe de a mă pune ca ocăritorul vremii trecute, îmi voi face o deosebită datorie să vă înfățișez acea veche întocmire guvernamentală, acea adunare de pravile fundamentale, cunoscute sub numele de *obiceiul pământului*, sub care patria noastră s'a păstrat mai multe veacuri tare și puternică. Prin aceasta veți cunoaște, Domnilor, că acel trecut nu era așa de rău, de barbar, precum se plac unii și alții a vi-l înfățișa; ci că avea și el multe așezăminte, multe orânduieli pe care chiar politicii și economiștii de astăzi le mărturisesc de bune.

SUBIMPARŢIREA ISTORIEI NAŢIONALE

Istoria Românilor, ca şi a tuturor naţiilor moderne, se împarte în istorie veche, de mijloc şi nouă, fiecare din acestea se sub împarte în mai multe perioade, care toate se încep cu vreo epocă însemnată. Nu vă voi vorbi decât de împărţeala principală.

PRIVIRE RETROSPECTIVA ASUPRA ISTORIEI NAŢIONALE

Istoria veche se începe dela cele dintâi timpuri istorice ale Daciei şi merge până la întemeierea statelor Valahiei (1290) şi Moldovei (1350). In această întindere de vreme, vedem risipa Dacilor, împoporarea ţării lor cu colonii romane, înflorirea acestora până sub împăratul Aurelian, şi risipirea lor prin năvălirea barbarilor, care, unii după alţii, s'au schimbat necontenit pe pământul nostru, dela 270 şi până la 570, când Avarii s'au retras în Panonia, lăsând Dacia slobodă. In vremi grele, vedem însă, din când în când, pe micul popor român, chiar în mijlocul semiţiilor de alt neam, retras şi ascuns în văile şi poenile Carpaţilor, păstrându-şi naţionalitatea, legile, limba şi obiceiurile, ca un scump patrimoniu primit dela părinţi. In veacurile X şi XI, răsuflându-se de năvălirile barbarilor, Românii prind îndrăsneală, ies din adăposturile lor, şi pe coastele sau la poalele munţilor se alcătuiesc în mici căpitanaturi şi voevozii, sub şefi de sângele lor; şi, în sfârşit, în veacurile XIII şi XIV se întind pe şesuri, ies în ţară, după expresia ve-

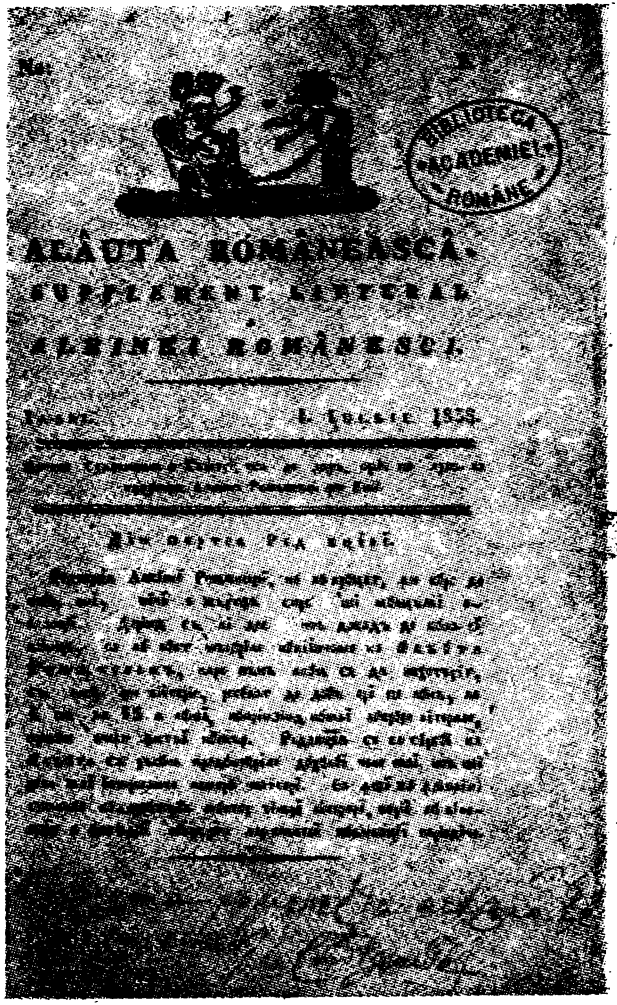

ALĂUTA ROMANEASCĂ
Intâia revistă literară a Moldovei

chilor cronici şi întemeiază două state neatârnate: al Valahiei şi al Moldovei.

Cu formarea principatelor se începe istoria de mijloc şi se sfârşeşte cu desăvârşita lor cădere sub Domnii Fanarioţi (1716). Această parte a istoriei este adevărata istorie a Românilor. Indată după întocmirea lor în state neatârnate, îi vedem luptându-se cu popoarele megieşe pentru păstrarea naţionalităţii lor; niciodată duhul isbânzii şi al năvălirii nu i-a povăţuit; ci toate războaiele lor au avut un ţel nobil şi sfânt: apărarea patriei şi a legii. Dar în aceste lupte, statornicia, curajul, isprăvile, biruinţele lor ne par fabuloase, potrivindu-le cu micul lor număr şi cu puţinele mijloace ce le-au stat dinainte. Duşmani de zece ori mai puternici decât dânşii îi vedem bântuiţi şi puşi pe fugă. Insă un colos straşnic, un nor cumplit se iveşte pe orizontul Europei; islamismul se arată şi toate naţiile tremură pentru legea şi naţionalitatea lor. Serbia, Bulgaria, Albania, Macedonia, Iliria, Friulul [15]), Crâmul [16]) se fac provincii turceşti; cetatea lui Constantin, Roma cea nouă, maica oraşelor, se face capitala Sultanilor, şi semiluna se înalţă în locul crucii pe bolta sfintei Sofia. In vreme când islamismul este biruitor pretutindeni, când chiar Grecia clasică se face prada Osmanilor, când tuiurile [17]) acestora răsbat până în inima Un-

15) **Friul**, ţinutul de la N.E. Italiei, veche provincie a Veneţiei.

16) Crimeea.

17) **Tuiuri**, steaguri turceşti, alcătuite din 2 sau 3 coade lungi, albe, de cai, împletite cu măestrie. Erau atârnate de o lance roşie cu semi-luna în vârf.

gariei, numai Românii se împotrivesc şuvoiului care înghite toate, numai ei stau ca un val apărător al creştinătăţii împotriva Musulmanilor.

De multe ori biruiţi, de multe ori supuşi, dar niciodată abătuţi până la pământ şi desnădăjduiţi, îi vedem folosindu-se de tot prilejul, şi dela 1366 şi până la 1688 stând deapururi în luptă. Mircea cel Bătrân, Vlad Ţepeş, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul şi Şerban Cantacuzino au fost mai ales neîmpăcaţi duşmani ai lui Mahomed, apărând cu sângele lor sfânta Cruce. Deşi necontenit în războaie, Românii însă nu uită reformele şi îmbunătăţirile din lăuntru; în veacurile XVI şi XVII, mai ales, ei fac mari înaintări în civilizaţie. Şcoalele lor sunt vestite în tot Orientul; Moldova este una din cele dintâi ţări ale Europei în care invenţia lui Gutenberg, tipografia, se introduce. Dascălii, caligrafii şi praviliştii români se cheamă la curtea ţarilor Rusiei, şi un fiu al Moldovei se învredniceşte a fi învăţătorul lui Petru cel Mare. In cea dintâi jumătate a veacului XVII, limba românească se desrobeşte şi câştigă dreptul de limbă a Statului; mai multe tipografii se aşează în amândouă principatele; Vasile Lupu şi Matei Basarab, prin aceste faceri de bine, îşi fac un nume nemuritor în istoria patriei. Bărbaţi râvnitori desvoltă literatura şi duhul naţional; şi cât vor fi Români, memoria şi scrierile Vornicului Ureche, ale Logofătului Eustratie, ale Mitropoliţilor Dosoftei şi Varlaam, ale lui Miron Costin, Niculae Costin, Radu Greceanu, Radu Popescu şi Ion Neculce nu se vor uita, nici se vor pierde.

Strămoşii noştri cu un pas grabnic înaintează pe calea civilizaţiei Apusului; însă, toate aceste propăşiri se fac înapoeri. Vremea căderii le vine; în pisma naţiilor străine, în neunire între dânşii, uitând că sunt un singur şi acelaş neam, ci despărţiţi, luptându-se şi slăbindu-se între dânşii, unii pe alţii, sub nume de Moldoveni şi Munteni, Românii se apropie de pieire. Tirania otomană se întemeiază asupra lor, şi, cu dânsa, superstiţia, ignoranţa şi întunerecul. La începutul veacului trecut, se iveşte biruitorul lui Carol XII, Petru cel Mare; mărinimosul monarh îşi pleacă un ochi îndurător asupra popoarelor creştine ale Turciei; Românimea saltă de bucurie. Eroul Rusiei, spre mântuirea obştească, se uneşte cu Brâncoveanu şi cu Cantemir; dar zavistia şi pisma acestor Domni nimiceşte un plan aşa de mare şi aşa de bine început. Pacea dela Prut întemeiază, încă pe un veac, jugul Osmanliilor asupra Principatelor dela Dunăre; cu retragerea oştilor ruseşti, Românii pierd cea de pe urmă nădejde de mântuire, cea de pe urmă scânteie de naţionalitate, şi cel de pe urmă drept ce le mai rămăsese, dreptul de a fi ocârmuiţi de către Domni pământeni; şi, Fanarioţii se fac stăpânii Moldovei şi Valahiei!

Istoria nouă se începe cu veacul cel mai cumplit care vreodată a apăsat ţările noastre. Toate elementele de naţionalitate şi de patriotism sunt de mult pierdute; legile fundamentale ale ţării se calcă în picioare; adunările obşteşti, sub nume de Divanuri, se fac numai nişte formalităţi fără interes. O aristocraţie ignorantă, sprijinită de Poartă şi de Cler, pe

deoparte ţine în lanţuri un popor de mai mult de două milioane de oameni, iară pe de alta se face stavilă chiar binelui ce unii din Domnii Fanarioţi voesc a face; drepturile ţării, care mai de care se silesc să le vândă mai cu mic preţ şi mai degrabă; izvoarele de înavuţire publică se întrebuinţează numai în folosul unor familii privilegiate. Valahia este înconjurată cu cetăţi turceşti, zidite pe pământul ei. Fără ajutor din afară, fără ajutor din lăuntru, Românii scapă toate prilejurile de mântuire; şi, în vreme când toate popoarele Europei înaintează spre o mai sdravănă întemeiere, din lăuntru şi din afară, noi, cu aceeaşi repeziciune, ne apropiem de pieire. Revoluţia franceză, zguduind Europa până în cele mai adânci ale sale temelii, se resimţi şi între Români; unii dintre ei se pun în comunicaţie cu Directoratul francez; dar prea multe ţări, prea multe stavile împiedică orice bună isprăvă. Pe urmă, biruitorul dela Marengo [18]), în expediţia sa în Egipt, voind a da treabă Turcilor, trimite emisari în Valahia şi Moldova ca să formeze partizani ideilor noi; generosul Rigas [19]), măgulindu-se cu făgăduinţele lui Bonaparte, se face propovăduitorul slobozeniei; oprit în întreprinderea sa, el se dă călăilor dela Belgrad şi moare pentru patrie. Dar moartea sa nu rămâne neroditoare; şi ea este menită să pregătească renaşterea noastră; moartea lui Rigas deoparte, apăsările nesuferite ale tiranilor de altă parte;

18) E vorba de Napoleon I Bonaparte.

19) Rigas de Velestin, eroul redeşteptării naţionale greceşti, care a trăit la noi. El a tradus în greceşte Marseilleza.

ideile veacului care, deşi încet, dar tot începuseră a pătrunde între Români; scrierile lui Petru Maior şi ale altor bărbaţi patrioţi; contactul cu armatele ruseşti dela 1806 până la 1812, toate acestea pregătesc întâmplările dela 1821. In vreme când în Moldova Eteria isbucneşte şi cheamă la slobozenie nu numai pe Greci, dar pe toate popoarele creştine care gemeau sub jugul Turciei, Tudor Vladimirescu ridică, pe de altă parte, în Valahia, steagul naţional, vestind Românilor că vremea venise pentru ca ţara să scuture stăpânirea străinilor: să depărteze abuzurile care o rodeau şi să dobândească guvern naţional, întemeiat pe o Constituţie liberală. Pornirile şi a lui Ipsilante şi a lui Tudor Vladimirescu au un rău sfârşit; dar cu toate acestea rezultatele lor pentru noi sunt nemăsurate. Intâmplărilor de la 1821 suntem datori cu orice propăşire ce am făcut de atunci, căci ele ne-au deşteptat duhul naţional ce era adormit cu totul. De atunci multe împrejurări din afară ne vin în ajutor: Curtea protectoare, ca o răsplată pentru jertfele ce Românii i-au făcut dela Petru cel Mare până la pacea dela Adrianopol, simte o îngijire adevărată pentru soarta noastră; şi, deşi încă Românismul nu triumfă, cum zice d. Aron, totuş existenţa politică începe a ni se aşeza pe temeiuri mai statornice. In urma multor pătimiri, multor nenorociri, un orizont mai senin ni se arată, pacea dela Adrianopol se încheie între Rusia şi Turcia, şi drepturi pierdute de veacuri ni se întorc înapoi. Kiselef, un nume pe care Românii nu trebue să-l rostească decât cu recunoştinţă şi dragoste, este

însărcinat cu refacerea patriei, cu punerea în lucrare a pravilelor menite să ne facă o naţie până la împlinirea celei mai mari făgăduinţe, până la cea mai temeinică chezăşuire a naţionalităţii noastre, adică numirea de Domni pământeni, şi pe viaţă, pe tronurile Moldovei şi Valahiei.

INCHEIERE

Până aici, Domnii mei, vine istoria ce am să vă înfăţişez. Sprijinul cel mai temeinic ca să pot ajunge la ţelul dorit, îl aştept dela indulgenţa D-voastră, şi dela nădejdea măgulitoare, că prin lecţiile mele voi putea deştepta în D-voastră un duh de unire mai aproape între toate ramurile neamului românesc şi un interes mai viu pentru naţie şi patrie. Aceasta mi-ar fi cea mai scumpă răsplătire şi cea mai bună îmbărbătare în trudnicul meu drum.

Intr'o asemenea întindere de istorie, care cuprinde atâtea timpuri şi atâtea locuri, chiar cu cea mai mare luare aminte trebuie să fac greşeli; oricine însă va binevoi a mă asculta, va însemna că ele se vor întâmpla din lipsa cunoştinţelor, şi nici de cum din reavoinţă sau cu vreun scop ascuns. In înfăţişarea întâmplărilor, care sunt aproape de noi şi pe care sau noi sau părinţii noştri le-au văzut, voi fi cu cea mai neadormită priveghere, mărginindumă a vă arăta numai faptele împlinite fără a voi a vă descoperi şi ţelurile ascunse.

In epoca dela 1822 şi până la 1834, voi fi mai ales cât se va putea mai scurt şi mai obştesc, înfăţişându-vă numai întâmplările publice şi acele care au avut o înrâurire simţitoare asupra ţării. Noi n'am ajuns încă aşa departe ca să putem trata cu nepărtinire istoria contemporană; aceasta este treaba viitorimei. Dumnezeu dar să mă ferească de a voi a mă pune censorul convieţuitorilor mei, judecându-le sau criticându-le purtarea şi faptele. „Acela care îşi înalţă duhul la vrednicia unui istoriograf, zice Ioan Müller, pierde din privirea sa orice atingeri momentane şi mai particulare. Jurnaluri pot aduna personalităţi; în tabelele Istoriei se scrie numai veşnicul adevăr".

DESPRE PAUPERISM

Articol de popularizare apărut pentru prima dată în Calendar pentru poporul românesc, pe anul 1845, *şi inspirat dintr'un studiu al economistului socialist francez A. G. Blaise. Acest articol a fost republicat şi în alte lucrări cu caracter poporan.*

Din el reies unele idei luminate, ca: dreptul la muncă, dreptul la asistenţă socială şi datoria societăţii de a încerca reeducarea indivizilor ajunşi în nenorocire.

„Societatea este o întovărăşire neapărată şi slobodă totodată ; neapărată, pentrucă, în contra unor idei filosofice, nu ne putem închipui omul afară din societate, pentrucă el se naşte şi se păstrează în societate şi că prin ea el se veşniceşte ; slobodă, pentrucă ea are de temelie morala, lege firească a omenirii şi care izgoneşte orice arbitrar şi pentrucă legile de rândul al doilea şi organice, care hotărăsc relaţiile sociale, împreună rânduite cu morala, trebue să fie expresia voinţii obşteşti, regulat întrebată şi dovedită.

Cel dintâi drept al fiecărui om este dreptul de a trăi ; cea dintâi datorie este de a munci spre a trăi. A mânca fără a produce este, vorbind obşteşte, o surpare tiranică asupra dreptului altuia, o călcare a dreptăţii, pe care societatea nu o poate suferi, numai însă ea să dea fiecăruia mijlocul de a produce pentru consumaţia sa.

Dreptul la muncă este condiţia şi rezultatul slobozeniei, exerciţiul muncii este sfinţirea şi practica egalităţii. Este însă o modificare la aceste principii, sau mai bine o îndeplinire a acestor principii. Toţi indivizii ce alcătuesc societatea nu sunt în stare să muncească ; unii din pricina slăbiciunii vârstei, alţii din pricina boalelor şi suferinţelor, alţii, în sfârşit, din pricina neajunsului muncii în potrivire cu muncitorii. In toate aceste cazuri, neatârnate de voinţa omenească şi a căror ispravă este de a pune un oarecare număr de indivizi în neputinţă de a-şi câştiga hrana prin muncă, de datoria societăţii este a veni în ajutorul lor şi a le da ajutoarele trebuincioase. Această ajutare nu este în voia şi pe placul fiecăruia, ea este o datorie sfântă, consecinţă neapărată a unui al treilea principiu, a formulei, că toţi oamenii trebue să fie slobozi, deopotrivă şi fraţi. Caracterul ajutoarelor ce trebuesc date este arătat prin natura nevoinţelor. Copilul părăsit, sau pe care familia sa nu poate nici într'un fel să-l crească, se face copilul societăţii, care-i este datoare o protecţie deosebită cu viaţa morală şi materială, adică cu mijloacele de vieţuire, cu învăţătura şi educaţia. Bătrânul, care prin munca sa şi-a întrebuinţat viaţa în sporirea avuţiilor obşteşti, a bunei stări generale, are drept deasemenea la ajutorul societăţii; ce ea face pentru dânsul este o despăgubire de ce

el a făcut pentru dânsa, aceasta este o solidaritate socială bine înţeleasă.

Bolnavul, pătimaşul fără mijloace personale deajuns, are drept deasemenea, fiecare în proporţia nevoinţelor sale, la îngrijirile de tot felul ce se cer prin starea lor. Cât pentru cei sănătoşi, pe care împrejurări deosebite îi ţin întru o nelucrare silită, societatea le este datoare cu muncă; dacă ei nu o primesc, ea poate să-i silească la aceasta.

Calicia, este, în adevăr, într'un stat bine organizat, o faptă monstruoasă; e o aristocraţie în zdrenţe ce-şi arată fără ruşine trândăvia ca un privilegiu şi trăieşte în socoteala şi paguba muncii şi a sărăciei însăşi. Nu este de ajuns însă de a îndestula vremelniceşte neajungerea muncii, trebue încă a-i prevedea pricinile şi a lovi în isvorul său însuşi ticăloşia zămislită prin pauperism, rană cumplită a civilizaţiei moderne şi care sporeşte în lume, paralel cu bogăţia".

Cu aceste cuvinte începe D. A. Blaise articolul său asupra ajutorinţelor publice, tipărit în calendarul popular al Franţei pe anul 1845; aceste cuvinte arată pricinile ivirii cerşetoriei, a ticăloşiei, a sărăciei, în sfârşit în cuvântul tehnic, a pauperismului, precum şi datoriile societăţii pentru a-l îndepărta. Deşi la noi încă sute de ani vor trece — şi mulţumită fie, pământului nostru celui mănos — înainte până când această plagă a straturilor industriale se va face simţitoare, totuşi însă mai dela începutul principatelor noastre, prin oraşe s'au constituit calici; lângă fiecare casă boierească, lângă fiecare mănăstire, cerşetorul îşi aşează şatra şi bordeiul său; boierii şi călugării erau datori să-l

hrănească şi să-l adăpostească. In sfârşit, calicul a fost ajuns a face un trup, o breaslă deosebită cu privilegiile şi scutirile, cu administraţia sa. Lucru curios însă, calicii din veacul de mijloc erau de alt neam; ei erau Sârbi şi Slavoni, şi astăzi încă în Iaşi, în Calicime, toţi calicii vorbesc încă limba naţiei lor şi prea puţini Moldoveni se află între ei. Cum am zis, ei formau un trup deosebit. Ştefan cel Mare îi organiză în breaslă, le dărui şi lor şi neamului lor, în veci, mahalaua din Iaşi Calicimea, pe care o stăpânesc până astăzi, le dădu voie să-şi aleagă singuri starostele lor, îi scuti de toate dările şi angaralele şi-i puse sub protecţia Mitropolitului [1]). Alţi domni le hărăzirâ

1) Breasla Calicilor din Iaşi şi aceea din Roman păstrează o mulţime de hrisoave şi de acte foarte interesante; cu greu însă putea cineva îndupleca ca să le arate. Iată însă unul, din cele mai noi depe care am putut trage o copie; el aruncă ceva lumină asupra acestei bresle, ce încă astăzi formează un fel de „cour des miracles!" (Loc unde se strângeau cerşetorii Parisului. n. r.).

— „Gheorghie cu mila lui Dumnezeu, arhiepiscop şi Mitropolit al Sucevii şi a toată Moldo-Vlahia.

Facem ştire cu această carte a noastră, cui se cade a şti, pentru breasla de mişei, de acei din Iaşi, care breaslă este aşezată încă de răposatul Ştefan Vodă cel Bun, carii având ei cărţi de blăstăm şi de la alţi arhierei mai denainte vreme, asupra cui le-ar face supărare, măcar cât de puţin acestor obidnici şi neputincioşi, carii cu mila creştinilor îşi petrecu ticăloasa viaţa lor. Iată dar am făcut şi noi această carte de blăstăm asupra cui le-ar face învălueală zlotaşi şi pângaci, sau alte angării care sânt pe alţi săraci; şi de l-ar învălui pre dânşii, această breaslă neputiincioasă, unii ca aceştia să fie afurisiţi şi legaţi de Domnul Dumnezeu şi de Maica prea Curată şi de doisprezece Apostoli şi de trei sute optsprezece oteţi (părinţi carii au fost în Niceea;

mai multe folosuri sau chiar deadreptul, sau prin dăruirile ce făceau Mănăstirilor; spre pildă Mănăstirea Cetățuia, prin actul de danie, era îndatorită a ține în toate zilele, peste tot anul, masă întinsă pentru săraci. Astăzi părinții greci păstrează încă moșiile dăruite, dar condiția dăruirii, masa, de mult au uitat-o ca și multe îndatoriri ale lor. Cu veacul de mijloc au trecut și ajutoarele ce le erau hotărîte; când dimpotrivă săracii înmulțindu-se în proporția sporirii populației, au rămas astăzi cu totul în sarcina societății. Și cu toate acestea nimica nu s'a făcut nici pentru ajutorarea celor în ființă, nici pentru oprirea înmulțirii lor! Greu lucru este și câteodată și primejdios, a descoperi ruinile ascunse ale societății; vinovat lucru însă ar fi dacă am tăcea până când ele s'ar cangrena, căci atunci vindecarea n'ar mai fi putincioasă și trupul întreg ar fi amenințat de pieire. Ii mai bine dar de a vorbi cu un ceas mai înainte decât prea târziu și așa ne punem în rizic. Dacă până acum rareori ni se întâmplă a vedea oameni întinzând mâna

și de blagoslovenia noastră ce ne-au dat Domnul Dumnezeu încă să fie afurisiți și dați anatemii. Herul, petrele să putrezească și să se risipească; iar trupurile acelora să stee întregi în veci; parte să albă cu Iuda vânzătorul lui Hristos și cu procletul Arie hulitorul și să cază pe dânșii cutremurul lui Cain și să le fie părăsie însăși Maica Precista. Iară cine l-ar feri și le-ar încungiura caselor lor, și întru nimic să-i învălueasscă, și mai vârtos i-ar milui, nici ca acei să fie ertați și blagosloviți de Domnul Dumnezeu și de Maica Precista, și de toți sfinții, și de smerenia noastră încă să fie ertați și blagosloviți în veacul acesta și în cel viitor, amin. 1723 Martie 22. (Nota lui Kogălniceanu).

prin sate spre a cerși, aceasta o datorim pământului nostru destul de bogat spre a hrăni încă pe atâția locuitori cât are astăzi: cât dar Românii se vor ține de coarnele plugului, sărăcia îi va primi numai dela ușă și va respecta vatra lor.

Nu este asemenea și în târguri; în acestea, populația fiind strâns adunată, poftele mai aprinse, prilejurile de destrămare mai dese, mai multe meșteșuguri fiind căutate numai o parte a anului, și lăsând pe lucrătorii lor fără nicio muncă, în cealaltă vreme, toate acestea sunt mari pricini ale sporirii sărăciei și cu jale trebue să mărturisim că n'a mai rămas târg în care să nu vedem de acesti ticăloși, bolnavi, slabi, zdrențăroși, desnădăjduiți, chemând în ajutor mila trecătorilor.

Dacă Regulamentul Organic, prin pensiile ce dă din cutia milelor, vine în ajutorul multor săraci rusinoși, n'a prevăzut însă niciun fel de sprijinire pentru bolnavii incurabili care acum nu se primesc în spitalele unde se tratează numai boalele ce se pot vindeca: tot aceeași tăcere păstrează pentru adevăratii cersetori, pentru calicii leneși, pentru ieșiții din temnițe, care iesind fără nici un capital, se găsesc goi pe drum și n'au alte mijloace de vietuire decât de a fura iarăși, ori de a întinde mâna trecătorilor.

Pricina este că populația și prin urmare și nevoile de astăzi nu se pot potrivi cu cele de înainte 15 ani. Nimeni nu poate tăgădui că în această vreme am făcut foarte mari pronăsiri și că prin urmare cu acestea ne-au venit și noi trebuințe. Din acestea, dar, lesne

se poate înțelege că mult este de făcut în folosul și ajutorul săracilor, care sunt părăsiți la toată greutatea ticăloșiei, a foametei și în sfârșit a tuturor neorânduielilor caliciei, această rană rușinoasă pentru omenire, cum zice D. Blaise, care omoară în individ toate înaltele sentimente și-l împinge la crimă și roade încet sânul societății. Chipul cel mai priincios de a nu avea săraci, este de a se milostivi cu cei ce sunt și mai ales de a prevedea și a ataca pauperismul în pricinile sale. Din toate ocârmuirile niciuna n'a propus mai bune măsuri spre a ajunge la stingerea caliciei, decât Adunarea Națională a Franței. „Stingerea caliciei, zice raportul comisiei aleasă spre aceasta, este cea mai importantă problemă politică de hotărît; dar soluția sa se face o datorie pentru o națiune înțeleaptă și luminată care, ridicând o constituție pe temeliile dreptății și slobozeniei, recunoaște că numeroasa clasă a celor ce n'au nimic, chiamă, cu toate drepturile omului, băgarea de seamă a legilor.

„Până acum această venire în ajutor s'a privit ca o binefacere, când ea nu este decât o datorie, dar această datorie nu poate fi îndeplinită decât când ajutoarele date de către societate vor fi îndreptate spre folosul obștesc.

„Dacă s'ar putea închipui un Stat destul de bogat spre a răspândi ajutoare gratuite asupra tuturor acelora ce n'ar avea proprietate, cercetând această stricăcioasă binefacere, acel Stat s'ar face vinovat de cea mai mare crimă politică și dacă acel ce trăiește are dreptate de

a zice societății: *dă-mi cu ce să trăiesc* — și societatea are deopotrivă dreptul să-i răspundă: *dă-mi mie munca ta.* Aici se înfățișează acest principiu, lungă vreme necunoscut în constituțiile sociale: că ticăloșia popoarelor atârnă dela guvernările lor.

„Dacă administrația unui Stat nu este așa ca munca să fie în el în proporția oamenilor ce nu pot viețui fără a munci, ea favorizează calicia, vagabondajul, și se face vinovată de crimele produse de sărăcimea fără mijloace.

„Dacă o caritate nesocotită dă cu nepăsare o leafă fără a cere muncă, ea dă un premiu trândăviei, dărâmă emulația și sărăcește Statul.

„Copilul, bătrânul pe care societatea trebuie să-i ajute gratis, nu sunt însă așa ajutați decât pentrucă ei sau făgăduesc muncă, sau au și făcut-o; bolnavul se ajută deasemenea prin un sentiment grabnic de omenire, dinaintea căreia se șterge toată altă considerație. Omul, în sfârșit, ce preferă muncii cerșetoria, se face vinovat înaintea societății și merită toată asprimea sa și oprirea cea mai grabnică.

„Aceste principii cuprind tot sistemul ajutoarele ce un Stat trebue să le dea acelora din mădularele sale, care sunt fără mijloace personale. Ele sunt atât de invederate, încât nu pot fi tăgăduite; și numai întocmai punerea lor în lucrare trebue asigurată de către puterea legislativă".

Temeliile ajutoarelor publice așa puse, adunarea națională caută mijloacele cele mai însușite spre a desființa cerșetoria. Și cum sărăcia se stinge prin proprietate și se uzurpă prin muncă, ea propuse, spre a spori numărul

proprietarilor, de a vinde în foarte mici părți, îndestule însă spre a hrăni o familie de lucrători de pământ, averile domeniale și eclesiastice a căror înstrăinare era proiectată de către națiune.

Ingrășarea și curățirea locurilor, îmbunătățirea comunelor, plantarea de păduri, secarea mlaștinilor, lucrul drumurilor îi dau mijloacele de a plăti un preț mulțumitor aceluia ce ar fi voit să lucreze.

Cât pentru săracii fără căpătâi, ce nu voiau a munci spre a putea cerși, ea propunea să-i închidă în case de îndreptare (maisons de correction), de unde apoi se trimeteau în așezăminte agricole formate în colonii. Ateliere de caritate (ateliers de charité) fură înjghebate prin decretul din 30 Mai 1790, și un alt decret din 16 Decembrie următor dădu pentru acestea, 15 milioane franci, spre a fi împărțite între toate departamentele Franței.

Convenția, urmând drumul tras de adunarea națională, publică o legislație întreagă asupra ajutorărilor publice și această legislație poartă caracterul de generozitate și de mărire ce deosebește această însemnată epocă.

Războaiele și ocupațiile lui Napoleon îl opriră de a pune în practică frumoasele hotăriri ale Adunării Naționale. Relațiile ce am dat, cuprind în sine, în scurt, tot ce se poate face atât spre ajutorul săracilor de față, cât și spre oprirea sporirii lor. Negreșit că multe sunt care în starea noastră nu se pot aplica țărilor noastre. Ele nu sunt industriale și, prin urmare, niciodată nu vor avea a se teme de pauperismul care astăzi roade pe bogata Engliteră. Socot însă că următoarele instituții ar putea fi puse în lucrare și la noi cu folos:

1. Un spital de incurabili, unde să se primească nevindecații bolnavi.

2. O orfantrofie îndeplinită desăvârșit, după principiile expuse în Regulament, la casa copiilor aflați; căci astăzi acești prunci nefiind decât ținuți la mance, îndată ce ajung la vârsta de zece ani, se văd lipsiți de orice ajutor și prin urmare siliți de a se deda cerșetoriei.

3. Un azil de cerșetori (depôt de mendicité), unde să se primească calicii bătrâni și slabi și acolo să li se dea muncă după puterea lor.

4. Așezarea de muncă în închisori, cu plată în favorul muncitorilor, ca așa închișii, în ziua slobozirii lor, să aibă un mic capital, încât să nu fie siliți prin lipsă sau a cerși sau a se apuca de vechiul lor obicei.

5. Măsuri energice spre stingerea boalelor venerice și a băuturilor spirtoase, care mai mult decât toate celelalte destrămări sunt pricinuitoarele sărăciei.

6. Insfârșit, îndemnări de muncă în vremea iernii, pentru meșterii ce nu lucrează decât vara, precum dulgherii, pietrarii ș. a Prin târguri, curățirea ulițelor pentrucă deocamdată poate să fie o ocupație îndestulă, numai să fie bine plătită.

7. O casă de păstrare (maison d'épargne), unde lucrătorul harnic în vremea verii să poată pune cu siguranță și cu dobândă rodul ostenelilor sale, și iarna să poată retrage acești bani, spre viețuirea sa în vreme de lipsă.

Aceste măsuri negreșit că au în ele multe

neîndemânări şi greutăţi; este treaba experienţei de a le descoperi, în general, însă, nimeni nu le poate contesta folosul. Acestea odată puse în lucrare, ocârmuirea trebue să fie fără milă pentru leneşii cerşetori, pentru vagabonzii în stare de a munci: Aceştia trebue prinşi şi închişi în case de îndreptare, unde să fie siliţi a munci căci acestora societatea nu le este datoare cu nimic şi ei cu drept cuvânt se pot numi furi ai muncii şi prin urmare şi ai avuţiei altora.

DESPRE CIVILIZAŢIE

Face parte din seria de articole pe care Kogălniceanu le publica prin diferite culegeri menite să circule prin popor, şi prin care el încerca să propovăduiască unele idei de democraţie şi dreptate socială.

A fost tipărit prima dată în Calendar pentru poporul Românesc pe anul 1845.

Din el reiese că civilizaţia este totalitatea cuceririlor ştiinţifice pe deoparte şi totalitatea cuceririlor politice, adică „ale impilatului asupra impilătorului", *pe de altă parte.*

Cuvântul „civilizaţie", pe care noi de vreo cincisprezece ani deabia am început a-l cunoaşte, vine dela „civiles", care pe latineşte însemnează „ce este al cetăţii". In adevăr, în timpurile antice, când omul în luptă cu natura nu îndrăznea încă a se zice biruitorul acestui straşnic potrivnic, „cetatea" rezuma în ea toată puterea, toată priceperea omenească. Afară de „cetate" sau oraş, sau târg, tot traiul era în primejdie, toată puterea era problematică. Pentru cei vechi, „societatea" era „cetatea"; pentru dânşii, „cetatea" cuprindea toate ideile din care se compune cuvântul „civilizaţie". Dar din ziua în care natura biruită s'a făcut roaba

omului, cetatea s'a aflat prea strâmtă, întemeiată pe privilegiu, ea a refuzat să-şi deschidă porţile gloatei. Atunci au alergat Barbarii: toporul lor a sfărâmat zidurile cetăţii şi creştinismul intrând în urmă-le a proclamat „Societatea", cuvânt nou care fusese necunoscut lumii trecute.

Cu toate acestea, cuvântul „Civilizaţie", fu păstrat în limba politică; dar însemnarea sa se întinsese. El nu mai arăta numai desvoltarea cetăţii, dar şi desvoltarea societăţii.

Ce este însă desvoltarea societăţii ? Dacă am răspunde că este desvoltarea ideilor sociale, noi am arăta negreşit un adevăr netăgăduit; dar prin aceasta tot am lăsa întrebarea să rămână întreagă şi ne-am îndatori să dăm o definiţie mai mult. Deşi am intra în explicaţii prea lungi, trebue însă să facem aceasta, spre a fi mai bine înţeleşi.

Ideile sociale se reazimă pe două ordine de fapte: 1) faptele ştiinţifice, care cuprind isbânzile artei, ştiinţei şi industriei; 2) faptele politice, ce cuprind ansamblul relaţiilor oamenilor între ei, ale individului cu societatea, ale societăţii cu individul.

Faptele ştiinţifice sunt norocitul rezultat al luptei omului în contra naturii de afară. Fiecare ispravă a ştiinţei, artei sau industriei este o isbândă asupra materiei pe care omul o supune trebuinţelor slavei sale.

Faptele politice sunt isbânzile omului asupra omului, fie ale impilătorului asupra impilatului, fie ale impilatului asupra impilătorului. Aici, cum se vede, sunt două serii de fapte cu totul opuse, care trebue să întârzie sau să

grăbească civilizaţia, după cum ar rezulta din această opoziţie: robirea sau desrobirea.

Mai târziu ne vom întoarce la această deosebire; dar depe acum putem aşeza principiul că ambele elemente de căpetenie care alcătuesc civilizaţia, faptele ştiinţifice şi faptele politice, sunt amândouă rezultatul unei lupte, începută dela întemeierea societăţilor şi urmându-se cu învăpăiere în tot şirul veacurilor. In adevăr, pururea omul a fost între doi potrivnici: 1) natura de afară; 2) omul, cel asemenea cu el. Deci, de câte ori el triumfă asupra naturii din afară, el adaugă la însuşi a sa slobozenie; şi pentru dânsul este emancipaţie sau desrobire. Iată dar unul din elementele civilizaţiei. Dar când omul s'a aflat în faţă cu omul, cel dintâi rezultat al luptei a fost robirea celor mai slabi. Acolo, negreşit, unul din elementele civilizaţiei face lipsă: dar vine vremea curând sau târziu că impilaţii reclamă împotriva impilării; o luptă nouă se ridică, din care trebue să iasă desrobirea celor mai înainte biruiţi. Iată celălalt element de civilizaţie care vine de desăvârşeşte una din fazele omenirii.

Aşa, în sfârşit, faptul sau isprava civilizaţiei se rezumă întreagă în alt fapt, emancipaţia, fie ca să se atingă de lupta în contra naturii, fie ca să se atingă de lupta în contra omului.

Şi să nu creadă cineva că prin aceasta facem numai un deşert joc de cuvinte, o clasificaţie arbitrară, făcută înadins spre a aduce toate la un singur cuvânt. Când, omul, aruncat gol pe pământ, în mijlocul cumplitelor elemente, a trebuit să se deprindă a se îmbrăca, a-şi face un lăcaş, a se hrăni, îndestularea fiecăreia din

aceste nevoi materiale nu l-a mântuit de un dușman, nu i-a sporit puterea? Când, sfârșind sânul pământului, i-a încredințat comorile agriculturii, poruncindu-i să le însutească, nu s'a desrobit el de frica viitorului? Când, dând undelor un slab vas, a orânduit vânturilor să-i umfle valurile și să-l împingă spre țărmuri depărtate, nu s'a pus el prin aceasta mai sus de depărtare și nu a nimicit spațiul? Când, însemnând gândurile sale cu caractere nestersе a zis tipografiei să i le veșnicească pentru urmașii săi, nu s'a mântuit el prin aceasta de frica de a fi uitat? In sfârșit, când, înăbușind aburul până ce i-a dat o putere nesocotită, el a poruncit acestei puteri să-l poarte pe aripile sale, n'a scuturat el prin aceasta lanțurile timpului? Toată arta, toată știința, toată industria sunt o emancipație, adică o desrobire. Toată isbânda făcută asupra naturii se întoarce în folosul slobozeniei omenești, adăugând la bunăstarea omului. Aceasta este, cum am mai zis-o, una din condițiile civilizației.

Iată pentru ce este adevărat de a zice că războiul între popoare a fost unul din cele mai puternice elemente ale civilizației. Un popor, ale cărui cunoștințe științifice sunt mai desvoltate, aduce prin isbândă roadele lucrurilor sale unui alt popor mai puțin înaintat. Cu domnirea sa îi impune o bunăstare materială, pe care nu o cunoștea mai înainte, sau desfătări intelectuale, la care altminteri multă vreme ar fi rămas străin. In acest chip Alexandru trădă Răsăritului emancipația intelectuală, și pregăti imperiul Seleucizilor și școala Alexandriei.

Mai ades încă războiul pregătește civilizația poporului biruitor, care atunci se face tributarul ideilor științifice ale biruitului. Așa, Grecia ocârmuia Roma prin învățații și artiștii săi, în vreme ce Roma domnea în Grecia prin proconsulii săi. Așa, barbarii, adunați ca să dărâme Imperiul Roman, primiră învățăturile religiei creștine.

Insă, această emancipație intelectuală, din orice izvor să vie, fie dată dela biruitor la biruit, fie învățată prin biruit biruitorului, nu fu de ajuns multă vreme nevoilor popoarelor: ele voesc să-i mai adauge și emancipația politică. De aici noi lupte, în care curând sau târziu biruința vine în sprijinul dreptății; și prin izbânda drepturilor lor, popoarele vin de desăvârșesc civilizația, împreunând ambele ei elemente.

Ar trebui să petrecem istoria tuturor națiilor una după alta, spre a dovedi că lucrurile așa s'au întâmplat. Dar credem că am zis destul, spre a face pe cetitori să înțeleagă sistemul nostru.

Civilizația este dar adunarea împreună a izbânzilor științifice și a izbânzilor politice.

Din aceasta, cea dintâi consecință ce urmează este, că oricare ar fi propășirile omului în arte, în științe, în industrie, dacă el nu-și izbândește drepturile sale, ca cetățean, civilizația nu este deplină; a doua consecință este că cu cât se mărește numărul cetățenilor chemați la împărțeala comună a drepturilor sociale, cu atât se lărgește cercul civilizației. Se poate deci încredința, cu toată siguranța, că ideia civilizatoare care predomină pe toate celelalte,

este ideia care cheamă pe toți oamenii să vie să ia loc la marea obște socială, cu alte cuvinte ideia că toți trebue să fie deopotrivă.

Nu ne va fi dar greu de a respinge acea zicere banală, că statele pier prin exces, adică prisos de civilizație. Pentru aceia care nu văd în civilizație decât luxul și viciile luxului, acest paradox poate să aibă ceva logică, numai că greșesc nevoind a cunoaște principiul civilizației și prin aceasta se înșeală și asupra urmărilor ei. Precum am înțeles-o și am arătat-o, civilizația se reazimă pe dreptate: n'ciodată însă statul n'a pierit prin prisos de dreptate. Pururea, dimpotrivă, căderea imperiilor a fost precedată de o mare strâmbătate, care de mai înainte desvinovățea pe Pronie și făcea neapărată o cumplită pedeapsă.

TAINELE INIMII

Publicat în Gazeta de Moldavia în 1850, nesemnat, N. Iorga l-a atribuit în 1915 lui Kogălniceanu. Ulterior s'a găsit printre manuscrisele lui Kogălnicaenu, dela Academie, o copie cu corecturi pentru tipar.

Este o descriere a societății moldovene a timpului, în special a boierimii care trăia în lenevie și palavrageală, văzută prin prisma cofetăriei piemontezului Felix Barla. Romanul are descrieri realiste și-i servește lui Kogălniceanu pentru a populariza anumite idei democratice care-i erau scumpe.

In fragmentele pe care le dăm se poate vedea puterea de descriere realistă a lui Kogălniceanu, în primul fragment, felul în care înțelegea el să scrie o literatură în curent cu problemele sociale ale vremii, în al doilea fragment și în sfârșit un pătrunzător portret satiric al boieroaicei ușuratice a timpului, în cel de al treilea.

Domnul Felix Barla este piemontez, supus prin urmare al spadei Italiei; are meritul să fie cel mai vechi cofetar din Iași, decanul înghețatelor și părintele lisei. El a avut prilejul să îndulcească balurile și mesele celor de

pe urmă domni fanarioți; el a introdus în Moldova biscuiții, lisele, pastilele, dragelele, pralinele, marțipanele, caramelele, oranjadele, limonadele și înghețatele, pentrucă înante de el părinții noștri nu cunoșteau decât curmale, năut, smochine, coarne de mare, alune. Singurele zaharicale erau pe atunci ceva cofeturi boite pe migdale și sâmburi de zarzăre, ce se vindeau la Panaiti Butcariu, depe podul vechiu. In loc de înghețate, oranjade, limonade, se întrebuințau sorbetele turcești și braga moldovenească; în loc de lisă, gogoașele; în loc de marțipan, simiții, în loc de torte, plăcintele cu carne sau cu brânză și în loc de pâine de Spania, covrigii... trei la para. Domnul Felix a introdus, în sfârșit, în Moldova toată literatura zahărului. Judecați dar din ce barbarie ne-a scos d. Felix Barla, el care a dat cofeturi maicilor noastre, femeilor noastre și acum dă și copiilor noștri. Cu toate acestea, ieșenii îi sunt prea puțin recunoscători. El le-a îndulcit viața și ei se silesc a i-o amări în tot felul. Cine în adevăr nu figurează în catalogul domnului Felix și cine îi plătește la vreme? Chiar eu, care mă ocup cu biografia sa, vă mărturisesc, că îi sunt dator, și că eu nu știu când îi voi putea plăti. In zadar bietul om se mânie, se roșește, numește pe datornici gogomani; născuții de la Gogomănești fac urechea surdă, mănâncă la cofeturi și înghețată pe datorie și plătesc când n'au alta ce face. Dar aceasta nu este nimica pe lângă pacostea ce poliția a făcut domnului Felix în anul 1844, în urma grozavului foc ce a prefăcut în cenușă a patra parte din Iași. După catastrofă, venindu-i în gând mulțămpa-

lității să fie prudentă, ea s'a hotărît a doborî toate acoperămintele de șindrilă. Domnul Felix a căzut jertfă acestei măsuri. Cofetăria și magazinul de mode s'au trezit într'o zi fără acoperământ și expuse unei grozave ploi, ce se vede că se unise cu poliția, spre a-i face disperarea mai mare. Atunci să fi văzut acadelele, cordelele, cofeturile și boneturile, budincele și blondele sale în ce stare ajunseră; făceau un vinograd babilonic, ce nu se putea vinde nici ca obiect de mâncare, nici ca obiect de modă. De atunci domnul Felix s'a hotărît a-și face casă cu două rânduri, cu acoperământ de fer și cu magazii cu bolte. Prin aceasta, cofeturile și modele d-sale au câștigat siguranta că nu vor mai face cunoștință cu ploaia, și ulița mare a dobândit o frumoasă easă mai mult. Acesta este domnul Felix, roșu la față, cu părul cărunt, scurt, și bun ca toți oamenii din lume, cu tot tonul său răstit și cu tot catalogul său de datornici.

Locul și proprietarul cofetăriei fiind descriși, dați-mi voie a începe acum și istoria.

*

Niciodată n'am fost contrar ideilor și civilizației străine. Dimpotrivă, crescut și trăit o mare parte a tineretelor mele în acele țări care stau în capul Europei, am fost și sunt de idee, că în secolul XIX, nu este iertat nici unei nații de a se închide înaintea înrâuririlor timpului, de a se mărgini la ce are, fără a se împrumuta și dela străini. Aceasta astăzi nu este iertat nici Chinezilor. Propășirea este mai pu-

ternică decât prejudecăţile popoarelor; şi nu este zid destul de înalt şi de tare, care să o poată opri în drumul său. Românii, prin poziţia lor geografică, politică, morală şi etnografică, sunt datori mai mult decât oricare altă naţie de a nu rămâne străini la tot ce face gloria şi puterea secolului. Mici şi slabi, ei nu se pot face mari şi tari decât prin civilizaţie, adică prin îmbunătăţirea intelectuală şi materială a ţării lor. Din nenorocire însă, noi n'am vrut a înţelege în dreptul simţ puterea acestui cuvânt; şi cum mă tem, luând un drum strâmb, avem să ajungem la cale rătăcită. Civilizaţia nu isgoneşte nicidecum ideile şi năravurile naţionale, ci numai le îmbunătăţeşte spre binele naţiei în particular şi al omenirii în general. Noi însă, în pretenţia de a ne civiliza, am lepădat tot ce era bun pământesc, şi n'am păstrat decât abuzurile vechi, înmulţindu-le cu abuzurile noi ale unei rău înţelese şi mincinoase civilizaţii. Aşa, predicând ura a tot ce este pământesc, am împrumutat dela străini numai superficialităţi, haina din afară, litera iar nu spiritul, sau, spre a vorbi după stilul vechiu, slova, iar nu duhul. Prin aceasta am rupt cu trecutul nostru şi n'avem nimic pregătit pentru viitor, decât corupţia năravurilor. O naţie însă, nu poate decât prin o ameninţare de mare şi cumplită pedeapsă a-şi renega trecutul; căci adevărata civilizaţie este aceea pe care o tragem din sânul nostru, reformând şi îmbunătăţind instituţiile trecutului cu ideile şi propăşirile timpului de faţă. Aceasta o simt şi o practică chiar naţiile care se află în capul luminilor. Franţa, Anglia, Germania, simt neapărată nevoie de a lega lanţul timpurilor şi de a urmări în trecut propăşirea năravurilor publice, originea instituţiilor lor, leagănul libertăţii lor; deaceea le vedem cheltuind milioane spre a face cercetări asupra începuturilor istoriei, legislaţiei, vieţii publice şi locale a acelor populaţii, care le-au dat naştere şi le-au pregătit era de fericire, de bună stare şi de libertate de care strănepoţii lor se bucură astăzi.

Când Ecaterina II, urmaşă vrednică a Marelui Petru, voi în Rusia a lărgi şi mai mult calea civilizaţiei, deschisă de gloriosul său predecesor, ea nu gândi nici într'un chip de a isgoni obiceiurile şi credinţele ţării; dimpotrivă, simţământul naţional fu cel dintâi mobil al planurilor sale! Literatura, poezia, istoria naţională fură reînviate; şi spre încurajarea lor, lăzile vistieriei împărăteşti erau pururea deschise; numai culegerea şi publicarea cronicilor naţionale costară peste un milion de ruble.

Noi de acestea n'am făcut şi nu facem nimic. Când, după isgonirea domniilor străine, am fost chemaţi să ne dăm noi instituţii, ne-am purtat cașicând ne-ar fi fost ruşine de tot ce era al nostru; am aruncat tot ce era esenţial pământesc; ne-am lepădat de trecut ca Petru de Hristos; ne-am lepădat de toate acele instituţii vechi, care făcuseră puterea strămoşilor noştri, ca de o haină puturoasă, când trebuia numai să isgonim abuzurile ce se vărsaseră în legile şi viaţa noastră, prin lungi ani de tiranie şi de războaie, păstrându-le însă spiritul şi potrivindu-l cu timpul de faţă.

Noi am socotit că, lepădând tot şi împrumutând tot, am face mai bine şi am merge mai

departe. Ce am isprăvit? Am adus în țara noastră plante străine, nepotrivite cu clima și pământul nostru, și care nu ne vor da niciodată roduri coapte, în loc de a ne mărgini a curăți și a vultui plantele înrădăcinate de sute de ani în țara noastră. Așa am schimbat abuzurile pământești cu abuzurile străine: dintr'o țară particulară, ne-am făcut țară feudală.

Am luat luxul, corupția și formele exterioare ale Europei, dar nu și ideile de dreptate și deopotrivă îndrituire, bună starea materială și descoperirile geniului, care astăzi fac fală secolului. Ce am isprăvit, că avem cum am zis, litera iar nu spiritul? Ne pretindem nație civilizată și avem robi; civilizația noastră se mărginește în lux, în mărfurile europene, care ne exportează toată bogăția, în caretele și juvaerele femeilor noastre și în cunoștința superficială a uneia sau două limbi străine, care ne dau înlesnire de a înțelege romanele doamnei Sand și vodevilurile domnului Scribe. Propășirea noastră intelectuală se mărginește în șasesprezece școli publice! Iar bună starea materială este închisă între pereții poleiți ai câtorva palate boierești. Burghezie, adică stare de mijloc, puterea cea mai de căpetenie a unui stat nu avem, căci prea o dispretuim pentru ca cineva să voiască a rămâne în ea, și să nu se silească la cel dintâi prilej și cu orice preț de a se preface în boier. Țăranul trăitor în vizuini, căci numai case nu le putem zice, îmbrăcat în zdrențe și îngenunchiat, este tot așa ca și atunci când era silit de a fugi înaintea Hunilor și Tătarilor. Orașele noastre sunt numai niște sate mari. N'avem drumuri, n'avem canale;

produsele noastre putrezesc pe loc; comorile noastre minerale zac necunoscute în vinele pământului. In mijlocul celor mai mari bogății, cu pământul cel mai roditor, ou apele cele mai vii, cu pădurile cele mai frumoase, suntem săraci; și pentru ca să ne putem îndestula nevoile civilizației ce ne-am dat, adică straiele europene, trăsurile lui Brandmaier, mobilele de lux ale Parisului, poftele aprinse ce am dobândit în țări străine, ne sărăcim prezentul și ne ruinăm viitorul. Cât de departe însă am merge, câtă fericire ne-am pregăti, când în loc de a ne cheltui în deșert activitatea și capitalurile noastre, le-am întrebuința în sporirea bunei stări materiale a țării noastre, singura care ne poate duce la bună starea intelectuală, adică la adevărata civilizație. Politica noastră nu trebuie să fie în chestiile din afară; adevărata noastră politică este cu totul în reformele din lăuntru; să răspândim luminile și bună starea materială în clasele de jos, care astăzi zac în neștiință și în sărăcie. Să îmbunătățim agricultura și creșterea vitelor, țâțele satului, cum a zis un mare ministru al Franței, să deschidem noi comunicații și noi căi de export produselor noastre, pentrucă, cum a zis odinioară în fosta Academie un bun prieten al nostru și profesor de economie, importanța noastră politică nu poate spori decât prin numărul chilelor de grâu ce vom exporta. Să ne unim mai ales toți într'un singur și mare țel, fără deosebire de stări, de tarafuri, de partide, țelul de a scoate țara noastră din haosul, din ignoranța și demoralizarea de astăz.

BIBLIOTECA ACADEMIEI

atunci vom avea adevărata politică, atunci vom fi adevărați bărbați de stat!

Soarta m'a menit de a călători a treia parte din viața mea. Nu este țară din Europa, în care să nu fi călcat piciorul meu, nu este stare a societății pe care să nu o fi observat de aproape. Dela Insulele Scandinave, până la patria lui Temistocles și a lui Solon; dela vechiul Bizanț reședința măreață a Sultanilor, până la Coloanele lui Ercule, am umblat toate țările, am trăit cu luxul celor mari și cu lipsa celor mici. Prin un șir de deosebite împrejurări mi-a fost iertat, mie celui fără titluri, fără avere, fără vreo însemnătate, de a străbate acolo unde mulți puternici ai țării mele au găsit ușile închise.

Ei bine, cu cât am călătorit, cu cât am observat națiunile străine, cu atât mai mult m'am încredințat, că popoarele nu pot ajunge la adevărata civilizație decât prin cultivarea și desvoltarea facultăților naționale și sporirea bunei stări materiale; că toate acele instituții, menite spre a da claselor de jos un trai mai bun, un confort mai mare, spre a le înlesni îndestularea trebuințelor, sunt totodată însușite de a isgoni și ignoranța și de a îmbunătăți și soarta morală a oamenilor, și prin urmare a le pregăti o adevărată civilizație. Pururea dar, am avut râvnă de a studia de aproape toate acele instituții formate de Europa, spre a da claselor de jos folosurile, de care până acum se foloseau numai clasele înstărite.

Spre a putea isgoni ignoranța și corupția care îi este urmarea, spre a împuțina crimele și spre a așeza moralitatea, am cercetat dar cu

MIHALLACHE KOGĂLNICEANU
Portret în *„Dacia Literară"*, ed.II 1859

deamănuntul pe deoparte aşezămintele menite de a răspândi învăţătura, de a stârpi viţiile şi a înălţa inima, adică şcolile, clasele, penitenciarele, institutele pentru tinerii osândiţi, pentru cerşetori, pentru orbi, surzi şi muţi, casele de nebuni, adăposturile pentru orfani şi bătrâni, spitalele pentru deosebitele pătimiri, şi pe de alta aşezămintele menite de a răspândi bună starea, precum drumurile de fier şi canalele ce favorizează comunicarea lucrurilor şi a ideilor, companiile de asigurări şi de împrumut, băncile care înlesnesc comerţul, casele de economie care apără bătrâneţele de chinurile sărăciei, şi, în sfârşit, spiritul şi tainele asociaţiei, singura dumnezeire care astăzi face minuni, pentrucă poate tot, pentrucă, adunând părticele pierdute în gloatele indivizilor, formează din ele o putere concentrată la care nimeni nu este în stare de a se împotrivi. Când cercetam toate aceste instituţii, agenţi puternici şi neapăraţi ai civilizaţiei, şi când cu jale descopeream că ţara mea nu are niciuna din ele, atunci vedeam ce deosebire este între Europa şi între noi şi ce drum mare mai avem a face spre a o ajunge măcar de departe.

Cititorii mei binevoiască a-mi ierta acest „speach", cum zic Englezii, adică pe româneşte acest mic cuvânt, ieşit din şirul romanului. Cursurile însă de morală nu plac astăzi; deaceea moraliştii în secolul nostru sunt siliţi ca spiţerii a polei hapurile ce voiesc a da bolnavilor. Spre a mă tălmăci mai bine, şi ca să intru în gustul cititorilor mei, voi lua de pildă un scriitor străin. Când vestitul Eugène Sue a voit a interesa clasele bogate în favoarea

claselor muncitoare, el n'a făcut o carte de morală, ci s'a slujit de un roman; el a 'scris Tainele Parisului. Aşa şi mie fie-mi iertat între descrierea cofetăriei lui Felix şi o declaraţie de amor, a vă zice două cuvinte în contra maniei ce avem de a ne întipări numai modelele rele şi abuzurile străine şi de a mijloci totodată şi pentru o nenorocită stare, cea mai neapărată pentru puterea şi înflorirea unei ţări, starea căreia într'un mare moment i s'a fost făcut o solemnă făgăduinţă: îmbunătăţirea.

★

„Tovarăşa care-i sta aproape, Laura, vară-sa şi tânăra văduvă, cum sunt la noi, adică despărţită de bărbat, făcea un contrast desăvârşit. Tot de o talie ca şi Elena, dar bălaie, cu trăsăturile lungăreţe, cu obraji albi, grabnici de a roşi, însă nu de ruşine, figura sa nu era în stare de a răbda analiza unui cunoscător; ochii săi, care făgăduiau toate voluptăţile amorului material, aveau însă ceva crud în căutarea lor, iar buzele subţiri, semn de un caracter calculator şi nu prea uşor; ea avea în totul un nu ştiu ce diavolesc, la care dacă cineva nu se păzea bine, era cu neputinţă de a se împotrivi. Căutătura sa ades avea puterea magnetică a şarpelui atrăgând pe nevinovata păsăruică. Viaţa sa era o singură şi întreagă cochetărie. Se pretindea virtuoasă şi purta trei, patru intrigi deodată, unuia dându-i vârful degetului de atins, altuia numai o ochire făgăduitoare de tot şi neîmplinind nimic, unui al treilea buzele de sărutat, la altul piciorul şi la un al cincilea genunchiul. Se pretindea virtuoasă, şi unul avea voie de a o strânge de mâini, sau de a o călca pe picior, când ea nu se însărcina mai întâi cu aceste practice, şi altul de a o apuca de talie. Ştia tot: când platonică, când cu aerul nevinovat al unei virgine de cincisprezece ani, când cu pozele unei lorete (femeie uşuratică Nr.) din Paris, ea era din acel număr blestemat de femei care în amorul cuiva văd numai un mijloc de a petrece vremea şi de a produce jertfe nenorocite, din acele femei, tip rar ce nu se găseşte decât la noi şi care nu s'a tratat încă de niciun romancier al Europei, adică femeia măritată care caută o a doua nuntă, care, cu bărbat, voeşte a-l schimba cu alt bărbat cu un mai mare rang, mai strălucită poziţie, mai întinsă bogăţie, şi cu nepăsarea unui ateu leapădă soţ şi copii şi, într'un adulter necontenit, schimbă la bărbaţi ca stăpânii cei răi la slugi, şi se primeneşte cu cununiile ca elegantele cu pălăriile. Pe lângă acestea mai avea şi grozava răutate de a-şi alege cu preferinţă jertfele între însuraţi; a momi pe un bărbat, a fura unei femei inima soţului său, a se făli cu isbânda acestuia, a introduce în perechile cele mai fericite şi mai potrivite ura, lacrimile şi grozava despărţenie, acesta era ţelul cochetăriilor sale; şi în aceste exerciţii, ea era atât de înaintată, încât, deşi de douăzeci şi doi de ani de abia, ea stricase mai multe case din cele mai bine nimerite. Femeile nu o vedeau decât cu groază, iar bărbaţii urmau a se arde la flacăra ochilor săi, ca fluturii de noapte la pâra lumânării. Avuse un bărbat care

îi dase tot: rang, bogăţie, mulţumirea tuturor dorinţelor şi chiar a capriciilor sale, şi ea spre răsplătire, după cinci ani de o necredincioasă căsătorie, îl lăsă într'o dimineaţă fără a-i zice măcar adio. Acum alerga în toate balurile, în toate concertele şi plimbările, clocind un al doilea măritiş, şi până atunci făcând o goană de aripi între curtezani, nelăsând nimic în pace, de la adolescentul de şasesprezece ani şi până la adoratul octogenar. Când veselă până la nebunie, când melancolică până la disperare, când împopoţonată ca o madonă catolică, când înnegrită şi jelindă ca văduva lui Mausol [1]), ea era în toată puterea cuvântului un demon cu faţa de înger, adevărat cameleon, luând toate formele, jucând toate rolurile, sunând toate gamele sentimentului, imitând toate virtuţile şi cunoscând toate viţiile, fiind blestemată şi menită de a aduce nenorociri, lacrimi şi jertfe, pretutindeni unde i se întindea ochirea, unde îi călca piciorul.

1) E vorba de Artemiza, regină din antichitate care a ridicat soţului ei Mausol, un monument nemaivăzut. De aci cuvântul mausoleu.

DISCURS LA ALEGEREA LUI CUZA

Convenţia dela Paris, dela 19 August 1858, nu îngăduise decât o unire parţială a Principatelor: ele aveau o Curte de Casaţie şi o Comisiune centrală comune, dar aveau, fiecare, guvern şi adunare legislativă, separate.

La 5 Ianuarie 1859. deputaţii moldoveni aleg ca domn pe Alexandru Ioan Cuza iar la 24 Ianuarie, deputaţii munteni îl aleg tot pe el.

Increzător în ideile democratice ale noului domnitor, Kogălniceanu a rostit discursul vibrant de mai jos în care răsbate grija lui permanentă pentru cei „două milioane de oameni".

Măria Ta!

După o sută cincizecişipatru de ani [1]), de umilire şi degradare naţională, Moldova a intrat în vecsiul său drept consfinţit prin capitulaţiile sale, dreptul de a-şi alege pe capul său, pe Domnul.

Prin înălţarea ta pe tronul lui Ştefan cel Mare, s'a reînălţat însăşi naţionalitatea română. Alegându-te de capul său, neamul nostru a voit să împlinească o veche datorie către fa-

1) Aluzie la epoca Fanarioţilor, care a început însă la 1711.

milia ta [2]), a voit să răsplătească sângele strămoşilor tăi, vărsat pentru libertăţile publice.

Alegându-te pe tine Domn în ţara noastră, noi am voit să arătăm lumii aceea ce toată ţara doreşte: *la legi nouă, om nou.*

O, Doamne! mare şi frumoasă-ţi este misiunea! Constituţia din August [3]) ne însemnează o epocă nouă; şi Măria Ta eşti chemat să o deschizi. Fii dar omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrariul; fă ca legea să fie tare; iar tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun şi blând, *fii bun, mai ales pentru aceia, pentru cari mai toţi Domnii trecuţi au fost nepăsători sau răi.*

Nu uita că, dacă 50 de deputaţi te-au ales Domn, însă ai să domneşti peste două milionae de oameni.

Fă, dar, ca domnia ta să fie cu totul de pace şi de dreptate; împacă patimile şi urile dintre noi şi reintrodu în mijlocul nostru strămoseasca frăţie.

Fii simplu, Măria Ta, fii bun, fii Domn cetăţean; urechea ta să fie pururea deschisă la adevăr şi închisă la minciună şi linguşire.

„Porţi un frumos şi scump nume: numele lui Alexandru cel Bun. Să trăieşti dar mulţi ani!

Ca şi dânsul, fă, o, Doamne, ca, prin dreptatea Europei, prin desvoltarea instituţiunilor noastre, prin simţămintele tale patriotice, să

2) Aluzie la Ioan Cuza, ucis din porunca Domnului Const. Moruzi la 1778.

3) Constituţia dată de Convenţia din Paris.

mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale naţiei noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadorilor împăratului din Bizanţ că:

România nu are alt ocrotitor decât pe Dumnezeu şi sabia sa!

Să trăieşti Măria Ta!

IMBUNATAŢIREA SOARTEI ŢĂRANILOR

Este cea mai importantă operă a lui Kogălniceanu. Discursul a fost rostit la 25 Mai 1862 în primul parlament al României, alcătuit din cele două adunări reunite la 24 Ianuarie 1862.

Boierii conservatori, pentru a scăpa de obligaţiunea impusă de Convenţia dela Paris din 1858. de a „îmbunătăţi soarta ţăranilor", alcătuiseră un proiect de lege care, sub masca eliberării ţăranilor, ţintea să-i despoaie pe aceştia de orice proprietate.

Kogălniceanu demască această prefăcătorie şi denunţă proiectul ca fiind „o armă de război" o „maşină de atac" în mâna partidelor interesate, conservator şi liberal, împotriva ţărănimii iobage.

Discursul este pe cât de solid argumentat ştiinţific, pe atât de fierbinte turnat într'o formă literară excepţională.

INTRODUCERE. GREUTATEA PROBLEMEI

Domnilor,

Dacă în ţară este o chestiune mare şi grea, negreşit că este chestiunea ce astăzi ni se înfăţişează spre deslegare: vreau să vorbesc de

îmbunătăţirea soartei ţăranilor, de îmbunătăţirea prin urmare a însăşi temeliei naţionalităţii noastre.

In adevăr, domnilor, nici o chestiune în hotărîrea ei nu reclamă mai mult patriotism, înţelepciune, dreptate şi abnegaţie totodată, decât marea reformă ce suntem chemaţi de a face, reformă care a fost grea şi în ţările cele mai puternice şi mai luminate ale Europei, reformă care astăzi preface condiţiunile naţionale şi sociale din marele imperiu al Rusiei, reformă care şi în Principate se urmăreşte fără succes de mai mult de un secol, reformă grea şi spinoasă, a cărei soluţie părinţii ne-au lăsat-o ca o fatală moştenire. Da, domnilor, fatală moştenire! Căci, când suntem chemaţi a deslega această chestiune, a săvârşi această mare prefacere în ideile noastre, în trebuinţele noastre, în viaţa socială şi economică a proprietarilor de moşii şi a trei milioane de ţărani? In mijlocul transformării noastre naţionale şi politice, în mijlocul luptelor de partid, în timpul când tot ce este vechi este căzut, când tot ce este nou nu are încă rădăcină, când Convenţiunea, marea noastră revoluţiune, — da, domnilor, Convenţiunea este o mare, o întreagă revoluţiune în ţara noastră, când, zic; această Convenţiune este abia la întâia perioadă a punerii sale în lucrare, iată epoca când suntem chemaţi a hotărî şi chestiunea socială!

Nu mă îndoiesc, domnilor, de patriotismul nimănui; cred, domnilor, că toţi câţi suntem aci, din orice partid am fi, sub orice steag am fi adunaţi, toţi voim îmbunătăţirea soartei fraţilor noştri, ridicarea ţăranilor din starea

înjosită în care se află ; toți voim a da acestei chestiuni soluțiunea cea mai bună ; căci toți, cel puțin așa cred eu, văd în această soluțiune însăși consolidarea naționalității române. Insă, domnilor, pe lângă patriotism, avem oare și studiile pregătitoare, toate luminile trebuitoare, toată înțelepciunea cerută, și mai ales acea ochire dreaptă, acea liniște de suflet, acel sânge rece, acel simț nepărtinitor, condițiuni neapărate ale legislatorilor, condițiuni fără de care legile ieșite din mâinile noastre, niciodată nu vor mai fi expresiunea echității și-a nepărtinirii, niciodată nu vor putea îndestula legiuitele interese ale țării, niciodată nu vor putea aduce în mijlocul nostru liniștea, pacea și fericirea generală.

Cât pentru mine, domnilor, cu durere o spun, eu nu o cred !

Suntem în mijlocul luptei, lupta între trecut și între viitor, lupta între societatea veche și între societatea modernă; această stare de lucruri a făcut din toate chestiunile o armă de război. Cum dar și chestiunea rurală, de care sunt legate atâtea mari interese, să nu fi devenit și ea, în mâinile partidelor, o grozavă mașină de atac sau apărare ! Așa dar, nu când totul se agită, când nimic nu este stabil, când lupta este elementul până și al legislatorilor, nu în mijlocul unei așa mari fierberi, chestiunea rurală ar putea dobândi o soluțiune de dreptate, de pace, de înfrățire, și prin urmare de consolidare a naționalității noastre.

Suntem mai presus de tot oameni ; este dar cu neputință ca și noi să nu ne resimțim de impresiunile, de agitațiunile și de patimile

din afară : mă tem, că în momentul de față nu am fi la înălțimea misiunii noastre.

Dacă această temere a mea este greșită, eu de mai nainte fac scuzele mele și aș fi prea norocit ca rezultatul să mă dovedească greșit.

Ce bucurie ar fi pentru mine, ce fericire ar fi pentru țară, ce frumoasă recomandație ar fi pentru clasele inteligente și bogate ale României înaintea Europei, când am dovedi că suntem în stare de a lua în mâinile noastre nobila inițiativă a acestei mari reforme sociale, și că, capul și inima ne sunt atât de sus, încât să fim capabili de a lăsa deoparte interesele individuale și a nu avea dinaintea ochilor noștri decât marele interes al României !

In asemenea caz soluțiunea ar fi și isprăvită.

SITUAȚIA CREATĂ DE COMISIA CENTRALĂ

A fost un corp politic, domnilor, care dacă s'ar fi pus cu tot dinadinsul, cu toată maturitatea, poate ar fi isbutit să pună Adunarea, să pună chiar țara în poziție de a hotărî chestiunea rurală în cunoștință de cauză pregătită și luminată. Acest corp era Comisiunea Centrală. Departe de mine, domnilor, ideia sau cutezarea de a arunca asupra onorabililor membri ce au compus acest înalt corp, cea mai mică umbră de învinovățire, sau măcar de îndoială despre patriotismul, râvna, ori capacitatea lor ! Insă, să-mi fie iertat de a o zice, că Comisiunea Centrală, compusă din reprezentanți a două puteri adesea în luptă, n'a știut în destul de a uita această deosebire a originii

sale, că dar ea a urmat curentului a două opiniuni ; că aceasta a făcut că şi chestiunea rurală s'a tratat de dânsa ca o chestiune de partid, când ea nu trebuia a se trata decât ca o chestiune de utilitate publică !

Aşadar şi în sânul Comisiunii Centrale s'au înfiinţat două tabere *apărătorii proprietarilor şi apărătorii ţăranilor,* când după opinia mea, Comisiunea Centrală, în această chestiune mai ales, nu trebuia să înfăţişeze decât pe *apărătorii naţiunii.* Şi când o zic aceasta, sunt departe de a arunca vreun blam ; mă mărginesc numai de a constata un fapt, şi, dacă mi-ar fi iertat de a arunca blam, acesta l-aş adresa partidului din care eu am onoarea de a face parte.

Un partid, partidul conservator, în sânul Comisiunii Centrale şi-a formulat ideile sale în chestiunea rurală; acest partid s'a înfăţişat cu un anume proiect ! Bun-rău, dar era un proiect ! Celalt partid s'a mărginit numai de a critica şi de a combate lucrarea pusă pe birou, fără a veni şi din parte-i cu vreun alt proiect, bine aşternut şi bine lămurit. Şi aşa, când în sânul Comisiunii Centrale a venit ora votului, unii din onorabilii membri au fost nevoiţi a admite, cu toate lipsurile sale, proiectul d-lor Arsache, Docan şi Brăiloiu, pentrucă acesta le înfăţişa încai un ce pozitiv, când cu durere o spun, *apărătorii ţăranilor* n'au înfăţişat decât discursuri, discursuri foarte bine simţite, foarte întemeiate, dar cari netraducându se în niciun proiect precis, nu înfăţişau nimic practic în privinţa rezolvării chestiunii. Şi aşa, chiar ţara a rămas în nedumerire asupra opiniunilor minorităţii ; aşa şi Adunarea s'a pus în neputinţă de a se rosti în două socotinţe traduse prin două proiecte.

Această atitudine negativă a liberalilor în sânul Comisiunii Centrale n'a avut dar alt rezultat, decât că a contribuit şi mai mult la răspândirea a felurite bănueli asupra opiniunilor şi a planurilor partidului, ce nu s'a unit cu proiectul majorităţii !

Ce bine ar fi rezultat însă şi pentru Adunare şi pentru ţară, dacă astăzi, chemaţi de a se rosti asupra unei chestiuni atât de grele, am fi avut dinaintea noastră două proiecte menite a deslega nodul ! Ce îngrijiri mai puţine pentru proprietari, ce mângâiere pentru ţărani, ce desminţire mai învederată a vorbelor deşarte, a cuvintelor seci, a învinovăţirilor de comunişti, de socialişti, de mâncători de moşii, şi câte alte imputări ce se aruncă asupra tuturor acelora, care a nenorocirea de a nu îngenunchia înaintea proiectului de lege rurală elaborat de majoritatea Comisiunii Centrale !

Ce linişte pentru ţară şi ce înlesnire în sfârşit s'ar fi făcut Adunării. de a putea în cunostinţă de cauză şi luminată despre proiectele şi al unui partid şi al celuilalt, de a putea, zic, rezolva chestiunea în deplina ei neatârnare şi cu toată maturitatea !

Insă aceasta, din nenorocire, nu este: Adunarea are dinaintea sa numai proiectul de lege rurală elaborat de majoritatea Comisiunii Centrale. Acest proiect este adoptat de secţiunile fostelor Adunări a Moldovei şi a Ţării-Romă-

neşti, şi raportorii acelor Adunări sunt şi raportorii Adunării României, în această chestiune. Aşadar, proiectul Comisiunii Centrale, sprijinit de adeziunea secţiunilor şi de raporturile comisarilor, avem să-l studiem, avem să-l cercetăm, şi apoi ori să-l adoptăm, ori să-l respingem.

Şi acum, domnilor, după ce am îndrăsnit a nu încuviinţa purtarea amicilor mei politici din sânul Comisiunii Centrale, daţi-mi voe să mă exprim cu toată moderaţiunea, cu toată deferenţa, dar totodată şi cu toată sinceritatea şi asupra proiectului majorităţii Comisiunii Centrale ce stă astăzi în discuţiune. Şi pentru ca să fac aceasta, daţi-mi voie, domnilor, să mă întreb mai întâi dacă acest proiect este elaborat pe acele margini cari le-a cerut Convenţiunea din 19 August 1858? Şi chiar din început şi fără sfială, o zic că nu!

In adevăr, ce zice Convenţiunea în privinţa acestei chestiuni?

Textul francez al articolului 46 din actul european zice: „Il sera procédé sans retard à la révision de la loi qui regle les rapports des propriétaires du sol avec les cultivateurs, en vue d'améliorer l'état des paysans".

Traducerea românească a acestui articol, după ediţiunea aprobată de comisiunea interimară din Moldova, zice: „Se va procede fără întârziere la revizia legii care regulează raporturile între proprietarii de pământ cu lucrătorii, spre a îmbunătăţi starea ţăranilor". Aşa dar, ceeace rezultă şi din textul francez, şi din traducerea românească a Convenţiunii este că Comisiunea Centrală avea chemarea de a proiecta revizuirea legii ce regulează astăzi relaţiunile dintre proprietari şi dintre locuitori. Spre a putea dar bine statornici care este această chemare, urmează mai întâi ca să ne lămurim ce înţelegem prin cuvântul *reviziune*. Aici stă chestiunea. Să luăm dar vreunul din cele mai bune dicţionare franceze, de exemplu pe acel al lui Bescherelles şi să-l deschidem la litera R şi la cuvântul *Révision*. Iată ce vom găsi: „*Révision*, action par laquelle on *revoit*, on examine de *nouveau*; la révision des lois".

Să nu ne mulţumim cu atâta şi să căutăm şi la cuvântul *Revoir*, şi iată ce vom găsi: „*Revoir*, voir de nouveau".

Voiesc acum să fim înţeleşi şi de onorabilii mei colegi cari nu ştiu carte... franţuzească

„*Reviziune*" după Bescherelles, însemnează fapta de a revedea, de a cerceta din nou.

„Revederea legilor"...

Revedere, însemnează a vedea încă odată, a vedea cum s'ar zice de două ori!

Aşa dar, datoria ce Convenţiunea din Paris ne impune este ca să vedem, ca să *vedem de două ori*, ca să cercetăm legea de astăzi, spre a veni la rezultatul dorit, la îmbunătăţirea soartei ţăranilor.

INCERCARI DE IMBUNATATIRE

Lucrarea de a revedea legile spre a ajunge la îmbunătăţirea soartei ţăranilor nu este ceva nou în ţara noastră.

Înaintea Convenţiunii din Paris, am mai avut o altă Convenţiune: *Convenţiunea dela Balta-Liman*.

Această urîtă Convenţiune încheiată la 1849 zicea că: *„în ambele Principate se va rândui câte o comisiune alcătuită de cei mai destoinici boieri şi cunoscuţi în dreptate"*. Chemarea acestor Comisiuni era de a face reviziunea Regulamentului Organic, şi în deosebi a părţii privitoare la drepturile şi îndatoririle dintre proprietarii de moşii şi dintre locuitori. Să vedem acum pe boierii rânduiţi, dintre care pe unii avem onoare de a-i avea pe băncile Adunării, de exemplu onorabilii domni Arsachi şi Costin Catargiu, să vedem, zic, cum aceşti boieri şi-au început şi îndeplinit misiunea. Lucrările de atunci o dovedesc. In întâia şedinţă, dumnealor au încheiat protocolul [1]) pentru întrunirea lor; apoi s'au întrebat ce au să revadă? să vadă de două ori, să cerceteze?

Legea reglementară, şi-au zis nobilii Comisari. S'au pus dar pe cititul legii reglementare. După aceasta au intrat în cercetarea articolelor din lege care, după părerea d-lor, se socoteau a fi împiedicătoare îmbunătăţirii stării ţăranilor.

După multe şi prelungite discuţiuni, dovadă că boierii Comisari au luat în serios chemarea lor, d-lor au făcut raportul, propunând fiecare ce era de păstrat, ce era de schimbat, ce era de adăugat în legea reglementară. Aceste lucrări au fost supuse Domnilor Grigore Ghica şi Barbu Ştirbei, cari le-au supus la încuviinţarea Curţilor Suzerană şi Protectrice care în aceste triste timpuri, îşi puseseră în buzunar autonomia Principatelor-Române; şi iată cum fără împreuna-lucrare a Adunărilor generale, suspendate prin Convenţiunea dela Balta-Liman, s'au născut aşezămintele din 23 Aprilie 1851, menite a îmbunătăţi soarta ţăranilor români.

1) Raport scris.

Spre eterna onoare a lui Grigore Ghica, a bunului Domn, aşezământul rural din Moldova a fost un pas înainte în îmbunătăţirea soartei ţăranilor, şi mai ales în recunoaşterea drepturilor lor seculare. In Ţara-Românească, aşezământul din 1851, lucrat sub fricile revoluţiunii din 1848, a fost un pas înapoi. Drepturile ţăranilor care ab antiquo [2]), care până şi prin Regulamentul Organic din 1832, cu mici deosebiri, erau unele şi aceleaşi şi în Ţara Românească şi în Moldova, s'au declarat nule. Ţăranii din Ţara-Românească, din *locuitori* s'au prefăcut în *chiriaşi;* drept mângâiere momentană recunosc însă că li s'a împuţinat câtimea muncii. Cu toată diversitatea teoriilor de *drept*, ce au preşezut la facerea aşezămintelor rurale din Iaşi şi din Bucureşti, un fapt însă a rămas statornic; acest fapt este că şi un aşezământ şi celalt au *respectat stăpânirea ţăranilor pe legiuitele lor pogoane, sau fălci* [3]), *au respectat dreptul ţăranilor de a locui şi a se hrăni pe moşiile noastre!* Aceasta ne dovedeşte, că comisiunile din 1850, bine, rău, s'au menţinut în marginea mandatului ce le era încredinţat prin Convenţiunea dela Balta-Liman, că ele au făcut *reviziunea*, iar nu *desfiinţarea* legii reglementare.

Să vedem acum dacă şi Comisiunea Centrală

2) Din vechime.

3) Veche măsură pentru suprafeţe. O falce = 2880 stânjeni.

a fost tot așa de credincioasă întru a îndeplini misiunea ce i s'a dat prin frumoasa și liberala Convențiune dela Paris? Să vedem cum a făcut ea *revizuirea legii rurale?*

Făcut-a ea oare, ca boerii Convențiunii dela Balta-Liman?

In cea dintâi ședință avut-au legiuitorii dela Focșani, curiozitatea măcar de a vedea, de a citi *legile în vigoare*, pe care, după Convențiune, ei aveau datoria de a le revedea, de a le cerceta, și prin urmare de a le îmbunătăți? In neștiință, voit-au măcar să știe? Adresatu-s'au către Guvernele din Iași și din București, cu cerere de a li se arăta, de a li se comunica legile în vigoare, legile care astăzi regulează relațiunile dintre proprietari și dintre locuitori? Odată primite, pusu-s'au legiuitorii a le vedea, și a le revedea, adică *a le vedea de două ori*, a le cerceta articol după articol, și apoi, ca boierii comisari din 1850, a șterge unele articole, a prefăce pe altele, a adăoga altele, noui, și așa a veni la acea îmbunătățire făgăduită țăranilor de către Puterile Europei și pe care negreșit că nu Guvernul și Parlamentul pământesc le vor împiedeca sau nimici?

Comisiunea Centrală a urmat o procedură cu totul alta de aceea păzită de Comisiunile din 1850.

Proiectul de lege al Comisiunii Centrale este votat de opt membri, căci ceilalți opt membri ori au votat contra luării în considerațiune a lucrării comitetului, ori au fost absenți. Așa dar o legiuire, de o asemenea mare importanță, nu a fost votată decât de jumătate din corpul legislativ dela Focșani. Această majoritate, deși

a votat, însă n'a văzut, n'a revăzut nici una din legile actuale. Ba ce este mai curios, Moldovenii n'au cunoscut nimic din legea Țării Românești, și Muntenii n'au cunoscut nimic din legile Moldovei; și cu toate acestea, și unii și alții au făcut o lege rurală, unică pentru ambele principate, lege rurală, care astăzi, domnilor, vi se înfățișează ca rezultatul acelei reviziuni cerute de Convențiune și țintitoare de a îmbunătăți soarta a trei milioane de Români.

Domniile-Voastre, domnilor, nu veți crede un asemenea fapt. D-voastră, țara, Europa, ați fi în tot dreptul de a-mi imputa că clevetesc lucrările Comisiunii Centrale, sprijinind că ea a făcut reviziunea legilor în vigoare, fără măcar a le citi, ba chiar fără măcar a le vedea, sau a le cunoaște! Din nenorocire, Domnilor, faptul este întocmai precum am onoare a vi-l spune; și înșeși protocoalele Comisiunii Centrale vă vor dovedi tot adevărul, tot golul adevăr.

Convențiunea reclamă îmbunătățirea soartei țăranilor. Deducțiunea logică din aceste cuvinte este, că de vreme ce soarta lor se cuvine a fi îmbunătățită, ea, prin urmare, în timpul de față, nu este bună; căci, de ar fi de tot bună, n'ar mai trebui a fi îmbunătățită. Comisiunea Centrală, neputând tăgădui acest rău, Moldovenii au căutat a-l imputa legii din Țara Românească, și Muntenii s'au silit să-l arunce în sarcina legii din Moldova. Nimic, domnilor, nu este mai instructiv, mai caracteristic, dar totodată și mai trist decât discuțiunea ce s'a stârnit în sânul Comisiunii Centrale asupra între-

bării cine din Moldoveni sau din Munteni erau împilătorii țăranilor.

Dați-mi voie, domnilor, să vă citesc însuși dialogul urmat între onor. Comisari, scos din protocolul XL, ședința din 28 Iulie 1860.

Se trata despre dijmă ce, după așezământul din 1851, locuitorii din Țara Românească sunt încă datori a da proprietarului.

Domnul Nicu Catargiu, luând cuvântul zice: „Nu-mi era cunoscut, domnilor, că ceeace numiți D-voastră în Valahia *dijmă din acele legiuite*, se mai conservă, când la noi ea este abrogată încă din anul 1851. Acum cred că ar fi vremea să se facă această ușurare și locuitorilor din Valahia; și pentru a ajunge la scopul acesta, eu cred că voi avea concursul chiar al acelora din d-nii membri, cari au manifestat mai puțină simpatie pentru proiectul de față".

La aceasta vine de răspunde onor. domnul Brăiloiu, spre apărarea așezământului muntenesc și spre învinovățirea așezământului moldovenesc.

„D-voastră, întâmpină domnul Brăiloiu pe domnul Catargiu, ați exprimat o părere în care stăruiți; dacă legea Moldovei ar fi întocmai ca a Țării Românești, încât lucrul care îl dă săteanul în Țara Românească, *drept chiria* pământului, să se potrivească cu acela din Moldova, aș cere și eu să se desființeze și la noi dijma. In Moldova, deși lucrul este numai de 12 zile. însă în fapt este de *șaptezeci zile* și nu este nici o comparație între ambele legiuiri... Cuvântul de unificare nu-și poate avea locul în

cazul ce se discută, căci ar trebui sau să contopim într'o lege uniformă pe aceea a Moldovei cu a Țării Românești, sau să adoptăm una din ele, spre a o aplica la amândouă".

D. D. Docan și Catargiu protestează că n'au știut că există dijmă în Țara Românească.

La acestea d. Teodor Brătianu întâmpină și cu drept cuvânt; „Lucrul ce fac locuitorii Țării Românești, și cu toată dijma ce dau, este mult mai ușor pentru ei decât în Moldova, fără dijmă"

In ajutorul onor. d. Teodor Brătianu vine onor. d. Arsachi, autorul principal al așezământului muntenesc din 1851. Iată ce zice d-lui: „Când s'a făcut legiuirea la anul 1851, am avut onoarea a fi și eu membru al Comisiei ce a fost însărcinată cu această lucrare. Cu această ocaziune am făcut calculul matematic cu toate detaliile de pământul ce primesc și de munca ce fac cultivatorii atât în Țara Românească cât și în Moldova, unde se vede deslușit diferența ce există în favoarea celor dintâi...". Apoi adaogă d. Arsachi: „De voiți unificarea, domnilor, ea nu se face prin desființarea dijmei, care în Țara Românească se ia în natură, iar în Moldova intră în totalul muncii ce face cultivatorul. Dacă voiți unificarea, primiți și în Moldova legiuirea noastră din 1851, și vă încredințez că aceasta numai, va fi o mare îmbunătățire a soartei cultivatorului în Moldova"

Cum vedeți, domnilor, eu nu vă citez decât dialogul dintre membrii conservatori care au votat pentru adoptarea proiectului, căci *stângacii* sau *liberalii*, de permiteți această expresiune, acei ce au votat *contra*, nici nu au luat

parte la acest dialog însemnat în toată puterea cuvântului. In mijlocul discuțiunii, intervine și raportorul comitetului însărcinat cu elaborarea proiectului de lege ce vă stă în mână.

Acesta era onor. d. Ion Docan. D-sa a apărat proiectul de lege cu multă căldură, totuși însă nu s'a putut opri de a nu face câteva mărturisiri foarte naive, și de cari îmi permit de a vă da chiar acum o probă.

Iată ce zice d. raportor:

„Mărturisesc că eu unul, neavând cunoștință de așezămintele Valahiei, nici că am gândit cum că sătenii de acolo ar fi dând încă dijmă. Adesea am cerut a ni se da așezământul Țării Românești, privitor la relațiunile dintre locuitori și dintre proprietari, care însă făgăduindu-mi-se de azi pe mâine, până la sfârșit nu l-am căpătat și cu acest chip numai, mi-a scăpat din vedere dijma, care nădăjduiesc însă că comisiunea în unanimitate o va desființa, ne mai fiind de veacul nostru, nici chiar în interesul proprietății".

Mai apoi adaogă tot onor. d. Ion Docan:

„Mai înainte, având cuvântul, începui prin a mărturisi că deși am luat parte activă în toate lucrările comitetului, nu am avut însă cunoștință despre așezământul Valahiei, pe care neavându-l sub ochi, a trebuit să mă raportez la cele ce mi se spuneau".

Onor. D. Brăiloiu, deși fiind tot în aceeaș cunoștință în ceeace privește așezământul din Moldova a vrut să arate că-l știa pe de rost; zisele domniei sale însă dovedesc că pe atunci d-sa era întru deplină neștiință despre condițiunile rurale ale Moldovei, arătând că cultivatorii de acolo ar fi îndatorați de a da lucrul în *zile*, când noi, cel puțin deputații acei de peste Milcov, știm că sătenii noștri sunt chemați a lucra nu zile, ci anume prăjini de prășilă, de seceră, de coasă.

Dialogul ce am avut onoare a vă cita, merită, domnilor, toată atențiunea dumneavoastră; el ne arată grăbirea și, permiteți-mi de a zice și ușurința ce a presezut la facerea unui proiect de lege, de care atârnă soarta unui întreg popor. Ce poate fi mai instructiv decât de a vedea pe însuși raportorul Comitetului, care vine și, în fața Comisiunii Centrale și a țării, mărturisește că din legile în vigoare, legea unuia dintre Principatele-Unite, a Țării-Românești, n'a știut-o, n'a cunoscut-o, că necontenit a cerut-o, că nu i s'a dat, că dar a trebuit a se raporta la cele ce i se spuneau și, cu toate acestea, d. raportor a susținut că a urmat Conveațiunii, că a făcut revizuirea legilor în vigoare, a legilor pe care nu le-a avut sub ochi, și despre care a trebuit să se raporteze la alții, *la cele ce i se spuneau.*

Dacă raportorul Comitetului, până în momentul votului, a cunoscut atât de puțin legile ce era chemat, a le revedea, cu greu am putea crede că și ceilalți onor. membri le-au cunoscut mai bine; și aceasta prin bunul cuvânt că din propriile protocoale ale Comisiunii Centrale rezultă, că nici așezămintele rurale ale Moldovei, nici acelea ale Țării-Românești nu au fost la dispoziținea Comisiunii Centrale. Și cu toate acestea opt comisari, neștiind unii nimic despre legile din Moldova și alții iar, nimic despre legile Valahiei, au făcut revizuirea acestor

legi, şi rezultatul acestei neauzite, nepilduite şi deşănţate reviziuni, ne este astăzi supus spre aprobare!

IN SECŢIUNILE FOSTELOR CAMERE DIN IAŞI ŞI BUCUREŞTI

Să vedem acum, dacă greşeala, dacă meteahna convenţională comisă de Comisiunea Centrală s'a îndreptat măcar de secţiunile fostelor Camere din Iaşi şi din Bucureşti.

Să vedem dacă secţiunile ce au fost însărcinate cu cercetarea proiectului Comisiunii Centrale au ştiut, au văzut, au cercetat aşezămintele actuale.

Secţiunea Adunării din Bucureşti şi raportorul ei nu menţionează odată măcar că ar fi avut dinainte-le legiuirile din Moldova. Şi aceasta se dovedeşte şi mai mult prin faptul că aşezământul din 1851 al Domnului Grigore Ghica, abia în trecutele luni s'a tipărit aici şi ni s'a comunicat, adică un an după lucrarea secţiunilor fostelor Adunări separate.

Tot aşa a fost şi cu secţiunea Adunării din Iaşi. In anul trecut când proiectul Comisiunii Centrale se cerceta în secţiune, onorabilul domn Cracte a cerut în şedinţa publică a Adunării de a se tipări şi împărţi deputaţilor, aşezământul Domnului Barbu Ştirbei din 1851, întemeindu-se pe cuvântul că acum Adunarea Moldovei ar face revizuirea unei legi înainte de a o cunoaşte?

Adunarea a încuviinţat acea propunere şi Guvernul a aderat la ea. Insă s'a întâmplat ca cererea d-lui Cracte să rămână neîndeplinită.

Secţiunea a făcut revizuirea legii rurale din Valahia fără a o cunoaşte. Aceasta rezultă din chiar lucrarea raportorului, onorabilul domn Grigorie Costache Iepureanu.

Dar ce este mai curios, este că secţiunea din Iaşi, în raportul ei, n'a avut în vedere, n'a cercetat nici măcar legiuirile rurale din Moldova, în completul lor. Cel puţin, nici lucrările secţiunii, nici raportul nu ne spun nimic de *legea Muntelui* votată de Adunarea obştească din Moldova şi întărită de Domnul Mihail Sturdza în anul 1844, legiuire care încă de atunci a desfiinţat în mare parte *boierescul* la toate satele de munte, proclamând vatra satului de nesupusă la nicio plată, şi îndrituind pe locuitori ca în loc de boieresc să plătească proprietarilor de moşie o dare bănească anuală, *hotărîtă odată pentru totdeauna*, adică 98 lei cursul Moldovei. Asemenea, secţiunea nu zice nimic despre soarta locuitorilor aşezaţi pe moşiile răzăşeşti (moşnenii) nealese, soartă care este regulată în special prin anume paragraf din regulament şi din aşezământul anului 1851

Domnilor, nu mai puţin decât patru aşezăminte regulează astăzi relaţiunile dintre proprietarii de moşii şi dintre locuitorii lor. Iată-le:

1 Aşezământul din 1851, al Domnului Barbu Ştirbei, pentru Valahia.

2. Aşezământul din 1851, al Domnului Grigore Ghica, pentru moşiile de câmp din Moldova.

3. § 36 din acelaş aşezământ pentru locuitorii aşezaţi pe moşii răzăşeşti nealese.

4. Legiuirea Domnului Mihail Sturdza din

1844 pentru locuitorii de munte din Moldova.

Aceste patru așezăminte, nu în special, dar nici în întregul lor nu s'au cercetat nici de Comisiunea Centrală, nici de secțiunile fostelor adunări separate. Cercetarea lor n'a trecut nici prin secțiunile Adunării întrunite. Și cu toate acestea, iată-ne chemați, prin o trăsătură de condei, a șterge, a desființa patru legiuiri, fiecare rezultatul și urmarea a multor legiuiri de mai înainte, întemeiate pe o ispită de secoli, desființând drepturile și interesele cele mai mari, cele mai sfinte ale unei țări, căci privesc pe deoparte însești locașul și hrana țărănimii românești, iar pe de alta și însăși viitorul proprietății funciare.

Ei bine, domnilor, având în vedere cele urmate în sânul Comisiunii Centrale și al secțiunilor Adunărilor separate pe care se pare că voim a le îmbunătăți, fără ca chestiunea după regulamentul nostru să se fi cercetat mai întâi prin toate secțiunile Adunării, îmi permit a vă face întrebarea: Aceasta este *reviziunea* legilor ce ne-a cerut Convențiunea de Paris, spre a ajunge la îmbunătățirea soartei țăranilor?

In toate procesele civile și criminale cea dintâi datorie a judecătorului, înainte de a da o hotărîre, este ca să citească dosarul, ca să ia cunoștință de dovezile *pentru* și *contra*, ca să asculte pe împricinați și pe martori.

Ce ați zice, domnilor, când în unul din procesele d-voastră de hotar sau de fond ați vedea că tribunalul își dă hotărîrea începând mai întâi prin a da deoparte dosarul, neprimind a se ciți dovezile d-voastră, și nelăsându-vă nici

d-voastră, nici advocatului d-v. dreptul de a expune cursul pricinii?

Ce opiniune ați avea d-voastră despre un asemenea tribunal?

Ce opiniune ați avea d-voastră de Curtea criminală, când ați afla că ea osândește pe vreun dat în judecată fără a-i citi actul de acuzare, fără a-i asculta apărarea, fără a-l chema înaintea sa, fără a-i primi martori și dovezile de desvinovățire? Sunt sigur, domnilor, că fiecare din d-voastră ar fi indignat de o asemenea procedură, și ar sprijini în gura mare: că în asemenea împrejurări, că cu asemenea viițiuri de formă, tristă, crudă dreptate ar fi aceea dată de asemenea tribunale.

Și Adunarea României este astăzi chemată de a hotărî un proces, un proces care, după expresiunea reprezentanților Puterilor Garante, întruniți în București în anul 1857, este procesul cel mai mare, cel mai important, ce de două secole se tratează în Principate: *Procesul dintre proprietate și dintre țărani.*

Cum Comisiunea Centrală, cum secțiunile fostelor Adunări separate au cercetat și au hotărît acest proces, o știți din cele de mai sus. Necitind dosarul cauzei, neavând sub ochi legile în materie, mărturisind că nu cunosc, că n'au avut sub ochi legile în vigoare, că nu știau decât din *spuse* o parte din drepturile și îndatoririle împricinatilor, neîntrebând și neascultând decât o singură parte: căci cealaltă parte era ținută *afară*, și nota-bene, că partea întrebată și ascultată, era totodată și partea hotărîtoare! Impricinati si judecători totodată!

Domnilor, de mai mult de cinci ani și în

sânul Comisiunii Centrale şi în Adunările separate, şi în această Adunare întrunită a României, auzim necontenit vorbindu-se de guvernul constituţional, de formele şi uzanţele regimului parlamentar. Desvoltători libertăţilor publice, necontenit şi cu drept cuvânt ne citează Belgia şi Anglia ca modele pe care trebuie să le avem în vedere.

Ei bine, domnilor, ia să vedem cum se petrec lucrurile în Belgia şi în Anglia, când se tinde a se modifica o lege veche, sau a se face o lege nouă, oricât de neînsemnată ea ar fi!

In Englitera, domnilor, înainte de a se spori dările cu un singur shilling, ba chiar cu o fracţiune de shilling, înainte de a se schimba o iotă din legea vămilor sau aceea a industriei, sau a legii săracilor, toată ţara se acoperă de comitete, de comisiuni cercetătoare, de meetinguri, de magistraţi sau agenţi, însărcinaţi de a întreba pe interesaţi, de a afla toate motivele, pentru sau contra măsurii propuse Toate protocoalele, toate rapoartele, toate rezultatele dobândite se tipăresc spre a se da în critica presei şi a opiniunii publice: şi apoi toate acestea, criticate, sprijinite sau combătute de poporul Marei Britanii, se comunică Parlamentului care, în fine în întreaga cunoştinţă de cauză, judecă şi hotărăşte *drept şi nepărtinitor!*

Şi astfel se face ea numai legea, care s'a votat de reprezentanţii liberei Englitere nu se poate zice că nu este expresiunea adevăratei voinţe şi adevăratelor interese ale naţiunii.

In România, care însă aspiră a ocupa un loc între naţiunile libere şi constituţionale ale Europei, nimic din cele ce se fac în Anglia, în

Belgia, în Italia, nu s'a făcut; şi încă cu ce ocazie? Cu ocazia reformei celei mai grele, celei mai esenţiale, celei mai vitale: chestiunea proprietăţii, chestiunea ţăranilor, într'alte cuvinte însăşi chestiunea naţionalităţii române!

Şi noi, Românii, ce am făcut? Opt membri ai Comisiunii Centrale, oricât de inteligenţi au fost şi sunt, însă din nenorocire, ca oameni, supuşi şi erorii, au luat asupra-şi, fără studii, fără anchete, fără a avea sub ochi măcar legile în fiinţă, retraşi într'un mic oraş, departe de orice centru al opiniunii publice şi chiar a guvernului, închişi între patru pereţi, au luat, zic, asupra-şi greaua răspundere de a aşterne bazele marei reforme şi, prin câteva pagini de scrisoare, sub nume de reviziune, au şters, au desfiinţat o stare de lucruri seculară.

Domnilor, orice cuvinte, cele mai energice, cele mai elocvente, cele mai sfâşietoare, nu sunt în stare de a descrie, ca simplă naraţiune a faptelor, tot *neconstituţionalismul* urmării Comisiunii Centrale în această *chestiune* vitală pentru România. M'am mărginit în expresiunea de *neconstituţionalism*, pentrucă respectul ce fiecare cetăţean trebue să poarte Corpurilor Legiuitoare, chiar când ele sunt desfiinţate, îmi impune datoria moderaţiunii. Dar acest respect tot nu va opri inima mea de a bate, nu va opri gura mea de a protesta înaintea d-vs. despre o lucrare făcută cu totul afară din marginile prescrise de actul constitutiv al Principatelor Unite!

Acelaş respect nu va opri glasul ţării de a se ridica către d-vs şi de a reclama contra votului dat de Comisiunea Centrală în 28 Iulie

1860! Nu va opri trei milioane de țărani de a întinde mâinile către Domn și către Parlament, către Domniile Voastre, *legali* reprezentanți ai țării și prin urmare și ai lor, și de a vă zice: că Comisiunea Centrală, acest înalt corp politic întemeiat de șapte suverani pentru a fi păstrătorul și apărătorul drepturilor și libertăților naționii române, acest corp legislativ, chemat de a așterne bazele îmbunătățirii soartei țăranilor, prin proiectul său de lege rurală, îi isgonește din *bucățica de pământ* ce le-o recunoscură până și așezămintele din 1851, făcute fără împreuna lucrare a reprezentațiunii naționale, și promulgate de Sultanul Otomanilor, și așa osândește la lipsă și la sărăcie și în curând și la proletariat trei milioane de țărani. Și aceasta s'a făcut fără măcar a li se cerceta drepturile și îndatoririle izvorîte din legile actuale; într'alte cuvinte, *ei s'au osândit cu dreptatea în sân!*

Dar dela lucrările din 1861 ale secțiilor separate, făcut-am măcar acum vreo îndreptare? Dar de când Adunările separate s'au întrunit în Parlamentul României, chestiunea studiatu-s'a mai bine? Trimisu-s'a proiectul prin secțiuni, potrivit regulamentului nostru? Nu! Noi avem numai lucrarea secțiunilor Adunărilor desființate; și avem, *lucru curios*, și doi raportori! Și nu gândim că în Parlamentul României sunt cel puțin o a treia parte din deputați care n'au figurat în Adunările separate, când chestiunea rurală venise pe tapet; și astăzi toți, toți, nestudiind chestiunea prin secțiuni, suntem, pentru a vota, siliți a ne mărgini numai la studiul onorabililor raportori ai desființatelor adunări! Cum, domnilor, la facerea regulamentului

nostru, cu toții am recunoscut că modul uzitat de desființatele Adunări de a se încredința cercetarea proiectelor numai unei secțiuni ad-hoc era vițios, că nu înfățișa îndestulă garanție pentru studiarea cu maturitate a chestiunilor, cu toții apoi am hotărît ca în Parlamentul României toate proiectele, toate propunerile, cele mai însemnate chiar, urmau să se trimită la toate secțiunile Adunării, spre a se studia în prealabil de toți deputații; și tocmai chestiunea rurală, această chestiune vitală a țării noastre, noi voim să o hotărîm fără nicio cercetare în secțiuni, fără raportul comitetului delegaților, într'alte cuvinte în chipul cel mai contrar regulamentului Adunării, în chipul cel mai opus unei conștiincioase cercetări! Și așa, domnilor, noi am discuta și am încuviința fără prealabilă cercetare un proiect de lege, de a cărui bună sau rea chibzuire atârnă în mare parte viitorul țării noastre!

ȚARANUL UZUFRUCTUAR AL PAMANTULUI

Dar fie și așa; să facem în ședința plenară și publică ceeace n'am făcut în secțiuni; să ne punem dar a studia legiuirile pe care suntem chemați a le revedea. Prin urmare, să ne punem a cerceta, a vedea ce drepturi și ce datorii rezultă din aceste legiuiri și pentru proprietarii de moșii și pentru locuitorii depe dânsele. Nu vă supărați, domnilor, că zic drepturi *pentru locuitori*. Acest cuvânt este scris în fruntea tuturor legiuirilor noastre. In zadar am protesta în contra acestui cuvânt. El este! Dreptul e-

xistă! Ţăranii nu sunt proletari, nu sunt salahori, nu sunt *simpli chiriaşi*, pe moşiile noastre. Ei au dreptul de a locui, de a se hrăni pe moşiile noastre./Ei sunt uzufructuari pe anume câtimi de pământ hotărîte de lege; şi isgonindu-i în totul sau chiar în parte depe aceste pământuri lucrate de ei sute de ani, stropite şi rodite cu sudoarea, ba chiar adesea şi cu sângele lor, am face cea mai mare strâmbătate a secolului, o strâmbătate şi mai mare decât aceea, când populaţiunea rurală a fost redusă la robia *rumâniei* sau a *vecinătăţii*.

Zicând aceste cuvinte, departe de mine ideea, departe de mine îndrăzneala de a voi a jigni sfântul şi mântuitorul principiu al proprietăţii. Să se ştie bine, să se audă pretutindeni că şi noi iubim şi respectăm *proprietatea* şi noi o privim ca temelia societăţii, ca agentul cel mai puternic al civilizaţiunii şi al întăririi naţionalităţii, şi noi dar vom apăra-o, când ea va fi atacată.

Insă, precum respectăm proprietatea, tot aşa trebue să respectăm şi adevărul pe care ni-l arată istoria, adevărul că felul, că exerciţiul, că marginile proprietăţii funciare au variat pururea după secoli, după ţări şi după legi.

Au în Transilvania nu există proprietate? Au în Bulgaria nu este asemenea proprietate? Ei bine, este una şi aceeaşi în ambele ţări? Au proprietatea, în Austria şi în Rusia, înaintea marei reforme a emancipării ţăranilor, era ea tot aceeaşi, cum este astăzi după rezolvarea chestiunii rurale?

Aşadar, fără a pune la îndoială că fiecare din noi n'ar fi proprietarul, n'ar fi stăpânul mo-

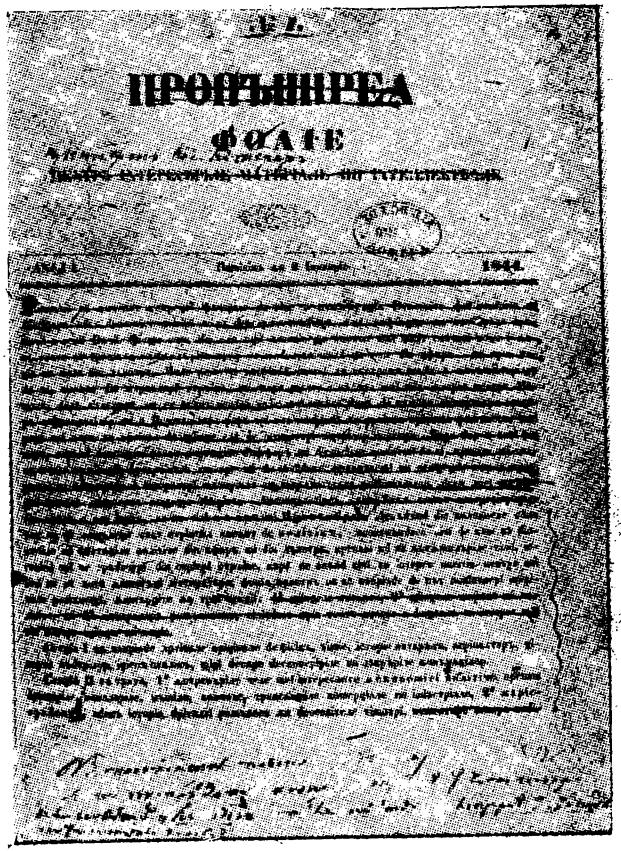
ПРОПЪШИРЕА

ФОАІЕ

1944.

REVISTA „PROPĂŞIREA"
(Cu ştersăturile cenzurei)
(Originalul în Biblioteca Academiei Române

şiei sale moştenite, sau cumpărate, sprijin că această proprietate teritorială a noastră este mărginită, este supusă la legi, la condiţiuni altele decât acelea la care este supusă proprietatea în occidentul Europei. Şi când zic aceasta, domnilor, nu zic nimic dela mine. Toate legiuirile din Principatele Române, vechi şi nouă, ne arată acest adevăr în chipul cel mai învederat. Să cercetăm ce drept ne dau titlurile noastre de proprietate, voiesc a zice hrisoavele de danie sau de întărire ale vechilor Domni? „A lua din zece una din câmp, din fânețe, din pomet, din pădure", etc.

Iată, domnilor, drepturile noastre de proprietate, după chiar actele noastre. Şi iarăşi după propriile aceste acte fiecare locuitor, de ori şi unde era, avea până la legile rurale din secolul trecut, dreptul de a ara, de a cosi cât ar fi voit pe moşiile noastre, *dând numai dijmă*. Iată ce zice hrisovul din 28 Decembrie 1794 al Domnului Mihail Şuţu:

„Când locuitorilor dela un sat nu le va fi îndestul moşia aceea unde şed, ca să are în destul şi să facă fâneaţă, dator să fie vornicelul satului, să meargă să se arate la ispravnicii ţinutului, şi ispravnicii făcând cercetare, de se vor încredinţa cum că cu adevărat nu au loc îndestul pe moşia unde şed, de arat şi de fâneaţă, să caute pe alte moşii, cari se mărginesc, şi prin ştiinţa stăpânului acelei moşii, să le dea o bucată de loc deoparte, cât le va fi în destul pentru trebuinţa lor, unde să nu facă stricăciune şi pagubă stăpânului moşiei şi să-i pună să are unul lângă altul, şi să le ia stăpânul

moşiei numai dijma, iar cu clacă sau cu altele să nu-i supere, şi pământurile ce le vor ara locuitorii atât pe moşia unde şed, cât şi pe locul ce li se va da pe moşia megieşă, luându-şi stăpânul moşiei dijma obicinuită, *să nu fie volnic* a le lua pământul, până când nu-l vor lăsa ei singuri de vechiu, etc. Iar când vor vedea pe vreun stăpân al moşiei îndărătnic şi nu va voi să le dea loc de arat, pe unul ca acela ori de ce stare va fi, să nu-l îngăduiască, ci să-l facă să înţeleagă a le da locul de arat, cum şi de cosit".

Ei bine, domnilor, în faţă cu aceste hrisoave şi cu multe altele, putem noi sprijini că în Principate proprietatea funciară seamănă cu proprietatea occidentală, cu proprietatea absolută? Cât pentru clacă, ea nu este nicidecum un drept al proprietăţii izvorîtor din actele de dăinuire. Claca şi la noi, ca pretutindeni, este o urmare, un drept al feudalităţii, adus din ţările occidentale în Ungaria şi în Polonia, şi de acolo în Principatele Române. Claca, până la Regulamentul organic din 1832, a fost la noi, fără cea mai mică schimbare, aceeaşi cum a existat în occidentul Europei, şi în special în în mai multe provincii ale Franţei, de unde s'a introdus şi în Polonia. Voi cita în sprijinirea ziselor mele o carte, pe care domnul Preşedinte al Consiliului a citat-o de mai multe ori ca o bună autoritate: Dicţionarul politic al lui Garnier Pagès. Iată ce se zice în această carte despre clacă:

„Clăcile particulare constau în îndatorirea la care erau supuşi în început *şerbii* şi

dela liberarea comunelor, *Ţăranii liberi* către stăpânii lor, spre a le cosi fânetele lor, spre a ara locurile lor de hrană, spre a face secerişul lor, culesul viilor, etc.

„Clăcaşul trebuia să fie încunoştiinţat cu două zile mai înainte. Stăpânul său nu putea cere dela dânsul vreo muncă, nici înaintea răsăritului, nici după apusul soarelui; el avea dreptul de a refuza orice lucrare, care ar fi putut pune viaţa sa în pericol, sau a-l îndemna a face ce este necinstit, ori contra pudoarei. Dar era rar ca clăcaşul să aibă îndestul curaj pentru a se încerca de a se servi de un asemenea drept.

„Clăcaşii munceau cu însăşi ale lor instrumente (unelte), şi se hrăneau cu dela sine mijloace. Câteodată ei trebuiau să muncească cu boi, cu cai şi cu celelalte ale lor vite de jug. Clăcile regulat nu se puteau cere decât în cuprinsul moşiei; însă cele mai adeseori, stăpânii cereau ca clăcaşii să lucreze mai multe ore în depărtare de locuintele lor.

„Obişnuit, numărul zilelor de clacă era hotărît: dar se întâmpla asemenea, că ţăranii erau în voinţa stăpânului lor, şi aceasta se numea clacă nehotărîtă (corvée à merci): cu toate acestea, aceste abuzuri au dispărut gradual. Regii opriră pe stăpânii moşiilor, de a cere dela vasalii lor mai mult decât *douăsprezece zile de clacă* într'un an, adică trei zile de muncă într'o lună, şi o singură zi în acea-şi săptămână".

Cine nu vede în aceste cuvinte deosebitele a-

şezăminte de 12 zile de clacă ale ţăranilor noştri până la Regulament inclusiv?

Nu zică-se dar, că claca sau boierescul era sau este o prestaţiune în muncă echivalentă cu chiria pământului. Căci, dacă ar fi fost aşa din început, pentru ce locuitorul străin ar fi putut ara şi cosi pe moşia mea, numai cu condiţiunea dijmei, când locuitorul aşezat pe proprietatea mea era dator pe lângă dijmă să-mi facă şi clacă? Rezultă dar din aceasta, o mai repet, că claca nu era răsplătirea pământului ce se exploata de ţărani, ci era numai un drept feudal al stăpânului asupra ţăranilor, aşezaţi pe moşia sa, lipiţi pământului, *glebae ad scripti*.

CLACA

Suindu-ne apoi la originea clăcii, adică înaintea supunerii ţăranilor la şerbia *rumâniei* sau a *vecinătăţii*, noi găsim dovada că claca nu era decât o muncă de bună voie ce locuitorii o făceau în folosul stăpânului, (seigneur, grundherr), a preotului ori a sărmanilor comunei. Acest simţ până astăzi încă îl păstrează în Moldova cuvântul *clacă;* şi astăzi în districtele de peste Milcov se fac clăci, adică muncă de bună voie, plătite numai cu lăutari, cu jocuri şi cu pahare de vin în favoarea fie a preotului, fie a învăţătorului sătesc, fie a vreunei văduve sau a unui sătean neputincios.

Boierescul în Moldova însemnează muncă pentru *boier;* căci până la regulament proprietarul *birnic*, adică... *neboier*, nu avea drept să ceară boieresc dela ţăranii aşezaţi pe moşia sa.

Aşa era, domnilor, cu claca şi în Polonia şi în Rusia şi în toate ţările unde existau legile slavone. Ea n'a devenit obligatorie decât după ce ţăranii s'au supus, după vechea expresie, jugului robiei, după ce ori prin ocârmuire, ori prin stăpânii moşierilor, din locuitori liberi s'au prefăcut în *rumâni, vecini, iobagi, podani*, etc.

Tot din obiceiurile şi legile slavone izvorăşte şi îndatorirea de a se da ţăranilor până la două treimi din moşii. Această îndatorire nu este o născocire sau o deducţiune a comuniştilor şi a socialiştilor moderni. Ea se găseşte în toate urbariele polone, ruseşti, şi până şi prusiene, şi nicăieri această îndatorire nu s'a desfiinţat decât prin împroprietărirea desăvârşită a ţăranilor pe locurile ce ocupau. La noi această îndatorire, consfinţită şi prin Regulamentul Organic, se mentine şi astăzi chiar şi în părţile deslipite ale Moldovei. Iată ce zice Contractul normal din Rusia, promulgat la 27 Martie 1846:

§ 2. La aceste moşii, unde stăpânitorii nu vor fi în stare a da ţăranilor trăitori la dânşii pământ după măsura cuprinsă în § 1 pentru trei şi patru perechi de boi (adică 10 fălci şi 44 prăjini), li se dă voie a însemna pământ fiecărui ţăran, pe cât va ierta întinderea sau cuprinsul moşiei, pentru 6 pereche şi două perechi de boi: şi după măsura unei asemenea împărţiri de pământ ţăranii vor fi datori a lucra şi stăpânului boierescul lor. Deci rămâne la voinţa stăpânilor, dacă vor voi, să împărţească moşia *în trei deopotrivă părţi, din care oprind una pentru sine, celelălte două să le dea în folosul ţăranilor, etc.*". Însă mi se va întâmpina: Principatele sunt ţări române, în care au domnit şi

domnesc legile române, şi aceste legi recunosc proprietatea absolută.

La aceasta voi răspunde: da, naţiunea română este de origină latină; însă aduceţi-vă aminte că timp de secole Românii au trăit cu Slavii, că mai mult timp ei au constituit un singur stat cu Bulgarii; însă, aduceţi-vă aminte că mai multe sute de ani am avut şi în biserică, şi în stat şi în şcoale limba slavonă; încă aduceţi-vă aminte că am fost în dese şi neîntrerupte relaţiuni cu Polonia, dela care am împrumutat o singură lege. Prin urmare, sunt în tot dreptul de a spriini, că şi în privinţa proprietăţii funciare am făcut împrumuturi dela legile slavone. Şi aceasta nu o zic eu, nu o inventez eu. Iată, domnilor, ce ziceau boierii din Adunarea obştească a Moldovei, când în 1817 au fost chemaţi a se rosti *asupra felului proprietăţii în ţară din vechime:*

„Pentru locuitorii moldoveni, aceştia au fost *vecini* (rumâni) moşinaşilor celor ce au avut moşiile lor, precum şi în alte stăpânite locuri, *după sistema Slavonilor*".

Oridecâteori boierii şi legislatorii noştri au fost chemaţi a face sau a preface o legiuire, şi mai ales în materie rurală, ei se uitau mai întâi la legile ţărilor megieşe, ţări slavone. Astăzi numai nu ne mai ţinem de acest obicei, şi tocmai atunci când ar trebui să ne uităm mai ales împrejurul nostru.

In vechime se făcea altminteri. Iată ce zice jalba boierilor moldoveni din 1805, adresată Sultanului cu cerere de a se spori boierescul:

„In ţările străine ce se megieşesc cu noi, şi două zile pe săptămână, şi cel puţin o zi pe

toată săptămâna, la alţii, sunt îndatoriţi sătenii a lucra stăpânului moşiei"

Aşa dar, proprietatea funciară în Principate este regulată *după sistema Slavonilor*, şi chiar numele şi constituţiunea comunelor noastre rurale se datoreşte legilor slavone; până şi numele vechi al comunei rurale: *grămada satului*, este împrumutat dela Poloni, cari numesc *comuna: gromado*.

După legile slavone, *grămada, obştea, comuna*, în stilul modern, este colectiv uzufructuară pe pământul ocupat şi cultivat de ea, în opunere cu comuna occidentală, unde proprietatea este individuală Acest drept al comunei slavone de a stăpâni laolaltă şi de a împărţi numai anual pământul trebuitor între membrii comunei răspunde cu deplinătate la întâmpinările ridicate în sânul Comisiunii Centrale, că adică în Principate ţăranul nu ar avea nici un drept asupra pământului exploatat de el pentrucă el nu-l transmite moştenire copiilor săi.

Intâmpinarea aceasta, departe de a fi un argument contra, este un argument pro: ea dovedeşte că proprietatea funciară la noi este departe de a fi proprietatea occidentală In adevăr, după legile slavone, ţăranul individual nu este *uzufructuar* al pământului ce exploatează, şi prin urmare nici nu îl poate trece moştenire către urmaşii săi: însă, ca compensaţiune, la Slavoni, comuna este uzufructuară, şi aşa comuna are totdeauna pământ pentru toţi membrii săi Ce trebue dar ca să moştenească copiii proprietatea individuală dela părinţii lor, când comuna se însărcinează a le da pământ îndată ce ei ajung în vârstă de a-l putea cultiva? De

aici vine că și chiar după Regulament, fiecare însurățel are dreptul să ceară pământ pentru hrana sa. De aici provine că și chiar după Regulament, fiecare moșie, până la două treimi a întinderii sale exploatabile, este supusă șerbiei către țărani.

Nu am obiceiul de a-mi împrumuta adesea argumentele mele dela onorabilul domn Emanoil Costache Epureanu însă, astădată deie-mi domnia-sa voie a face un împrumut din broșura sa dedicată Comisiunii Centrale și atingătoare de chestiunea țăranilor. Și mai înainte, să-mi fie iertat de a zice, că nimeni n'a caracterizat mai bine decât domnia-sa exercițiul proprietății funciare în Principatele Române:

EMANOIL COSTACHE EPUREANU DESPRE PROPRIETATEA FUNCIARA

„Să căutăm, zice d-sa, a ne pătrunde acum de adevăratul adevăr, precum se zicea într'un timp în Franța, și să petrecem pe un proprietar în timpul întrebuințării proprietății sale, din momentul câștigării ei. Voi lua de exemplu titlul cel mai puternic al unei proprietăți, cumpărarea prin mezat dela instanțele supreme ale țării, ca să putem mai cu tărie respinge toate teoriile, din păcate moștenite, ce se ridică din vreme în vreme. Așa : chiar eu, cu multe jertfe, am cumpărat moșia Iepurenii, ca o moșie veche a familiei, și mi s'a dat un act în toată forma, pe o proprietate de 4000 fălci ; întreb dar, dacă cu asemenea titlu mai pot avea pe cineva de coproprietar ? Cu bună seamă că nu, căci am devenit proprietar pe nici un palmac mai puțin decât 4000 fălci !

A susține o teorie contrarie, ar fi o lovire în drepturile proprietății, și dar, declar de mai înainte, că orice soluție trebue să mențină dreptul proprietății, neatins; dar odată ce mi s'a înmânat de către instanța țării actul proprietății, am făcut și eu ceeace oricare cumpărător face, adică : a trebuit să mă duc să mă pun în stăpânirea proprietății cumpărate și să mă folosesc de ea. Să presupunem un moment că cumpărătorul ar fi fost străin, locuitor dintr'acele state unde legile proprietății predomnesc în toată întinderea lor, fără ca ea să mai fie expusă la rezolvarea unor chestii de acest fel. Străinul, ajungând la moșie, într'un capăt al ei a găsit un minunat loc, de care și voi de îndată să dispună pentru semănături de pâine albă ; vechilul moșiei însă îi declară neputința, arătându-i *o întindere de loc îmbrăzdată, pe care a calificat-o apoi de pământuri a cotului cutare.* Străinul nostru ar fi stat puțin pe gânduri. Mergând apoi spre celalt capăt al moșiei. ar fi găsit în mijlocul pădurii o întinsă poiană, cu un sat pe ea. Cu bună samă nemulțumirea lui ar fi fost și mai mare, dacă arătând dorința de a-i strămuta de acolo, s'ar fi văzut iarăși întâmpinat de vechilul moșiei, că după mai multe încercări ale proprietarului de mai înainte ca să-i strămute din pădure la câmp, însă cu toată strâmtoarea lor, ei sunt deprinși la pădure, și că nu vor să-și lase vetrele lor. In mijlocul moșiei apoi, a găsit un alt sat. Străinul nostru, pe care să-l presupunem înzestrat cu toate cunoștințele de econo-

mie rurală și de o bună administrație, ajungând acasă, și-ar fi întins harta pe masă, și-ar fi căutat să-și aducă aminte impresiile călătoriei sale pe moșie; iată, dacă nu ne înșelăm cea mai întâi impresie care a trebuit să i se înfățișeze:

„Mi s'a zis că am cumpărat o proprietate de 4000 fălci, și cu toate acestea, mă văd oprit a întrebuința acele locuri cum mi-ar conveni mai bine; de altă parte, am găsit în pădurea mea așezați o mulțime de oameni care-mi strică pădurea și pe care nu-i pot da afară". Cu bună samă, ar fi adăugat în gândul său, că „oamenii aceia în țară n'au o idee adevărată de proprietate, căci la mine în țară, cumpărând o moșie, n'am decât a observa regulile polițienești, și de acolo apoi sunt proprietar absolut".

Dacă străinul ar fi fost un Englez, s'ar fi alunecat a întreba: când se sfârșesc anii posesiei cu acești oameni ce i-am văzut așezați pe moșie? Ar fi dobândit drept răspuns: că această posesie n'are sfârșit. Și de ar fi fost vreo zi de sărbătoare, și grămada copiilor satului s'ar fi găsit adunată pe lângă scrânciob, vechilul ar fi putut să-i adauge, că dintre aceștia câți vor trăi au să ajungă a se hrăni pe moșie; străinul înspăimântat ar fi strigat că cu acest chip i s'ar duce toată moșia. și că lui nu i-ar mai rămâne nimic cu vremea: Nu, domnule, i-ar fi răspuns vechilul: o *treime din locurile de hrană* tot îți va rămâne pentru întrebuințarea personală.

Cerem iertare dela cititorii noștri, că ne servim de acest mod de argumentație, ca să

punem în adevărata lumină starea lucrurilor. și urmăm înainte cu închipuirea împrumutată, că cumpărătorul ar fi fost străin. Negreșit, el ar fi aflat că în contra pământului ce văzu folosindu-se alții, avea și el drept de a se bucura de o câtime de muncă; dar nu ne trebue multă perspicacitate, și oricare din noi poate să înțeleagă că tranzacția impusă astăzi este învederat spre paguba și dărâmarea proprietății, căci la ce se reduce în sfârșit lanțul de legătură între proprietari și locuitori? Proprietarul pe deoparte își vede din an în an lanurile boierești împuținate, sustrase facultății sale de întrebuințare și înstrăinate oarecum sub formă de schimb în contra unei munci ce are și el drept de a o reclama dela locuitorii și urmașii lor. Dintr'acestea rezulta mărginirea absolutului drept de proprietate, în privința locuitorilor: 1) Că proprietarul este silit a îngădui stăpânirea locuitorilor pe pământurile ce le-a găsit într'a lor dispoziție când a cumpărat proprietatea; 2) Este daor să înzestreze și pe copiii lor până la concurența de două treimi; această tranzacție intră în categoria celor desemnate prin Dreptul roman sub formula de: *ut fueras*[4]), cu deosebirea că tranzacția de față este impusă de o lege. Cui este oare astăzi mai folositoare? Înțelegem tare bine că în vremile trecute, când comerțul nu era încă desvoltat în țară, când marfa monedei era rară, când tranzacțiile se făceau ca în toate stările primitive mai mult în schimb; atunci, credem, necuviințele nu erau atât de mari pentru proprietate. Astăzi însă

4) Precum fusese.

când pământul a câştigat în valoare, când capitalurile de exploatare s'au înmulţit, când avem toată speranţa de a atrage capitalurile străine, îndatoririle impuse astfel proprietăţii nu pot decât să fie prejudiciul proprietăţii, nu numai pentru prezent, dar într'o proporţie şi mai mare încă pentru viitor; căci proprietarul fiind silit a fi *răşluit* din an în an pentru înzestrarea noilor generaţii, şi primind din contra muncă în schimb, lesne se poate vedea, că în prevederea înmulţirii fireşti a populaţiei şi a îmbunătăţirii sistemului nostru de agricultură, chemând în ajutor maşinile care înlocuesc o mare parte din braţe, negreşit că proprietatea are toată perspectiva de a se sui în valoare; în vreme când toate probabilităţile ne fac să presupunem scăderea valorii muncii. Aşa dar, cu toate foloasele amăgitoare, de care se bucură astăzi proprietarii, schimbul ce le este impus pentru prezent şi viitor, constitue cea mai vătămătoare călcare a principiului de proprietate. Să venim iarăşi la străinul nostru, căruia nu i-ar fi trebuit mult timp ca să-şi dea seama de condiţiile defavorabile în care a văzut pusă proprietatea sa, şi luând adliteram îndatoririle locuitorilor către proprietar, prescrise prin legile ţării, fără să aibă experienţa ţării despre abaterile îngăduite de către o administraţie slabă, nu ştiu dacă ideia cea dintâi ce i s'ar fi înfăţişat în minte, oricât de filantrop ar fi putut fi, ar fi fost aceea de a îmbunătăţi soarta locuitorilor? Noi credem, din contră, că toată preocuparea sa ar fi ţintit la găsirea de mijloace, cum *să-şi emancipeze proprietatea sa.*

In adevăr, ar fi putut să-şi zică, că în Europa noastră civilizată, cu pâraie de sânge ne-am apărat proprietăţile noastre în contra ideilor socialiste, în contra dreptului de lucru, (droit au travail, vezi art. 117, lit. A), reclamat de noii reformatori; şi aici în ţară găsesc acest drept, în totul necompatibil cu principiile societăţii moderne, nu numai tolerat de guvern, dar şi înscris cu litere mari în legile ţării.

Dacă străinul nostru ar fi încercat să ademenească pe locuitorii aşezaţi pe proprietatea sa, proclamându-le principiul libertăţii muncii, declarându-le că ei sunt liberi a se strămuta de pe moşia sa ori unde le-ar plăcea, cel mai prost locuitor i-ar fi răspuns: *noi, domnule, şi astăzi suntem slobozi să ne ducem unde ne va plăcea; d-ta însă n'ai dreptul să ne alungi!* Rezultă însă dintr'aceasta, că definiţia proprietăţii din legile civile la noi este numai o literă moartă, şi că nu există la noi în fapt proprietari tot cu aceleaşi drepturi ca şi în alte state? Nu, căci oricine posedă o proprietate nelocuită, dreptul său nu este mărginit decât prin restricţiile prevăzute în toate legislaţiile, reclamate în interesul comun: iar pentru moşiile locuite, pe lângă îndatoririle proprietarului către locuitori — sus descrise — şi anume:

„a) Indatorirea de a lăsa pe locuitori nestrămutaţi în *vetrele şi pământurile posedate de ei.*

b) Indatorirea de a înzestra însurăţeii până la o cătime de două treimi; trebue să mai adăugăm şi c) Mărginirea dreptului de a-i putea depărta de pe moşie, decât numai la cazurile anume prescrise de legi".

Insă pentruce şi d. Manolache Costache să

nu se trateze de comunist, de socialist, de mâncător de moşii, cum se tratează toţi acei ce n'au fericirea de a crede în proprietatea absolută a stăpânilor de moşii şi în libertatea braţelor ţăranului? Pentruce, mi se va răspunde, să primim teoriile d-lui Costache? Au ele nu pot fi greşite ca şi ale dumitale şi ale fiecărui altuia din d-voastră, cari voiţi a înfiinţa pe moşiile noastre, drepturi ţărăneşti?!

Ei bine, domnilor, las pe d-l Manoil Costache Epureanu deoparte, şi voi chema în ajutorul, în sprijinul drepturilor ţăranilor, pe alţi martori, pe care negreşit niciunul din d-voastră nu va putea a-i trata de adăpaţi la idei subversive, nu-i va califica de revoluţionari, de comunişti, de socialişti, etc., şi în fine cum se califică toţi aceia, cari comit crima de a reclama şi în România reforma ce s'a făcut în Prusia de Stein şi Hardenberg, în Austria de împăratul Franţ Iosif, în Rusia de Alexandru al II-lea.

TRATATUL DELA PARIS

Cum ştiţi, d-lor, tratatul dela Paris la art. 23 zice:

„Legile şi regulamentele de astăzi se vor revedea spre a se întocmi o deplină înţelegere asupra acestei reviziuni, se va numi o Comisiune care se va aduna la Bucureşti, cu un comisar al Inaltei Porţi... Insărcinarea acestei Comisiuni va fi de a cerceta şi a afla starea de astăzi a ţărilor sus numite şi de a arăta *bazele* viitoarei lor organizaţii".

Art. 24 adaugă:

„Sultanul făgăduieşte că va chema îndată în fiecare din aste două ţări (Principatele Moldova şi Ţara Românească), o Adunare într'adins pentru aceasta, alcătuită din reprezentanţii tuturor intereselor şi tuturor stărilor de oameni ale Naţiunii. Aceste Adunări vor fi chemate în scopul de a rosti dorinţele poporului asupra chipului de organizaţie definitivă a ţărilor lor".

Art. 25 mai zice:

„Comisiunea, luând în băgare de seamă părerile celor două adunări, va trimite fără întârziere la reşedinţa Congresului lucrările sale. Intelegerea definitivă întru aceasta cu Puterea Suzerană se va aşterne înscris o convenţie încheiată la Paris între părţile alcătuitoare".

Toate acestea s'au făcut; şapte comisari s'au întrunit în Bucureşti; Adunările ad-hoc au fost convocate. Fiecare clasă a poporului şi-a rostit dorinţele sale. Comisiunea internaţională din Bucureşti, ascultând cererile Naţiunii, studiind starea lucrurilor şi a legilor din Principate, şi-a făcut raportul către Congres. Pe bazele, pe studiile acestui raport a urmat apoi Convenţiunea din 19 August 1858, căreia suntem astăzi chemaţi de a-i desvolta una din cele mai mari şi mai binecuvântate garanţii: *Imbunătăţirea soartei ţăranilor*. Cum ştiţi, domnilor, în Adunarea Moldovei, chestiunea rurală a fost tratată

şi în deosebitele comitete şi în şedinţă plenară; ea a dat loc la desbateri foarte lungi şi foarte furtunoase. S'au format nu mai puţin de unsprezece opiniuni; şi cu toate acestea rezultatul a fost foarte negativ, căci nici una din propuneri nedobândind majoritate toate s'au trimes Comisiunii internaţionale ca ea să *aprecieze, ca străinul să hotărască!* Cea mai mare dovadă despre greutatea chestiunii, despre importanţa procesului şi despre nematuritatea noastră de a-l putea hotărî! Dea Dumnezeu ca această apreciere a mea să iasă greşită, şi ca Adunarea electivă deslegând nodul gordian într'un chip drept şi naţional, să dovedească că ea este mai înţeleaptă, mai matură şi mai patriotică decât a fost Adunarea-mumă!

DREPTURILE ŢARANILOR RECUNOSCUTE DE COMISIUNEA INTERNAŢIONALA

Comisiunea internaţională, primind deosebitele păreri ivite în Adunarea ad-hoc a Moldovei, în privinţa chestiunii rurale, a însărcinat cu studierea lor un înadins comitet compus din comisarii Franţei, Prusiei şi Austriei, d-l Baron Talleyrand Périgrod, d-l Baron Richthofer şi d-l Liehman de Palmerode.

Acest comitet, cercetând chestiunea si legislaţiunea în vigoare, şi deosebitele opiniuni emise în sânul Adunării Moldovei, şi-a făcut raportul său către Comisiunea internaţională, care şi ea, preţuind greutatea chestiunii, a supus-o Congresului de Paris. Daţi-mi voie să vă comunic acum în traducere opiniunea comitetului despre starea legală a chestiunii, despre

drepturile proprietarilor şi ale ţăranilor la noi, şi mai cu deosebire despre felul proprietăţii în Principate; iat-o:

„Propunerea formulată de deputaţii clasei ţăranilor clăcaşi de a dobândi dreptul să răscumpere claca şi să devină astfel proprietari ai pământului ce cultivă astăzi sub titlul de uzufructuari, supunându-se la nişte dări fixe, făcute în muncă sau în bani, această propunere a ridicat în Divan şi în ţară o chestiune socială a cărei soluţiune a fost amânată până astăzi, şi care se poate considera, cu drept cuvânt, ca din cele mai grave, ce s'au agitat de mai mult de un secol în Principate; lungile desbateri ce s'au urmat în sânul Divanului se află în procesele-verbale No. XXVIII şi XXIX dela 18 şi 19 Decembrie.

„Importanţa materiei obligă pe comisarii Austriei, Franţei şi Prusiei a intra în o cercetare mai specială a chestiunii, şi a expune toate dificultăţile de cari e înconjurată. Ar fi nevoie de a se pronunţa cineva dacă dela origină, proprietatea funciară în Principate a fost constituită pe principii analoage cu acelea recunoscute în Occident; căci bazele ei şi drepturile reciproce ale stăpânilor moşiei şi ale ţăranilor cultivatori erau atunci aşa de puţin definite, încât ar fi mai peste putinţă de a le analiza cineva astăzi, punându-se din punctul de vedere european al dreptului de proprietate.

„Aşezământul acela *(glebae ad scripti)*,

care robește pământului pe populațiunea supusă clăcii stăpânești, aci fixă, aci după diferența condițiunilor populațiunii, era în vigoare în al 17-lea secol. Principele Constantin Mavrocordat, în 1749, săvârși un însemnător început de reforme în favoarea *vecinilor* cari formau o parte din populațiunea rurală. Aceștia, reduși atunci într'o stare aproape de a robiei, fură asimilați cu țăranii lipiți pământului, și care urmară a fi tot astfel până la Regulamentul Organic, după cum o dovedește art. 18 din hrisovul promulgat în 1827, de principele Ioan Sturdza.

„Claca era hotărîtă atunci de 12 zile simple, adică dela răsăritul până la apusul soarelui și câteva transporturi sau podvede[5]).

„Regulamentul organic, deși a păstrat unele restricțiuni în libertatea individuală a țăranilor, i-a liberat însă de lipirea la pământ, recunoscându-le pentru prima dată dreptul de a părăsi satul căruia erau lipiți.

„Stăpânii moșiilor fură îndemnizați de aceasta prin următoarele avantaje:

a) Restrângerea pământului dat țăranilor;

b) Sporirea clăcii, care din 12 zile simple a fost transformată în muncă asupra unei oarecare întinderi din pământul de lucru precum a prăși, a cosi, a secera, care muncă, mulțumită abuzivei interpretări

5) Transporturi gratuite.

date legii celei vechi, cere astăzi aproape încincit numărul zilelor de mai înainte;

c) Confirmarea (întărirea) monopolurilor senioriale (ale stăpânului) asupra vinului, rachiului și așezarea monopolurilor cărnii, pâinii, etc., ceeace face că țăranul nu poate nici chiar a ține și a consuma vinul ce scoate din propria lui vie;

d) Dreptul recunoscut stăpânilor moșiei de a scuti de orice contribuție și de orice sarcină către stat o a zecea, și mai adesea o a cincea parte din populațiunea agricolă, așezată pe moșiile lor, și aceasta spre a exploata munca în folosul lor.

„Cu toate acestea, regulamentul nu a deposedat cu totul pe țărani de pământul ce ocupau pe moșiile boierilor și pe ale mânăstirilor, și legea a stipulat și definit lămurit câtimea de muncă și felul de îndatoriri la care erau supuși către proprietari. Mulțumită însă nepăsării guvernelor interesate cu mult mai mult a menaja pe boieri decât pe țărani: multumită corupțiunii subadministratorilor a căror alegere însă era lăsată a se face de către înșiși țăranii, cu scopul de a le da apărători contra împilărilor proprietarilor și arendașilor, s'au văzut îndată toate dispozițiunile binefăcătoare, chezășuite de regulament în favoarea populațiunii rurale, s'au văzut toate călcate și căzând în desuetudine.

„Acțiunea guvernului fu cu totul paralizată pe la țară, țăranii fură lăsați la bunul plac al proprietarilor, și un fel de drept feudal fu reîntrodus în Moldova.

„Această stare de lucruri atrăgînd băgarea de seamă a Inaltei Porți și a Curții Rusiei, o comisiune de boieri mari fu instituită în 1850, în urma Convențiunii dela Balta-Liman, cu scopul de a pune capăt abuzurilor ce apăsau populațiunea agricolă.

Raportul chiar al acestei comisiuni constată pe deplin abuzurile și suferințele țăranilor maltratați atât de subadministratori cât și de proprietarii și de arendașii lor, etc. etc.

„In urma lucrărilor acestei comisiuni, o nouă lege, destinată a asigura mai bine pe țărani contra abuzurilor și a defini mai bine drepturile și datoriile reciproce ale ambelor părți, fu publicată în Moldova, în 1851. Cu toate acestea, această lege n'a corespuns deloc scopului care o dictase; și ridicând, pentru întâia dată, țăranilor dreptul ce aveau, în virtutea tutulor urbarielor și chiar a Regulamentului organic de a preface claca în bani, această lege n'a făcut decât a continua să favorizeze apărarea clăcașilor de către proprietari și mai cu seamă de către arendașii lor.

„Comisarii Austriei, Franței și Prusiei se cred datori a da o ochire asupra dispozițiunilor principale ale legii din 1851, astăzi în vigoare.

„Conform așezămintelor anterioare și unei legi votate mai dinainte de obștească Adunare, legea așează trei categorii de relațiuni între proprietarii moșiilor și țărani. Astfel, în ținuturile de câmp, țăranul pentru partea de pământ ce i se cuvine dela proprietar este supus la clacă sau la o muncă obligatorie pe o oarecare întindere a pământului și la oarecare cărături. In părțile muntelui, țăranul nu este supus pentru aceeaș parte de pământ decât la o rentă fixă anuală și al cărei maximum nu poate trece peste cifra de 98 lei. Pe moșiile răzeșilor, sau proprietari mici în devălmășie, cultivatorul are facultatea de a plăti claca în bani, după prețurile localității.

„Monopolurile sunt ținute în folosul proprietarului. Din parte-i, și acesta n'are dreptul de a pretinde dela țărani nicio plată pentru ograda caselor și pometurilor lor, nu are dreptul de a deposeda pe țărani de părticelele lor de pământ, sau de a schimba fără voia lor aceste părticele pe alte petice de pământ, și afară de acestea este îndatorit de aceeaș lege de a da la toți țăranii însurați, așezați pe moșia sa, sau care s'ar însura pe viitor, alte părți de pământ până la împlinirea a două treimi din întinderea cultivabilă a moșiei sale. Această îndatorire nu privește și pe răzeși.

„Proprietarul nu are dreptul de a depărta pe un țăran de pe comuna sa, decât numai în urma unei cereri (enquête) formale a unei deciziuni a consiliului de miniștri, sanctionate de Domn, pentru cauză de perturbare a ordinei; și chiar în acest caz proprietarul este dator a-l despăgubi de casa și plantațiunile lui.

„Cu toate acestea, păstrând claca ca dajdie obligatorie şi legală, datorată de cea mai mare parte a populaţiunii rurale, adică de cultivatorii tuturor judeţelor de câmp, legea aceasta nu şi-a îndeplinit scopul şi niciunul din abuzurile pe cari legislatorii din 1851 voiseră a înlătura, n'a putut fi stârpit.

„De aceea întâia şi unica propunere ce au formulat în Divan deputaţii ţăranilor clăcaşi, ca comitet al clasei lor, a fost de a se răscumpăra claca, de a se desfiinţa monopolurile şi a se aşeza autorităţile comunale, în alte cuvinte, de a fi recunoscuţi, prin o despăgubire a muncii, ca proprietari definitivi ai părţilor de pământ care sunt astăzi în posesiunea lor.

„Comisarii Austriei, Franţei şi Prusiei, deşi constată cu părere de rău că propunerea ţăranilor este scrisă într'un stil arzător, *emfatic* [9] şi de ură, care nu poate veni din pana deputaţilor clăcaşi, trebue însă să recunoască, că condiţiunea mizerabilă a populaţiunii agricole a Moldovei merită cu atât mai mult atenţiunea Puterilor, cu cât acţiunea guvernului este nulă pela ţară, şi cu cât desele schimbări ale personalului administraţiunii au contribuit foarte mult a mări abuzurile.

„Majoritatea deputaţilor clasei boierilor proprietari mari, în număr de treisprezece deputaţi, s'au crezut datori a apăra într'o lungă expunere istorică drepturile proprietăţii funciare, fără însă a nega legitimitatea plângerilor ţăranilor contra abuzurilor.

9) Afectat, exagerat pretenţios.

„Reclamând libertatea individuală pentru ţărani, proprietarii mari au în vedere a desface proprietăţile lor de îndatorirea de a da ţăranilor pământuri până la împlinirea celor două treimi a întinderii cultivabile a moşiilor lor; ei merg încă până a pretinde să le poată lua înapoi părticelele de pământ ce posedă astăzi.

„Dacă această cerere a boierilor s'ar primi, ar împovăra foarte grav condiţiunea ţăranilor, reluându-le pământuri ce ei au cultivat şi care prin munca lor au dobândit un preţ mai presus de claca legală. Apoi ar da naştere vagabondajului în clasa rurală deposedată. Cu toate acestea, deşi contestă comunelor rurale cele mai mici drepturi asupra pământului moşiilor lor, aceeaş majoritate a proprietarilor mari s'a văzut obligată a recunoaşte trebuinţa de a se desfiinţa claca sau munca îndatoritoare şi a se stabiliza ţăranii, fără însă a defini ceeace înţelegea cu această vorbă.

„Minoritatea proprietarilor mari, unsprezece deputaţi, s'a mărginit a constata necesitatea ce era a preface în rentă claca la care ţăranii sunt supuşi lăsând viitoarei Adunări legislative desvoltările şi amănuntele reformei. Tot această concluzie, sub o formă mai explicită, a fost deasemenea adoptată de majoritatea comitetului proprietarilor mici, care au consacrat un principiu al cărui echitate e foarte

contestabilă, acela al uniformității dării datorite proprietarilor de către țăranii cultivatori, așezați pe moșii de câmp sau de munte, fie ale boierilor, fie ale mânăstirilor, fie ale răzășilor.

„Mai mulți deputați de orașe și ai clerului au sprijinit propunerea deputaților din clasa țăranilor clăcași.

Niciuna din propunerile făcute de diferitele comitete n'a dobândit majoritatea în Adunarea generală, care prin urmare n'a putut emite un vot asupra chestiunii.

„Insă din toate propunerile care s'au ivit în Divan, oricât de contradictoriu ar fi, a rezultat un fapt pozitiv pe care toate clasele l-au admis, necesitatea urgentă de a îmbunătăți condițiunea populațiunii rurale, luându-se de bază a nouii reforme desființarea clăcii prin despăgubirea și constituirea țăranilor în proprietari funciari. Divanul nu s'a putut înțelege și învoi numai asupra acestor puncte: asupra cătimii de pământ ce ar fi să se dea, epoca oportună și modul aplicării legii și despăgubirea ce ar fi a se acorda proprietarilor de moșie.

„Acest rezultat negativ, lipsa de înțelegere asupra unei măsuri recunoscute în unanimitate ca indispensabilă, dovedește încă odată, că dacă această reformă se lasă a fi făcută numai de părțile interesate, nu se va săvârși niciodată cu dreptate și cu mulțumirea tuturor.

„Chestiunea condițiunii sociale a țăranilor a trecut de un secol încoace prin diferite faze, dar niciun guvern n'a știut să asigure bunul trai al populațiunii rurale, nici a preîntâmpina răul care, astăzi, începe a lua așa de mari proporții. Emanciparea țăranilor Transilvaniei și Bucovinei, unde, până în 1848, se aplicau ponturi mai ca acelea ale Moldovei, face încă și mai indispensabilă și mai urgentă completa emancipare a populațiunilor rurale ale Principatelor. Dar pentru ca chestiunea să aibă o soluțiune echitabilă și completă, și pentru ca această soluțiune să poată aduce toate roadele dorite, trebue ca condițiunile guvernamentale ale Principatelor să fie cât prin putință mai asigurate; trebue ca această țară să aibă mai înainte de toate un guvern tare constituit și la înălțimea datoriilor ce-i impune marea reformă, cerută de chestiunea cea mai importantă pentru viitorul țării".

Iată ce zic Comisarii!

Insă mi se va întâmpina că suntem autonomi, că chestiunea rurală este o chestiune din lăuntru, că nu suntem îndatorați de a ne ține de cele zise și socotite de străini, și că prin urmare putem hotărî cum vom voi despre soarta țăranilor. Am luat seama că de trei ani, de câte ori se atinge de a prelungi chestiunile pe care art. 46 din Convențiune le cere a fi hotărîte cu grăbire și în avantajul mulțimii, de a asigura libertățile publice, de a sfărâma scuturile, privilegiile și monopolurile, care până astăzi apasă populațiunile noastre — bunăoară monopolul băuturilor, — într'un

cuvânt, de a pune capăt durerilor trecutului şi de a ridica naţiunea prin ridicarea claselor rurale, a căror soartă s'a recunoscut ca rea de către întreaga Europă, noi totdeauna întâmpinăm că suntem autonomi şi foarte autonomi; şi că vom face ce vom voi şi când vom voi. Dar când se atinge de a ne numi Patria cum au numit-o strămoşii noştri, de a efectua Unirea Principatelor nu numai pe hârtie, dar şi în faptă, de a mai tăia unghiile jurisdicţiunii consulare, de a face ca măcar în ţara noastră străinii să ne respecte, o! atunci zicem, că suntem foarte puţin autonomi şi necontenit ni se recomandă respectul tratatelor şi al Convenţiunii.

DREPTURILE ŢĂRANILOR RECUNOSCUTE IN AŞEZAMÂNTUL LUI GR. GHICA DIN 1851

Fie, domnilor, voi lăsa deoparte pe străini; mă lepăd şi de d. Talleyrand şi de d. Liehman şi de d. Richthoffen şi voi chema în ajutorul drepturilor ţăranilor o autoritate pământeană, voi chema pe *cineva* a cărui mărturie şi drept de a vorbi în chestiune nimeni din noi nu le va putea contesta. Acest cineva este însuş legislatorul aşezământului din 1851, este însuş Domnul Moldovei, Grigore Alexandru Ghica care, ca autorul legii, mai bine decât oricine altul, poate să ne spună care sunt drepturile şi îndatoririle ţăranilor aşezate prin acea lege.

Cum ştiţi, domnilor, înainte încă de încheierea tratatului dela Paris, înaintea convocării Adunărilor ad-hoc, Poarta Otomană se soco-

tise în drept a da, de a dărui Principatelor Române o constituţiune. Această constituţiune la care unii din reprezentanţii Puterilor garante îşi şi dăduseră consimţământul lor, fu aşternută în protocolul încheiat în Constatinopol la 11 Februarie 1856.

In acel timp Poarta voia a atrage în favoarea sa simpatiile populaţiunilor noastre rurale, fiindcă în boieri ea nu avea credinţă, socotindu-i devotaţi Rusiei. Ea dar se hotărî a se ocupa în deosebi cu îmbunătăţirea soartei ţăranilor români, eliberându-i de clacă şi făcându-i proprietari.

Iată ce Turcia proiectă pentru dânşii în art. 17 din sus citata constituţiune: „Relaţiile între proprietari şi ţărani se vor regula într'un chip drept, încât se va putea prin învoială. Claca şi serbările personale (podvezile, zilele de mereme) ce mai există încă, fie sub orice numire, se vor declară ca răscumpărabile prin o lege specială, care se va decreta şi executa cel mult până într'un an, aşa încât cu totul să înceteze până într'un scurt timp"

Acestea se zicea la începutul anului 1856. Dacă Constituţiunea proiectată de Inalta Poartă s'ar fi pus în lucrare, ţăranii români, în cursul anului 1857, ar fi fost liberi de clacă şi proprietari.

Noi suntem însă în 1862, şi încă deputaţii români discută ce trebue să facem pentru ţăranii români!

Şi apoi ne mai tânguim că ţara nu merge înainte, şi că se cere reforma legii electorale!

Insă, dacă art. 17 din proiectul de Constituţiune al Turciei era de o mare binefacere

pentru țărani, erau alte articole din acest proiect care jigneau drepturile și interesele României.

Atunci Domnul Moldovei se hotărî a apela la Congresul dela Paris în contra lucrărilor din Constantinopol. El luă în studiu constituțiunea turcească, articol după articol, și lângă fiecare adăoga observațiunile sale.

Venind la art. 17, atingător de chestiunea rurală, și cedând influențelor miniștrilor săi și solicitațiunilor proprietarilor îngrijați de *reforma turcească*, Domnul Ghica combătu răscumpărarea clăcii, într'alte cuvinte împroprietărirea țăranilor; însă aceasta o făcu trăgându-și argumentele din legea actuală, pe care el o declară ca *cea mai bună* pentru locuitori, fiindcă le asigura nu numai prezentul, dar și viitorul chiar al generațiilor celor mai depărtate.

Iată propriile cuvinte ale Domnitorului:

„Legislația actuală a lămurit tot ceeace vechea legislație avea întunecat, pentru a lăsa cât s'ar putea mai puțin loc arbitrarului. Ea a desființat dijma care dă o ideie de șerbire și de vasalitate...

„Așadar după legea aceasta, fiecare țăran are partea sa hotărîtă de arătură, de fânețe și de păsune; în adevăr, el nu e proprietar asupra acestora, însă are dreptul a se folosi de rodurile lor; el nu poate înstrăina acest pământ, dar și *proprietarul nu poate nici a i-l lua nici a i-l schimba după planul său*...

„Acolo unde pământul trebuincios nu este de ajuns pentru a îndeplini partea hotărîtă a fiecărui țăran, el se împarte în trei părți,

dintre care două sunt ale țăranilor și a treia a proprietarului; în acest caz scade și lucrul în proporție...

„Acesta e regimul de față. Se poate ca la locuința sa o îngrăditură de 360 stânjeni pătrați, pe cari îi lucrează precum voește...

„Acesta e regimul de față. Se poate ca la punerea lui în lucrare să fie oarecare abuzuri; dar așa e soarta tuturor legilor; oricum ar fi, acesta e un progres, și chiar țăranului i se dau mari foloase...

„Se cade oare a ne atinge de astfel de condiții? E oare de folos țăranului de a schimba soarta lui de uzufructuar sau de *posesor* cu aceea de proprietar?...

„Dar mai întâi care va fi chipul de răscumpărare adoptat în această lege specială care după art. 17 va trebui a fi pusă în lucrare înainte de un an?

„In aceasta se întâmplă greutatea chiar dintâi. Țăranul va trebui el să plătească deodată capitalul pentru toate? Aceasta nu se poate nicidecum. Sau să plătească dobândă pe fiecare an, fără a fi dator cu capitalul? Condiția nu se schimbă și nu aduce niciun progres în starea actuală a lucrurilor.

„Să zicem chiar că i se va da degeaba pământul ce el lucrează acum; în puțini ani, țăranul proprietar va trebui să împartă partea sa spre a o da copiilor săi; sau suferind consecințele greșelilor sale, sau ale pagubelor neprevăzute, el o va vinde și va rămâne atât el cât și familia sa lipsit de toate mijloacele de viețuire.

„Proprietarul care va fi cumpărător nu va

fi mai mult îndatorat de a-i da un alt pământ, *precum după legislația de astăzi el este îndatorat de a da fiecăruia*, chiar de ar fi și mai mulți într'o singură familie, *câte o parte de pământ...*"

Când textul legii este atât de clar și de lămurit, când Comisiunea internațională, aceea care a fost însărcinată de tratatul dela Paris de a studia starea lucrurilor, recunoaște că după legile în vigoare țăranul *este uzufructuar* pe legiuitele sale fălci sau *pogoane* și că proprietarii de moșii sunt datori de a da *însurăților* pământ până la două treimi ale moșiei, când însuș legislatorul din 1851, în conformitate cu legea regulamentară, vine și explică legea și recunoaște drepturile țăranilor, cum am putea acum noi, Deputați ai Parlamentului român, noi, reprezentativa legală a României, noi cari suntem datori a apăra drepturile mai ales ale acelora care nu sunt aici reprezentați, cum am putea, zic, a veni acum și a tăgădui drepturile străvechi ale țăranilor, garantate prin toate legile vechi și noui, *dreptul de a fi uzufructuari pe legiuitele părți de pământ ce le exploatează?* Și cum am socoti, că cu cea mai mică umbră de dreptate, am putea isgoni pe țărani din locurile lor, din drepturile lor, și a le zice să se mulțumească cu darea de 1, 2 sau 3 pogoane de om ca *pământ comunal*, când legea actuală le dă întreit mai mult? Dar cum am crede că am putea aplica asemenea nedreaptă legiuire? Da, domnilor, *nedreaptă*, *căci* și *posesiunea* și *uzufructul* este un *drept tot așa de sfânt ca și proprietatea!*

SITUAȚIA CREATA PRIN AȘEZAMÂNTUL LUI B. ȘTIRBEI NU LE LEAGA

Insă, îmi vor întâmpina unii din onorabilii deputați de dincoace de Milcov

„In Țara Românească, țăranii nu au aceleași drepturi pe care le au în Moldova. Așezământul din 1851 le-a șters aceste drepturi. Domnul Știrbei a statornicit că țăranul nu este decât *chiriaș*, și că proprietarul poate a-l isgoni de pe moșie, oricând va voi. Așa este, după așezământul din 1851; dară o recunosc, Domnul Știrbei a decretat că în viitor țăranul din Valahia nu va mai fi decât un chiriaș, un proletar, pe care proprietarul oricând va voi, va putea a-l isgoni nu numai depe moșie, dar chiar și din casa sa, clădită de el. Insă, îmi voi permite de a întreba și eu pe acești onorabili ai mei colegi: „De când, în Principate, Domnii au avut dreptul de a face singuri legi? Cum, Domnilor, Adunarea Țării Românești, din care mai mulți din Dumneavoastră ați făcut parte, a dat, în sesiunile trecute, mai multe voturi, după care s'a hotărît că chiar dispozițiunile Domnului Știrbei, făcute cu împreuna lucrare a Divanului ad-hoc dela Balta-Liman, sunt supuse reviziunii Adunării elective, că chiar sumele Vistieriei încuviințate de acest Divan, se cuvine a se cerceta din nou de către Adunare, așa precum dela 1848 țara nu a mai avut reprezentațiune legală; și tot acei deputați cari au dat asemenea voturi ar veni acum și ar recunoaște Domnului Știrbei dreptul ca singur, fără măcar cooperațiunea Divanului ad-hoc, să facă un așezământ care

răstoarnă o legislațiune de sute de ani, care ridică țăranilor drepturile ce le sunt chezășuite prin vechile legiuiri, prin Condica lui Caragea, prin chiar Regulamentul organic! Atunci recunoașteți Domnului Știrbei și dreptul de monarh, de autocrat, de atotstăpânitor, și nu-i mai revizuiți administrația financiară, nu-i mai cercetați sumele, nu-i mai confiscați averea. Ați hotărît că el n'a fost competinte a cheltui un singur ban fără încuviințarea Adunării, și astăzi îi recunoașteți dreptul de a hotărî singur cea mai grea chestiune care, după mărturisirea Europei, se agită de două sute de ani în Principate. Pentru numele lui Dumnezeu, să fim consecvenți măcar într'o asemenea chestiune, de a cărei soluțiune atârnă în mare parte însuș viitorul naționalității noastre!

Dar să zicem, pentru un moment, că Domnul Știrbei a avut dreptul să prefacă *singur* legislațiunea rurală. Fie! și așa fiind, apoi recunosc că există o mare deosebire între legislațiunea din Valahia și între acea din Moldova în privința țăranilor. Dar acum și eu voi întreba, pe ce dreptate dumnezeiască sau omenească ne-am putea întemeia spre a unifica aceste două deosebite legiuiri, nu dând țăranilor de dincoace de Milcov drepturile fraților lor din Moldova, ci desbrăcând și pe aceștia din urmă de drepturile ce până acum le-au avut și le au în ființă?

Dar de când reforma și unificarea legilor trebue să se facă în folosul celor puțini, iar nu al celor mulți, în folosul unei clase, iar nu al populațiunii întregi? Au aceasta ar fi să se

M. KOGĂLNICEANU, spre bătrânețe

facă, pentrucă ţăranii nu au dreptul să fie aci, nici măcar prin o indirectă reprezentaţiune; şi pentrucă numai noi proprietarii suntem chemaţi de a rezolva această chestiune, într'alte cuvinte de a fi împricinaţi şi judecători totodată? Domnilor, domnilor, să gândim că este un Dumnezeu, să gândim la cuvintele ce, cu 120 de ani mai înainte, ziceau strămoşii unora din noi, când desfiinţau lanţurile *românieĭ şi ale vecinătăţii!*"

„Nu este lucru creştinesc; este de mare pagubă sufletelor noastre, să supunem sub jugul robiei pe fraţii noştri!"

Şi care mai grozav jug al robiei poate fi altul, decât sărăcia, care negreşit va fi partea ţăranilor, dacă în loc de a îmbunătăţi, vom înăspri soarta lor?

Insă nimenea din noi nu o vrea aceasta. Toţi, îmi place a o crede, voim îmbunătăţirea soartei sătenilor noştri, căci îmbunătăţind soarta lor, îmbunătăţim soarta ţării, şi prin urmare şi propria noastră soartă: şi din contra va ide noi, dacă am socoti că soarta ţăranilor fiind rea, soarta ţării, soarta noastră va putea fi şi rămâne bună!

Spre a ajunge însă la această îmbunătăţire, chipul cel mai drept, cel mai practic, cel mai legiuit nu este de a lua, ci de a da sau măcar de a păstra. Ţăranii au astăzi în stăpânirea lor legiuitele pogoane sau fălci, date lor spre exploatare, cum zic înşeşi aşezămintele rurale din 1851, în *măsura întemeiată* pe adevărata lor trebuinţă. Tânguirile ţăranilor n'au fost niciodată că li se impune o prea mare întindere de pământ. Aşadar, misiunea noastră nu este

de a ne pune a chibzui dacă țăranul are mult sau puțin pământ. A lua acum dela proprietar o singură prăjină din locurile sale și a o da locuitorului ar fi o nedreptate ce am face proprietarului; a lua iarăși dela sătean o singură prăjină din ceeace el astăzi stăpânește și a o da proprietarului ar fi o nedreptate ce am face țăranului. Tânguirile sătenilor n'au fost și nu sunt decât despre munca silită; *claca sau boierescul* la care ei sunt supuși, cerând răscumpărarea sau plata în bani. In rezolvarea acestei chestiuni, în înlocuirea muncii silite prin un mod de despăgubire mai ușor, mai îndemânatic, mai asigurător în contra abuzurilor și a impilărilor stă dar misiunea noastră; și îndeplinindu-ne această misiune în marginile acestea să fim siguri că vom ajunge la acea îmbunătățire ce Convențiunea, ce interesul națiunii reclamă ca să introducem în soarta țăranilor noștri.

Libertatea proprietății, libertatea muncii; liber proprietarul, liber țăranul: se striga, mai ales în Țara Românească, pe la anul 1851! Oamenii practici au înăbușit de pe atunci acest strigăt, au respins această teorie care, dacă ar fi fost a se pune în lucrare, ar fi adus după sine consecințele cele mai grozave, și în privința naționalității și în privința agriculturii noastre. Astăzi toți, și conservatori și liberali, înțeleg că țăranul nu poate fi smuls din casa sa, din câmpul său și isgonit pe drumuri în voia lui Dumnezeu. Toți înțeleg că țăranul are două drepturi necontestabile: *dreptul de locuință și dreptul de hrană* pe moșiile noastre. Acest drept nu s'a putut contesta

chiar de către apărătorii proprietății absolute din sânul Adunării ad-hoc a Moldovei, de către majoritatea comitetului proprietarilor mari, căci, deși ei tăgăduiau țăranilor orice drept, orice șerbire asupra moșiilor noastre, totuș, în încheierea lor, n'au putut face altminteri decât de a proclama că: Legea (ce va avea Adunarea legiuitoare a face în cea dintâi a ei sesiune) va fi întemeiată pe principiul *respectului proprietății și totodată va privi și la stabilirea și la chipul viețuirii locuitorilor săteni astăzi lucrători de pământ.*

In aceasta este subscris și unul din raportorii în chestiunea rurală, onorabilul domn Grigore Costache Epureanu.

Impace acum domnia-sa aceste trei principii: respectul proprietății, stabilizarea locuitorilor și chipul viețuirii lor, și toți îl vom aplauda. Rezolve domnia-sa greaua problemă pe baza principiilor de mai sus și d-lui va fi un mare bărbat!

Așadar, domnilor, cum vedeți, după chiar încheierea apărătorilor proprietății absolute din Adunarea Ad-hoc a Moldovei, este cu neputință de a ridica din mâinile, din stăpânirea țăranilor, pământul pe care ei sunt *stabiliți*, pământul pe care ei își găsesc *chipul de viețuire*. După convingerea mea, deposedarea țăranilor de acest pământ nu s'ar putea face în România fără o grozavă catastrofă, căci istoria și faptele trecute și contemporane dinprejurul nostru ne dovedesc că pretutindeni, și în Franța, și în Germania, și în Austria, și în Rusia, țăranul nu s'a emancipat decât împreună cu pământul ocupat de el.

Insă mi se va răspunde : acolo ţăranii au fost şerbi ; la noi ei sunt oameni liberi încă din anii 1746 şi 1749, când s'a desfiinţat *rumânia* în Valahia şi *vecinătatea* în Moldova. Mare greşală, deplină eroare. *Robia, şerbia,* sau cum se zice în limba franceză *le servage,* şi în limba germană *die Leibeigenschaft,* da, s'a desfiinţat în Principate de mai mult de un secol.

Da, în zilele memorabile de 5 August 1746 şi 6 Aprilie 1749, şerbia a contenit de a fi condiţiunea ţăranilor noştri. „Ei n'au mai pu-„tut fi strămutaţi din satul lor cu sila; ei „n'au mai putut fi vânduţi fără de moşie ; „ei n'au mai putut fi despărţiţi cu împărţeala, „sau a se da în foi de zestre, sau a se schimba „numai pe oameni fără moşie, sau pe copii „a-i despărţi dela părinţi; într'alte cuvinte, „ei n'au mai putut fi trataţi ca robi sau ca „şerbi". Iar mărginiţi, opriţi de a se strămuta din sat fără voia *stăpânului* şi siliţi de a se întoarce înapoi oricând şi unde fugeau, ba chiar certaţi; într'alte cuvinte *lipiţi pământului, glebae ad scripti,* ei tot au urmat a fi şi după desfiinţarea rumâniei şi a vecinătăţii. Chiar actul Adunării Moldovei o rosteşte categoric :

„Şi când se va vinde moşia, *oamenii să nu se vânză, şi ca nişte săteni ai satelor în sat să rămână, făcând slujba obişnuită*".

Şi această stare de lucruri s'a menţinut până la Regulamentul organic. Ca să o dovedesc aceasta, nu voesc a avea a recurge decât la acte autentice, la însăşi legislaţiunea ţării

dinaintea şi în urma desfiinţării şerbiei ţăranilor.

Iată ce găsesc deopotrivă şi cu acelaş text şi în Condica lui Vasile Vodă din anul 1646, şi în Indreptarea legii, publicată din ordinul lui Matei Basarab în anul 1652:

„Când va fugi ţăranul dela locul şi dela stăpânul său, atunci nimeni nicăierea să nu-l primească, iar de-l va şi primi deodată, atunci degrabă să-l întoarcă la satul lui de unde este; iar de va fi având vreo treabă cu aceia, acela ce l-au primit, atunci să se pună a-şi spune treaba Domnului acelui sat; iar de va meşteşugui într'alt chip, şi va călca pravila aceasta, atunci să plătească la Domnie 12 litre de argint şi 24 litre boierului acelua al cui va fi ţăranul".

Această legiuire este făcută cu o sută de ani înaintea desfiinţării şerbiei ţăranilor din Principate. Să vedem acum dacă o sută de ani după desfiinţarea vecinătăţii, atunci când se zice că ţăranii au devenit liberi, să vedem ce legi reglementează libertatea lor.

Iată, domnilor, ce găsesc în hrisovul Domnului Moldovei Ioniţă Sturdza şi în anaforaua boierilor Divanului Moldovei, din 10 Aprilie 1827:

„Locuitorii ce vor fi pe moşiile boiereşti şi ale altora nu pot avea voie a se ridica fără voia *stăpânului;* şi pururea fugarii de acest fel [ce] se vor ridica fără de voie, să fie aduşi la urmă şi *certaţi*".

Acest act nu-l poate tăgădui nimeni, căci originalul se află în arhiva Moldovei, şi doi din subscriitorii săi se află pe băncile noas-

tre: onorabilii domni Petre Rosetti şi Ştefan Catargiu.

Să potrivim acum legislaţiunea lui Vasile Lupu şi a lui Matei Basarab din secolul al XVII-lea şi aceea a lui Ion Sturdza din secolul al XIX-lea, şi apoi să mai pretindem că în anii 1827, *ţăranii noştri erau oameni liberi.*

Nu, domnilor, ţăranii noştri au urmat a fi lipiţi către satul lor, către pământ, au urmat a fi „glebae ad scripti" până la anul 1832. Regulamentul organic pentru întâia dată a dat ţăranilor o condiţionată libertate şi înseşi aşezămintele din 1851 au păstrat încă oarecare mărginiri în libertatea de strămutare a ţăranilor; altminteri ce ar însemna art. 144, § 9 din Aşezământul Domnului Ştirbei, care zice:

„Sătenii pot să se strămute la sorocul ce s'a zis mai sus (numai la facerea catagrafiei, într'alte cuvinte, odată în cinci ani) în orice număr vor voi, poate să se strămute şi satul întreg; niciun proprietar însă nu este volnic să primească pe a sa moşie, mai mult decât 12 familii deodată dela unul şi acelaş sat"

EMANCIPARE CU IMPROPRIETARIRE

Aşa dar, până la Regulament, ţăranii noştri fiind *lipiţi pământului,* şi Regulamentul şi Aşezămintele din 1851 menţinând claca şi boierescul, noi nu putem acum a emancipa pe ţărani decât împreună cu pământul ocupat de ei. Nicăieri, nici în ţările latine, nici în ţările germane, nici în ţările slavone, ţăranul *şerb* nu s'a prefăcut în *lipit pământului,* şi din lipit pământului, din *clăcaş* nu s'a prefăcut în cultivator liber, decât rămânând stăpân pe pământul exploatat de dânsul.

Legea slavonă zice: „Şerbul este al stăpânului moşiei dar şi pământul este al şerbului, şi stăpânul moşiei nu poate isgoni pe şerb de pe moşie".

Sub ochii noştri, şerbii din Rusia se emancipează. Ei bine, eu fac întrebarea: Se emancipează ei cu sau fără pământ? Legea emancipaţiunii ţăranilor ruseşti este publicată nu numai în ruseşte, dar şi în limbile franceză şi germană.

Citiţi-o, domnilor, şi veţi vedea că fiecare ţăran rus primeşte, sau mai bine zicând, păstrează nu numai casa şi îngrăditura sa, dar şi locul de păşune, de arat şi de fâneţe ce-l are în stăpânire. Singuri servitorii, slugile din casele boiereşti, singuri lucrătorii din fabrici se emancipează numai cu persoana lor.

Ar fi a mă întinde prea departe dacă m'aş pune a face istoricul emancipaţiunii ţăranilor din Franţa, Germania, Austria, Prusia. Insă din toate legislaţiunile ce regulează materia, rezultă faptul constatat şi fără excepţiune, că pretutindeni emancipaţiunea cultivatorilor a trecut prin fazele următoare:

Din *şerbi,* ţăranii au *devenit* liberi de persoană însă *lipiţi pământului* şi clăcaşi; apoi claca, ori s'a răscumpărat odată pentru totdeauna, ori s'a prefăcut în o dare bănească anuală (rentă, cens, zins). Insă niciodată şi nicăieri ţăranii n'au fost deposedaţi de pământurile exploatate şi îmbunătăţite de ei.

Numai în Polonia, unde legislațiunea rurală și starea legală a țăranilor era întocmai ca la noi, prin Constituțiunea din 1807, dăruită de Napoleon I, marelui ducat de Varșovia, s'a proclamat *libertatea țăranilor* după principiile codului civil francez. Acest cod, neștiind nimic din constituțiunea comunei și proprietății slavone, necunoscând decât proprietatea occidentală, adică absolută, a deposedat, fără a ști, milioane de țărani.

Însă rezistența a fost atât de mare, încât legea nicăieri nu s'a putut aplica. Vechea legătură a clăcii între proprietari și cultivatori s'a menținut până în anul contenit. După cincizeci și patru de ani, în anul 1861, însă, am văzut pe înșiși proprietarii poloni luând inițiativa emancipării și a împroprietăririi desăvârșite a țăranilor, pe pământurile exploatate de ei, și iată cum s'a spălat păcatul comis în 1807.

Așa dar, domnilor, din toate cele expuse mai sus, rezultă că cea dintâi condițiune a îmbunătățirii soartei țăranilor români este: *respectarea posesiunii lor pe pământul ce legile în vigoare li-l dau spre exploatare.*

Odată acest principiu recunoscut, orice soluțiune va fi putincioasă, va fi primită.

DATORIA PARLAMENTULUI ROMÂN DE A ÎMBUNĂTĂȚI SOARTA ȚĂRANILOR

Dacă Europa nu s'a pronunțat hotărîtor în chestiune, nu este pentrucă soluțiunea propusă de președintele Conferinței s'a socotit rea, ci pentrucă puterile au voit să lase înșiși guvernului și Parlamentului Român misiunea și onoarea de a hotărî chestiunea în deplina lor autonomie, mărginindu-se numai a le pune înainte drept bază: *necesitatea îmbunătățirii soartei țăranilor.*

Și noi, domnilor, legală reprezentațiune a țării, ne-am folosit de această autonomie, nu spre a da țăranilor ceeace pretutindeni li s'a dat, ceeace înșeși Puterile străine au recunoscut ca singura condițiune de îmbunătățire a soartei lor, ci spre a-i reduce la soarta de chiriași, ci spre a-i preface în proletari; sau ceea ce este mai tot una, a le lua din stăpânire mai mult decât două treimi din legiuitele lor părți de pământ, și apoi a înăspri, în loc de a îmbunătăți soarta lor. Căci, domnilor, când legiuitele pogoane de astăzi deabia ajung la întreținerea unei familii, ce voiți să facă țăranii cu un pogon, două sau trei, cum aud că unii din d-voastră, prin o parcimonioasă generozitate, propun a se lăsa în stăpânirea sătenilor! Dar la o a doua generațiune ce are să devină această iluzorie proprietate; și cum se poate crede că țăranul ar primi o asemenea lege cu mult mai împilătoare decât legea actuală, care, cu toate abuzurile ei, încai le asigură pământ, nu numai pentru prezent, dar și pentru viitor?

Sărmanii țărani! Ei până acum aveau în spinare un singur sac; acum ca îmbunătățire am voi să le punem pe umeri doi saci. Noi am da țăranilor noștri libertatea pe care țăranii poloni se tânguiau că stăpânii lor voiau a le-o da în 1807; libertatea păsărilor care se gonesc de pe un copac plin de fructe pe un copac cu crengile goale. Ni se propune a libera pe tă-

rani de fiare; însă cu condiția că, odată cu fiarele, să le luăm și cismele!

Noi Români, cu un guvern *românesc*, și într'o țară *românească*, noi mandatari ai națiunii *române*, prin reforma ce ni se propune, am face ca țăranii *noștri*, ca *frații noștri*, în *propria lor țară*, să se afle mai rău decât *sunt țăranii români*, în Bucovina, în Transilvania sub jugul *Nemților* și al *Ungurilor*.

Dar aceasta ar fi pentru noi o rușine neștearsă, dar aceasta ar fi un păcat de moarte, care ar pica pe capul nostru, pe capul fiilor noștri. Dar Dumnezeu și națiunile lumii ne-ar lovi cu un blestem, care timp de secoli nu s'ar mai șterge!

Iată, domnilor, cauzele cari mă fac să combat din toate puterile mele proiectul Comisiunii Centrale și orice alt proiect care ar ținti de a lipsi pe țărani de o singură prăjină de pământ din ceeace ei astăzi stăpânesc în puterea legilor în vigoare.

Asemenea proiecte sunt în contra dreptății, în contra legii, în contra naționalității și în contra chiar a interesului proprietarilor de moșii.

Ele ar fi în contra dreptății, pentrucă nu este drept să ne folosim de puterea noastră de legiuitori, spre a strâmbătăți pe cei slabi și pe cei neîndrituiți de a ridica glasul aici.

Ele ar fi în contra legii, pentrucă ar trage din stăpânirea țăranilor părticica de pământ ce le-o garantează legile actuale.

Ele ar fi în contra naționalității noastre, pentrucă, departe de a desvolta simțul patriotic în inima gloatelor, fără de care o națiune

niciodată nu e tare, ele n'ar face decât de a deslipi clasa cea mai numeroasă a populațiunii noastre dela sânul patriei pentrucă neleagând pe țărani cu niciun interes la apărarea pământului strămoșesc, i-am face străini în propria lor țară, și poate i-am sili, în desnădejdea lor, ori la o pustietoare emigrațiune peste hotare, ori la o grozavă rezistență în lăuntrul țării!

Ele ar fi în contra chiar a interesului proprietarilor de moșii, pentrucă proprietatea numai acolo este respectată, numai acolo este sigură, unde ea are mulți apărători, pentrucă istoria ne arată că acolo unde proprietarii n'au avut destul patriotism și destulă indulgență, spre a se pune singuri în capul reformei, spre a face singuri concesiunile cerute de folosul, de binele general al țării, ei au dat loc la grozave catastrofe, cărora au fost ei cele d'ntâi victime.

Voi combate, în sfârșit, orice proiect care n'ar îndestula drepturile și legitimele trebuințe ale țăranilor, pentrucă un asemenea proiect ar fi menit de a întreține neștearsă ura între două clase, eare, pentru binele Patriei, trebue să fie pururea în cea mai strânsă legătură de armonie și de dragoste, pentrucă, după propria mărturisire a unui Ministru conservator al Franței, a lui Odillon Barrot nicăieri ideile comuniste nu nasc și nu sporesc mai mult decât în țările unde țăranii sunt lipsiți de proprietate și sunt reduși la starea de proletari sau și chiar de coloni.

Servindu-mă în fine de expresiunile onorabilului domn. Brăiloiu, când a combătut în sânul Comisiunii Centrale reforma legii elec-

torale, voi combate orice proiect care n'ar respecta stăpânirea țăranilor ca *un proiect de despotism și de dezordine.*

INCHEIERE

Și acum, domnilor, las *dreptul* deoparte; și mă voi adresa numai la inima d-voastră!

Nu voi mai chema în ajutorul țăranilor noștri decât umanitatea și patriotismul dumneavoastră.

O! fie-vă milă de un milion de țărani, care cu femeile și cu pruncii lor, deși ținuți afară și departe de desbaterile noastre, au ochii țintiți asupra dealului Mitropoliei ca asupra soarelui mântuirii, și vă întind mâinile!

O! nu trămuiți brazda de pământ trebuitoare hranei țăranilor. Gândiți la durerile, la patimile, la lipsurile trecutului lor. Gândiți la originea averilor d-vs.; gândiți că cea mai mare parte din ele o datoriți muncii și sudorilor lor. Închipuiți-vă că părinții lor s'au luptat alături cu părinții noștri pentru salvarea țării. Gândiți că, mâine poate, ora pericolului poate iarăș suna; că fără dânșii nu veți putea apăra nici Patria, nici averile, nici drepturile voastre și că odată țara căzută de veți fi decât slugile străinilor, când astăzi sunteți în capul României, în capul unei țări libere și autonome.

Aduceți-vă aminte că atunci când era ocupațiune străină, mulți din noi treceam hotarul, iar țăranii rămâneau și ne păzeau moșiile și averile.

Închipuiți-vă care era soarta nenorociților noștri țărani în acele triste timpuri.

Aduceți-vă aminte că ei și cu înșeși femeile lor adesea au fost reduși la starea de vite, înjugați la carele împilătorilor și că oasele a mii de țărani români până astăzi încă înălbesc câmpiile Dobrogei și ale Bulgariei!

O! fie-vă milă de dânșii, fie-vă milă de țara noastră.

O! de ce nu se ridică dintre d-voastră vreun urmaș al vechilor Domni români, sau ai tovarășilor de luptă ai lui Ștefan cel Mare și ai lui Mihai Viteazul, ai lui Șerban Cantacuzino și ai lui Grigore Ghica și el să ia, el să se pună în capul marii reforme și să ridice el steagul emancipării țăranilor români.

O! Dacă Dumnezeu și-ar face milă cu această țară, și ar îmblânzi inimile cele împietrite!

O, de ce nu am elocvența trebuitoare, pentru ca glasul meu să poată triumfa de ideile egoiste, de fricile neîntemeiate, de interesele meschine, și așa să isbutim ca această mare și națională chestiune să se hotărască, nu prin lupte, nu prin majoritate, ci prin primirea tuturor, prin *unanimitatea Parlamentului român.* De s'ar face aceasta, ce glorie ar fi pentru clasele bogate și inteligente ale țării, ce renume pentru Adunarea legislativă și cât de sus am ridica națiunea noastră în ochii Europei!

Și din contra, ce rușine, ce decadență pentru noi, când am dovedi străinilor că nu avem putință de a fi, de a ne ridica la înălțimea misiunii noastre, că în mâinile noastre era să întărim România, și că noi am îngropat-o de vie; căci

nenorocind trei milioane de țărani, nenorocită va fi și țara noastră; și moartă va fi România, când în o asemenea chestiune, noi, legiuitorii ei, am da pilda strâmbătății și a nelegiuirii!

Și să nu credem, domnilor, că prin un vot al nostru am îneca pe veci dreptul țăranilor.

Nu, domnilor, dreptatea nu piere; ca trupul lui Christos ea se poate îngropa, dar întocmai ca și Christos-Dumnezeu ea va reînvia!

Și înainte de a sfârși, domnule Președinte al Consiliului, întâiul consilier al tronului României, dați-mi voie a vă adresa două cuvinte; a vă aduce aminte o mare, o solemnă făgăduință. Eram în Adunarea din Iași; Unirea țărilor surori se proclamase de către Alesul Națiunii. In acea zi, în 11 Decembrie, d-voastră ați zis la tribuna aceasta: *totul pentru țară și nimic pentru noi*. Când d-voastră ați zis aceste cuvinte care au făcut să tresară milioane de inimi, d-voastră ați contractat o mare datorie; ați subscris o trată la adresa țării! Astăzi momentul plății a venit. Faceți onoare subscrierii d-voastră. Apărați dar cauza țăranilor ca o misiune ce vă vine de drept. Și când veți înfățișa lui Alexandru Ioan I, votul Adunării, înainte de a-i cere sancțiunea, o, aduceți-i aminte de cuvintele ce odată cu proclamarea sa ca Domn al Moldovei i s'au adresat în numele Adunării și al Națiunii, ce-l punea pe tronul lui Ștefan cel Mare:

„O Doamne, mare și frumoasă îți este misiunea! Convențiunea din 19 August ne însemnează o epocă nouă, și Măria Ta ești chemat să o deschizi. Fi dar omul epocii; fă ca legea să

înlocuiască arbitrarul: fă ca legea să fie tare, iar Măria Ta, ca Domn, fi bun, fi blând, *fi bun mai ales pentru aceia pentru care mai toți Domnii trecuți au fost nepăsători sau răi.*

„Nu uita, că dacă cincizeci de deputați te-au ales Domn, însă ai să domnești peste milioane de oameni; fă dar, ca domnia ta să fie cu totul de pace și de dreptate, împacă pasiunile și urile dintre noi, și introdu în mijlocul nostru strămoșească frăție!"

DISCURS LA JUBILEUL DE 25 DE ANI AL ACADEMIEI ROMANE

A fost rostit în şedinţa festivă dela 1 Aprilie 1891, când Academia Română serba 25 de ani dela înfiinţarea Societăţii Literare Române din 1866, devenită în 1867, Societatea Academică Română, iar în 1879 Academia Română.

Scris într'o singură zi, după cum povesteşte Vasile Kogălniceanu (fiul marelui scriitor), acest discurs constitue un rezumat al năzuinţelor sale de o viaţă întreagă.

Povestea vieţii „gigantului" oglindeşte întrînsa toate actele fundamentale ale evoluţiei ţărilor româneşti între 1840 şi 1870.

In acest discurs se vede mai bine decât în oricare altul până la ce punct Kogălniceanu şi-a închinat cea mai mare parte a vieţii sale binelui obştesc.

Doamnelor şi Domnilor,

Colegii mei mi-au încredinţat misiunea de a lua şi eu cuvântul în această mare şi frumoasă zi, în care serbăm jubileul de 25 de ani al fundării Academiei Române Această onoare o datoresc vârstei mele înaintate.

In adevăr, cu excepţiunea venerabililor noştri colegi, d-nii N. Kretzulescu şi G. Bariţ [1]), eu sunt, dintre toţi ceilalţi academicieni, cel mai în vârstă. Şi, dacă ar fi exact anul naşterii mele, ce mi-l dau nu numai biografii străini, dar şi literatorii români, cari au binevoit a se ocupa cu scrierea vieţii mele, eu aş fi mai înaintat în bătrâneţe decât chiar Nestorii [2]) mai sus numiţi ai Academiei Române. După Lexiconul de conversaţiune al lui Meyer (Meyer's Konversations-Lexicon), eu aş fi născut la 1806: şi nu sunt mai mult decât câteva săptămâni, România Literară mi-a dat aceeaş vârstă, astfel aş număra 85 de toamne, n'am pretenţiunea de a zice primăveri. Să-mi fie permis a rectifica această dată. Eu sunt născut la Iaşi, la 6 Septembrie 1817, după cum rezultă din însemnarea originală scrisă de tatăl meu în *Ceaslovul naşterilor şi morţilor familiei Kogălniceanu*, o carte care, până încă acum câţiva ani, ca un adevărat registru al stării civile, se obişnuia a se păstra din tată în fiu mai în toate familiile noastre.

Tatăl meu a fost Vornicul Ilie Kogălniceanu; maica mea, Catinca, născută Stavilla, era coborâtoare dintr'o familie genoveză, stabilită de secole în vechea colonie genoveză Cetatea-Albă (Akerman), unde şi astăzi sunt mulţi proprietari purtând numele de Stavilla.

Exprimându-mi-se dorinţa ca, cu ocaziunea

---

1) Gh. Bariţ (1812-1893) conducător al culturii româneşti din Ardeal. A condus publicaţiile: Foaia pentru minte, inimă şi literatură (1838-1865) şi Gazeta Transilvaniei, întemeiată în 1838.

2) Nestor, erou antic grec, renumit pentru înţelepciunea sa.

acestei zile ceremoniale, să citez câteva fapte din istoria contemporană, petrecute sub ochii mei, ori săvârşite cu micul meu concurs, binevoiţi a-mi învoi de a preceda lucrarea mea cu câteva cuvinte care se raportă la zilele tinereţelor mele.

Bătrânii iubesc a povesti despre cele întâmplate în juneţa lor; şi eu nu pot rămâne străin de această slăbiciune a vârstei mele.

(Autobiografie, Tinereţea)

Naşul meu, adică acela care m'a luminat cu sfântul botez, întrebuinţez stilul bătrânesc, a fost Domniţa Marghioala Calimah, soţia logofătului Grigore Sturdza, tatăl răposatului Mihail Sturdza, fostul Domn al Moldovei. Domniţa Marghioala iubea foarte mult pe maică-mea, care, copilă tânără, a rămas orfană de tată şi de mamă şi încredinţată epitropiei logofătului Grigore Sturdza, — bunul meu despre mamă, medelnicerul Stavilla, având moşia sa vecină cu moşiile familiei Sturdzeşti, astăzi proprietăţi ale Principesei Maria Gorciacoff, fiica fostului Domn al Moldovei. Domniţa Maria Calimah vorbea numai greceşte; ea mă iubea mult de mic copil, şi când mă lua în braţe, ea îmi exprima dragostea într'a mă desmierda cu bătaia de pălmiţe, până când leşinam de plâns, şi întovărăşite aceste cu toate numirile desmierdătoare greceşti ce se întrebuinţează la copii.

La săvârşirea ei din viaţă, Domniţa Marghioala mă recomandă iubirii şi îngrijirii fiului său Mihail Sturdza, care deja în tinereţe

luase loc între cei mai învăţaţi şi talentaţi boieri tineri ai Moldovei. Acestei misiuni, lăsate cu limbă de moarte, Mihail Sturdza a fost credincios; acestei misiuni datoresc că Mihail Sturdza, ajuns Domn al Moldovei în 1834, în acelaş an, împreună cu fiii săi Dimitrie şi Grigorie, m'a trimis la învăţătură în Franţa, şi anume la Lunéville, unde furăm încredinţaţi îngrijirii abatelui Lhommé, preot catolic, care, din cauza marei revoluţii franceze, ca mulţi alţi emigraţi francezi, se refugiase în Principatele Române. Abatele Lhommé, retras la Iaşi, a dirijat educaţiunea şi instrucţiunea tânărului Mihail Sturdza, şi dar acesta, ajuns Domn, nu putea să încredinţeze creşterea şi îngrijirea copiilor săi şi a mea decât aceluia care făcuse din el cel mai învăţat boier depe timpurile lui. Noi găsirăm pe abatele Lhommé, deşi octogenar, încă în plină vigoare şi profesor de retorică, de limbă şi literatură latină la colegiul din Lunéville, colegiu comunal care se bucura de o mare reputaţiune prin capacitatea profesorilor şi care a produs mai mulţi bărbaţi însemnaţi ai Franţei. In casa părintească n'am fi putut fi mai bine trataţi decât în sânul familiei Lhommé, sub privegherea activă a abatelui. Eram cei dintâi din clasele noastre. Dar după un an politica se amestecă şi în afacerea colegianilor români din Lunéville.

Consulii ruşi, pe atunci puternici în Bucureşti şi în Iaşi, făcură Domnului Mihail Sturdza respectuoase observări pentru trimiterea în Franţa a fiilor săi şi a altor câţiva fii de boieri, căci afară de mine mai erau trimişi şi doi fii ai logofătului Lupu Balş şi un altul, Nicu Cas-

su. Educaţiunea franceză se părea marelui nostru protector, Împăratului Nicolae I, prea revoluţionară; furăm dar luaţi din Lunéville şi conduşi la Berlin la sfârşitul anului 1835.

Rog pe ascultători să-mi ierte aceste *prolegomena* [3]), această digresiune ce am făcut-o înainte de a intra în materie. Bătrânii iubesc, o mai zic, a spune fapte din tinereţea lor!

Intrând în materie, voi desfăşura trei date mari din istoria contemporană a renaşterii României, trei reforme radicale săvârşite sub ochii noştri *et quorum pars parva fui* [4]).

Acestea sunt:

1. *Desrobirea ţiganilor;*
2. *Obârşirea pronomiilor şi privilegiilor de naştere şi de castă şi proclamarea egalităţii politice şi civile pentru toţi fiii României;*
3. *Emanciparea ţăranilor.*

I

DESROBIREA ŢIGANILOR

Contemporanii mei îşi aduc aminte, şi aci am ca martor pe mai junele meu contemporan, pe colegul meu Alexandru Papadopol Calimah, îşi aduc aminte ce erau Ţiganii acum 50 de ani,

[3]) **Prolegomena** = introducerea lungă a unei opere, a unui discurs. Mai înseamnă şi: noţiuni introductive într'o ştiinţă. Kogălniceanu vorbise până aci despre studiile sale făcute în Germania.

[4]) **Et quorum pars parva fui** = şi la care am fost parte mică (Eneida, cântul II. Dictonul se întrebuinţează când este vorba de evenimentele la care cineva a fost părtaş însemnat Kogălniceanu, din modestie a înlocuit cuvântul **magna** (mare) prin **parva** (mică).

chiar atunci când razele civilizaţiunii moderne îmblânzise moravurile în toate societăţile Europei şi când sclavia nu mai avea domiciliul decât în Rusia şi din nenorocire şi în România!

Legea ţării trata pe Ţigani de lucru, vândut şi cumpărat ca lucru, deşi prin derizione [5]) numărul sau individul se califica de *suflet:* am atâtea *suflete de Ţigani,* am vândut şi am cumpărat atâtea *suflete de Ţigani;* în realitate şi mai ales stăpânii care aveau prea puţini Ţigani, îi tratau mai rău chiar decât prescripţiunile legii.

Chiar pe uliţele oraşului Iaşi, în tinereţele mele, am văzut fiinţe omeneşti purtând lanţuri la mâini şi la picioare, ba unii chiar colane împrejurul gâtului. Bătăi crude, osândiri la foame şi la fum, închidere în închisori particulare, aruncaţi goi în zăpadă sau în râuri înghetate — iată soarta nenorociţilor Ţigani! Apoi dispreţul pentru sfinţenia şi legăturile de familie! Femeia luată dela bărbat, fata răpită dela părinţi, copiii rupţi dela sânul născătoarelor lor şi răzleţi, şi despărţiţi unii de alţii, şi vânduţi ca vitele la deosebiţi cumpărători în cele patru colţuri ale României! Nici umanitatea, nici religiunea, nici legea civilă nu aveau ocrotire pentru aceste nenorocite fiinţe; era un spectacol grozav, strigător la cer. Deaceea, povăţuiţi de spiritul secolului, de legile omenirii, un număr de boieri bătrâni şi tineri au întreprins de a spăla patria lor de ruşinea sclaviei. Înainte ca chestiunea desrobirii Ţiganilor să fi intrat în consiliile, în planurile de reformă

[5]) **derizione** = bătaie de joc.

ale ocârmuitorilor, ea a început a se agita prin însăşi iniţiativa parţială a stăpânilor de ţigani. Mulţi din aceştia, şi numărul lor din zi în zi sporea, ori în viaţă, ori mai ales la moarte, îşi desrobeau, îşi *iertau* Ţiganii. Întrebuinţez cuvântul de *iertare*, pe care îl găsim în toate actele de desrobire; dar reforma era prea grea, ea jignea prea multe interese, ca să se poată opera cu înlesnire.

Erau *Ţiganii domneşti* şi foarte mulţi; aceştia constituiau un venit mare în bugetul Statului; erau *Ţiganii mânăstireşti* şi ai aşezămintelor publice, ale căror servicii intrau în trebuinţele zilnice ale acestor comunităţi; erau, în fine, Ţiganii particulari, *Ţiganii boiereşti*, cari constituiau personalul de servitori în curţile boiereşti, bucătari, vizitii, rândaşi, feciori în casă, slujnice, bucătărese, cusătorite. Boierii cei bogaţi aveau chiar capele de muzici sau tarafe de lăutari. Toate aceste funcţiuni se exercitau de Ţigani. Desrobirea lor era dar combătută de trebuinţele zilnice şi casnice ale vieţii familiilor: deaceea emanciparea nu s'a putut face decât treptat şi sub două domnii, atât în Moldova, cât şi în Muntenia.

Intâia lovire care s'a dat sclaviei a fost legea emancipării Ţiganilor statului şi ai mânăstirilor. Desrobirea s'a făcut mai întâi în Moldova de către Domnul Mihail Sturdza, prin două legi din 31 Ianuarie 1844, iar în Ţara Românească de către Domnul Alexandru Ghica, prin o lege din 1845.

Această emancipare, deşi parţială, era hotărîtoare şi pentru emanciparea Ţiganilor particulari, rămaşi încă în sclavie. Toate minţile prevăzătoare au înţeles că ora ştergerii sclaviei depe pământul românesc sosise şi că desrobirea Ţiganilor particulari nu mai era decât o chestiune de timp. Un strigăt de bucurie a isbucnit în inima tuturor oamenilor luminaţi. Ochii, atât ai emancipaţilor, cât şi ai acelora reţinuţi încă în fiarele sclaviei, dar însufleţiţi de o dreaptă speranţă, au vărsat şiroae de lacrimi, şi numele emancipatorilor Mihail Sturdza şi Alexandru Ghica, mulţi ani au răsunat sub bolta cerească. Noi tinerii din Moldova — vorbesc numai de acei cu care împreună am lucrat — uitarăm în acea zi lupta înverşunată ce făceam guvernului lui Mihail Sturdza, pentru abuzurile sale, pentru lipsa mai ales de orice justiţie în ţară, ne-am adunat, plini de entuziasm, hotărînd şi hotărîţi de a arăta Domnului că în faţa unui act mare, junimea română ştia gândi şi lucra înalt şi bine! O deputaţiune de tineri, între care se aflau: Costache Negri, Vasile Alecsandri, Costache Rola D Rallet, P. Mavrogheni şi alţi atâţi — şi al cărei orator fusei ales eu — se prezentă Domnului, spre a-i exprima recunoştinţa tinerei generaţiuni. Mihail Sturdza în acea zi şi-a adus aminte că şi el a fost tânăr şi că era omul cel mai luminat al ţării; el ne exprimă recunoştinţa sa, declarând că în noi vedea viitorul ţării, că nouă aparţinea de a face din Moldova şi Valahia o ţară civilizată şi o societate europeană şi că stăruinţele lui erau de a ne pregăti acest viitor. *Foaia ştiinţifică şi literară*[6]), redactată de mine, tipări un

6) E vorba de revista Propăşirea (1844).

număr extraordinar din 6 Februarie 1844, în culoare verde, culoarea speranței, în care în proză și în versuri se cânta marea reformă.

Țiganii particulari, cu toată lovirea dată sclaviei, au mai urmat a-și purta lanțurile, deși mult ușurate prin ideile noi și prin îmblânzirea moravurilor, până la căderea Domnilor reglementari în 1848 In București, prin marea proclamațiune revoluționară din 11 Iunie 1848, Țiganii auziră cuvântul armonios al libertății; ei deveneau cetățeni liberi; iată ce se zicea în acea proclamațiune: „Poporul român leapădă depe sine neomenia și rușinea de a ține robi, și declară libertatea Țiganilor particulari. Cei ce au suferit până acum rușinea păcatului de a avea robi, sunt iertați de poporul român; iar Patria, ca o mumă bună, din vistieria sa va despăgubi pe oricine va reclama că a avut pagubă din această faptă creștinească"

Dar curând revoluțiunea, măreața revoluțiune, toate marile reforme, fură călcate și sdrobite prin potcoavele cailor armatelor cotropitoare, și nenorociții emancipați fură din nou înlănțuiți; dar sămânța era aruncată și curând ea trebui să-și poarte roadele sale. Tânăra generațiune a Moldovei nu înceta a cere desrobirea robilor particulari, atât în țară cât și prin felurite broșuri, ce le publica în străinătate; așa, de exemplu, între alții, Alexandru Papadopol Calimah scria, la 1855, pentru emanciparea Țiganilor articolele sale publicate în Iași, în *Foiletonul Zimbrului*[7]) din Februarie

7) Foiletonul Zimbrului 23 Ianuarie 1855–16 Iulie 1856. Era supliment la ziarul politic Zimbrul.

1856: „Un popor care păstrează robia, serie el, merită să fie așezat în rândul popoarelor osândite!"

Domnul Grigore Ghica al Moldovei, înainte de a depune frânele guvernului, după dispozițiunile tratatului dela Paris, voi să-și încoroneze domnia prin acte mari.

Intre acestea figura și ultima lovire dată sclaviei, desrobirea Țiganilor particulari. Consilierii tronului, miniștrii, erau luați dintre tineri, din pleiada acelora care din Unire și democratizarea țărilor române făcuseră programa vieții lor. Ministru de finanțe era Petru Mavrogheni; el și eu furăm însărcinați de Domn cu redactarea proiectului de lege; el fu votat, putem zice, în unanimitate și cu entuziasm de către Divanul ad-hoc, care pe atunci, în urma tratatului nefast dela Balta-Liman, deveneă simulacrul Adunărilor legiuitoare desființate în 1848.

Entuziasmul Divanului ad-hoc era, numai înainte-mergătorul entuziasmului general, ce pe atunci insufla toată România, pentru viitoarea sa renaștere. Dovadă sutele de proprietari care au respins orice despăgubire acordată lor de legea emancipatoare. Numele acestora au fost publicate; și aparține iubitului nostru coleg, zelosul nostru cercetător și colecționar, d-nul Dimitrie Sturdza, să ne împrospătezе memoriei și istoriei contemporane numele acelora care, prin o generoasă renunțare, au ispășit păcatele lor și ale părinților lor de a fi fost, ani lungi, stăpâni pe suflete de Țigani.

Cu o mică mândrie de Moldovean, să-mi fie permis de a spune că atât legea privitoare la

emanciparea Ţiganilor mânăstireşti şi ai Statului, cât şi acea privitoare la emanciparea Ţiganilor particulari, s'au votat mai întâi în Moldova; şi anume cea dintâi în Iaşi, în 31 Ianuarie 1844, iar la Bucureşti, în 1847; cea de a doua în Iaşi, la 10 Decembrie 1855, şi în Bucureşti, la 8 Februarie 1856.

Reforma emancipatoare a avut în curând efectele sale salutare: Afară de Ţiganii lăeşi cari încă trăiesc în parte sub şatră şi in afară de ursari, care fac încă meseria de a domestici fiarele sălbatice, dar totuş se dau lucrului pământului, mai toţi astăzi din celelalte clase de Ţigani, s'au contopit în masa naţiunii, şi ei nu se mai cunosc decât prin faţa lor smolită şi asiatică şi prin vivacitatea imaginaţiunii lor; altminteri noi îi găsim în toate clasele societăţii noastre.

Deşi de la proclamarea emancipaţiunii nu sunt încă îndepliniţi 50 de ani, Ţiganii ne-au dat industriaşi, artişti, ofiteri distinşi, buni administratori, medici şi chiar oratori parlamentari.

Mă opresc aci.

Sunt sigur că părinţii noştri, dacă s'ar scula din mormânt, văzând progresele ce au făcut sufletele ţigăneşti emancipate de dânşii, nu s'ar căi de reforma umanitară, proclamată de ei.

II

OBORIREA [8]) PRONOMIILOR [9]) ŞI PRIVILEGIILOR DE NAŞTERE ŞI DE CASTĂ ŞI PROCLAMAREA EGALITAŢII POLITICE ŞI CIVILE PENTRU TOŢI FIII ROMÂNIEI

Sclavia neagră s'a desfiinţat acum aproape jumătate de secol, *sclavia albă* însă a mai durat încă zeci de ani; ea nu a luat sfârşit decât la 1864.

Dar înainte de a desvălui contemporanilor mei luptele şi împotrivirile la care a luat parte generaţiunea mea, până ce prin tăierea nodului gordian am putut, în fine, întemeia şi în România *braţe libere şi proprietate liberă*, să-mi fie iertat de a mă ocupa de o altă dată, nu mai puţin memorabilă, de o reformă nu mai puţin însemnată în istoria civilizaţiunii României; voesc a vă vorbi de ziua de 29 Octombrie, când de asemenea cu ziua de 4 August 1789, zi memorabilă în istoria Franţei, am proclamat în România desfiinţarea privilegiilor de naştere şi de castă, desfiinţarea *pronomiilor boiereşti* şi înlocuirea lor prin egalitatea politică şi civilă a tuturor Românilor.

Suntem prea aproape de epoca marei reforme, pentru ca chiar tânăra generaţiune de astăzi să nu cunoască, cel puţin în trăsături generale, constituţiunea de privilegiuri şi deosebirea de clase, care funcţiona în România înaintea anului 1857.

---

8) **oborîre** = suprimare, desfiinţare.
9) **pronomii** = privilegii.

PRIVILEGIILE

După legea veche a țării, în adevăr, fiecare Român putea deveni boier, dar încet, încet se creă în țările române un patriciat, o aristocrație *sui generis*, care își căuta din ce în ce mai mult asimilarea cu nobilimea din țările vecine, Ungaria și Polonia. Ocârmuirea țării se încredința, pot zice, numai unui număr restrâns de familii boierești, care, ori să trăgeau din persoane ce purtau rangurile de *protipendadă*, ori însîși erau învestiți cu aceste ranguri.

Sub numele de *Protipendadă* se înțelegeau cele întâi cinci ranguri din *Arhondologia boierească, adică:* Marele Ban, Marele Logofăt, Marele Vornic, Marele Vistier și Marele Spătar, în *Muntenia;* Marele Logofăt, Marele Vornic, Marele Vistier, Marele Hatman și Marele Postelnic în *Moldova*. Aceștia constituiau consiliul ocârmuitor; ei aveau apoi, fiecare, departamentul său, deosebit; mai compuneau apoi și divanul judecător în ultima instanță. Celelalte trepte boierești compuneau boierii de starea a doua; aceștia ocupau serviciile de a doua mână, dar rareori puteau să ajungă la treapta de consilieri ai Domnului sau de judecători divaniști.

Regulamentul Organic desființase *de jure*[10]) această deosebire, însă de fapt ea tot se menținu, și mai ales în Moldova.

Boierii mari și mici erau apoi scutiți de plata tuturor dărilor, atât pentru persoana-lor, cât și pentru imobilele lor; mai aveau dreptul de a scuti de dările publice un număr de contribuabili, aceștia sub nume de „scutelnici", „poslușnici", „chrisoveliți", etc. Privilegiile lor nu se opreau aci; mulți din ei aveau dreptul de a primi dela ocnele Statului cantități mari de sare, alții aveau drepturi de a scuti de plata vămii obiectele ce aduceau din străinătate pentru trebuința lor. M'aș întinde prea departe, dacă aș enumera cu deamănuntul toate privilegiile, favorurile, scutirile, de cari se bucurau clasele boerești.

[10]) de drept, adică legal.

Rareori un plebeian putea să străbată zidurile cetății, în care sta închisă boierimea Moldovei și a Țării Românești. In Muntenia, o singură dată, un Vilara, fiu de simplu negustor, a putut străbate incinta de fier a aristocrației și a ajuns Vistier Mare; în Moldova cu greu am putea găsi un al doilea caz; căci în fapt, mai mult decât în drept, puterea boierimii era mai mare în Moldova. Un om din popor, un negustor, oricât de bogat ar fi fost, cu greu s'ar fi putut pune în fața unui boier, chiar cu ocaziunea dărilor în licitație a veniturilor Statului sau a bunurilor mânăstirești.

In domnia lui Mihail Sturdza, în tinerețele mele, am văzut la mai multe licitațiuni cum boierii, împărțiți pe județe, luau, fără concurență, moșiile mânăstirești și apoi, cu prețuri îndoite le subarendau la acei care din agricultură își făceau meseria vieții lor. Mi se pare că în Țara Românească lucrurile se petreceau cam tot așa; cel puțin și astăzi se citează câteva nume de boieri, cari, chiar pe timpul Domnilor Alexandru Ghica și Bibescu, își asiguraseră monopolul luării în arendă a moșiilor Statului și ale mânăstirilor. Aceasta era *banda neagră*

BIBLIOTECA ACADEMIEI

boierească, care, când privilegiile boierești au fost oborîte. a fost înlocuită pr n *banda neagră plebeiană*, fără concursul căreia, mai până în zilele noastre, la licitațiile publice nu se putea lua o singură moșie în arendă.

După ce tinerimea română începu a se adăpa la ideile egalitare și civilizatoare ale marei revoluții franceze, această stare de lucruri nu mai putu dura. Când în București revoluțiunea dela 1848 puse sfârșit domniei lui G. Bibescu, unul din articolele manifestului guvernului provizoriu declara: „Egalitatea drepturilor politice și contribuțiunea generală la dările și sarcinile Statului", precum tot acest mare act declara emanciparea clăcașilor, făcuți proprietari prin despăgubire, și desrobirea Țiganilor iarăși prin despăgubire. Dar marea reformă fu înăbușită odată cu înăbușirea revoluțiunii, și regimul de privilegii, de scutiri, de favoruri, redevenĭ o stare legală în Principate, odată cu orânduirea Domnilor temporari, numiți de Poartă și de Rusia, în conformitate cu Convențiunea dela Balta-Liman.

IN DIVANUL AD-HOC

Insă acest arbore secular al privilegiilor primise o lovitură de moarte, după care nu se mai putu îndrepta. Arborele desrădăcinat trebuia să cadă, și el căzu prin votul dat de Adunarea-mumă în ziua de 29 Octombrie 1857, care fu apoi ratificat de Europa întreagă, prin art. 46 al Convențiunii dela Paris. Votul din 29 Octombrie 1857 are o prea mare importanță în istoria civilizațiunii moderne a României; ziua

în care s'a dat acest vot ocupă un loc prea mare în viața bătrânei generațiuni care a așternut bazele renașterii României, — pentru ca să nu am de plăcută datorie de a împrospăta tinerei generațiuni memorabilul vót dat în unanimitate și cuprinzând pe înșiși reprezentanții regimului privilegiilor, vot care a democratizat deapururea societatea română.

Și aici câteva cuvinte spre a explica cum acest vot s'a dat de Adunarea-mumă din Iași și nu de aceea din București.

Congresul din Paris, Puterile, după propunerile Lordului Clarendon, a hotărît că populațiunile din Principatele Române vor fi consultate asupra viitoarei organizațiuni a patriei lor. Un volum întreg n'ar ajunge spre a descrie toate împrejurările, greutățile și conflictele prin care am trecut, pentru ca să ajungem la alegerea și convocarea Adunărilor-mume, din Iași și din București. Nu voi îndeplini această sarcină astăzi; ea n'ar intra în marginile strâmte ale unei conferințe; voi nota numai că Adunările-mume, de abia întrunite, au dat o direcțiune cu totul opusă activității lor.

Adunarea din București s'a mărginit numai a se rosti în privința organizațiunii politice a țărilor române, zicând ca principiu, și poate că avea cuvânt, că de vreme ce Europa deja recunoscuse țărilor române deplina autonomie, apoi Europa nu avea misiunea de a interveni în organizațiunea dinăuntru a statelor române. Adunarea din București proclamă numai bazele organizațiunii politice, adică cunoscutele pe atunci patru sau cinci puncte:

a) Autonomia Principatelor;

b) Unirea lor;
c) Un Principe străin în capul noului Stat;
d) Neutralitatea țării și
e) Un guvern reprezentativ constituțional.

Aceste puncte, odată recunoscute de Europa, aparținea națiunii române, din nou convocată, a se rosti asupra tuturor chestiunilor privitoare la organizațiunea dinăuntru.

Adunarea-mumă din Iași n'a urmat tot așa. Noi, reprezentanții moldoveni, în privința dorințelor noastre pentru organizațiunea politică a statului român, am urmat pe frații noștri, reprezentanții Munteniei; și noi am cerut recunoașterea autonomiei țării, unirea lor sub un Principe străin, neutralitatea și regimul constituțional parlamentar; dar n'am voit a ne opri aci. Făcând rezervele noastre în privința dreptului ce voia Europa a-și însuși, adică de a interveni în organizațiunea dinăuntru a unei țări, a cărei autonomie nu se pune în îndoială de nici o putere europeană, totuș am crezut că era bine — și astăzi recunosc că bine am făcut — să exprimăm Europei și chipul nostru de vedere în privința reformelor dinăuntru, adică cum înțelegeam noi să facem din patria noastră un Stat european, o societate europeană și democratică.

Dela întâile noastre ședințe, Adunarea din Iași a făcut un program despre deosebitele chestiuni asupra cărora înțelegeam a ne rosti. Acest program cuprinde un plan întreg de reforme: organizațiunea politică, administrativă, financiară, drepturile și îndatoririle cetățenilor, reforma clerului, desființarea clăcii și emanciparea proprietății și toate celelalte reforme care băteau la ușă.

Noi ne ziceam, cu drept cuvânt, că a arăta Europei dorințele noastre de a ne europeniza patria, era a atrage simpatiile și sprijinul marilor puteri și a însăși opiniei publice din străinătate. Credeam c'am nimerit, urmând acest drum.

Comisiunea internațională, compusă din reprezentanții marilor Puteri și întrunită în București, și-a însușit mai toate dorințele exprimate de adunarea ad-hoc a Moldovei, și pe acestea și-a întemeiat raportul său către Congres. Pe dorințele Moldovei, s'a întemeiat și Europa în elaborarea și încheierea Convenției dela Paris, care, cuprinzând soluțiunile rostite de noi Moldovenii, ne-a fost dată și a fost primită de noi ca o adevărată Constituțiune până la înlocuirea ei prin Statutul din 2 Mai 1864 și prin Constituțiunea noastră națională din 1866.

In adunarea noastră ad-hoc, punctele principale ale reformelor fură încredințate spre studiare la deosebite comisiuni, rânduite din sânul Adunării. Statornicirea drepturilor politice ale Românilor fu încredințată unei comisiuni compusă din Mihail Kogălniceanu, Vasile Mălinescu, Costache Rola, D. Miclescu, I. Fotea, D. Cozadini și I. Chrisanti. Raportor era numit răposatul Vasile Mălinescu.

DESFIINȚAREA PRIVILEGIILOR

In ziua de 29 Octombrie 1857, Vasile Mălinescu citi raportul său asupra punctului al VII-lea, atingător de egalitatea înaintea legii,

accesibilitatea tuturor Românilor la toate funcţiile Statului, aşezarea dreaptă şi generală a contribuţiunilor, supunerea tuturor la conscripţiunea militară.

Proiectul de încheiere a fost modificat prin câteva amendamente în considerante propuse de Dimitrie Rallet; apoi Adunarea, prin sculare şi şedere, a adoptat în unanimitate şi cu aclamaţie desfiinţarea privilegiilor de clase.

Vice Preşedintele, Constantin Negri, felicitând adunarea pentru votul ei, a adăugat că abnegaţia vechilor clase privilegiate arată patriotismul care insufla adunarea, căci era un act ce avea a fi preţuit nu numai de naţie, dar şi de Europa şi de istorie.

Actul votat, şi care abătea un arbore secular, este prea important, spre a nu-l reproduce împreună cu subscrierile cetăţenilor care au dat ţării organizaţiunea democratică de azi. Îl reproduc aci întreg, precum el este publicat în No. 7 al *Buletinului şedinţelor Adunării ad-hoc a Moldovei:*

„Astăzi, anul una mie opt sute cincizeci şi şapte, luna Octombrie în douăzeci şi nouă zile:

„Luând aminte că legile unui Stat sunt sufletul său, că dela principiile cari predomnesc la alcătuirea legilor atârnă viaţa, puterea şi propăşirea naţiilor;

„Luând aminte că singurul mijloc de a vindeca rănile de care pătimeşte astăzi ţara este aşezarea unor legiuiri drepte, îmbinând datinele vechi, trebuinţele de faţă şi cererile veacului;

„Luând aminte că respectul către legi este cea dintâi condiţie a trăiniciei lor;

„Că o lege atunci poate fi mai respectată, când, ieşită din sânul naţiei, va avea deopotrivă pentru toţi aceeaş măsură;

„Că dreptatea cere dar ca toţi să fie egali dinaintea legii;

„Luând aminte că cea mai sfântă datorie a fiecăruia este de a contribui la susţinerea statului;

„Că, după datinele vechi, nimeni nu era scutit dela nici o îndatorire către stat;

„Că boierimea abia la 1737, prin hrisovul Domnului Mavrocordat, pentru întâia oară s'a scutit de dajdie şi de alte dări către visterie;

„Că în urmă, sprijinind sarcinile statului mai mult numai asupra unor clase, s'au făcut împovărătoare pentru ele;

„Luând aminte că dela dreapta cumpănită aşezare şi repartiţie a contribuţiilor atârnă nu numai prosperitatea materială a unei ţări, dar în parte chiar şi propăşirea ei morală şi intelectuală;

„Că cu dreptul este, ca în măsură cum garantează statul la toţi deopotrivă toate folosele şi îndemnările, deasemenea cu toţi să se supună dărilor în proporţia averii lor fără deosebire;

„Luând aminte că darea oamenilor la oaste este o îndatorire pentru paza ţării şi siguranţa fiecărui cetăţean;

„Că, precum oastea este menită a apăra patria comună, datori sunt cu toţi deopotrivă şi fără deosebire, să se supună la conscripţia militară;

„Luând aminte iarăşi că eficacitatea legilor atârnă de stricta lor punere în lucrare;

„Că meritul singur, fără nici un fel de altă consideraţie sau distincţie, trebue în viitor să fie un titlu îndestulător pentru a putea ajunge la toate funcţiunile statului;

„Că această putinţă trebue a se recunoaşte fiecăruia;

„Că numai prin legiuiri înţelepte şi drepte, naţia română poate înainta pe calea propăşirii;

„Luând în privire, în sfârşit, că privilegiile de clase trebue a fi desfiinţate;

„Adunarea ad hoc a Moldovei doreşte a se adopta la viitoarea reorganizaţie ca principii fundamentale:

„I. Privilegiile de clase vor fi desfiinţate în România:

„II. Egalitatea tuturor Românilor înaintea legii;

„III Aşezarea dreaptă şi generală a contribuţiilor în proporţie cu averea fiecăruia, fără deosebire;

„IV. Supunerea tuturor la conscripţia militară:

„V. Acsesibilitatea [11]) pentru toţi Românii la funcţiunile Statului"

„Votează *pentru* şaptezeci şi trei membri.

„Iar *contra* nu a fost nimeni. S'a abţinut de a vota d-l Dimitrie Romov N'au fost faţă la votare Inalt Preasfinţia Sa Mitropolitul şi DD Iordachi Pruncu, Vasile Nicolau.

„Conform § 79 din Regulamentul Adunării, d-l viee-prezident declară că Adunarea a încuviinţat"

Sancţiunea acestui vot a dat-o Europa mai

11) putinţa de a ajunge.

cu deosebire prin articolul 46 al Convenţiunii din Paris.

Naţiunea întreagă a acceptat marea reformă şi fiecare, foşti domni, boieri mari, boieri mici, trepte privilegiate, au primit reforma egalitară, lepădând, chiar fără legi speciale, tot ce deriva din vechiul regim, tot ce seamănă chiar cu vechiul regim. Aşa, fără chiar lege specială, boierii s'au desbrăcat de titlurile bizantine, care formau *Arhondologia* română şi s'au supus la dările generale către Stat.

Pentru istorie voi aminti că numai doi boieri, foşti privilegiaţi, s'au arătat împotrivitori marii reforme: în Moldova răposatul Vornic Iordache Beldiman, s'a refuzat de a plăti contribuţiunea personală, lăsând de a i se împlini căciula pentru acoperirea acestei dări; în Ţara Românească singur răposatul Ioan Manu a urmat a subscrie până la moartea sa „Ioan Manu, Mare Vornic".

III

EMANCIPAREA ŢĂRANILOR

Vin acum la ultima şi marea reformă operată de generaţiunea mea: Desfiinţarea clăcii, emanciparea braţelor şi îndeplina împroprietărire a ţăranilor pe pământurile muncite de ei.

A face istoricul chestiunii rurale în ţările române este a scrie însăşi istoria a trei secole de impilări făcute poporului român. Tomuri întregi ar trebui spre a arăta cum Domnii români, veniţi din Maramureş şi din Făgăraş spre a fonda statele române, Moldova şi Muntenia,

au găsit aceste ţări nu pustii, ci locuite de populaţiuni sdravene, moşnaşe şi libere; cum acestea în cursul veacurilor şi sub Domnii cei mai valoroşi, drept răsplată a lungilor lupte ce au susţinut pentru apărarea şi mărirea marei moşii, Patria, au fost prefăcuţi în robi, lipiţi pământului sub nume de *rumâni* şi de *vecini*. Ca ţărani blânzi şi răbdători, aceştia au răbdat munca şi iobăgia, dar pururea, la ivirea oricărei inimi de Domn mai bune, necontenit au sperat şi au cerut dreptate.

Eruditul nostru coleg, bunul meu amic, Alexandru Papadopol Calimah, a descris două zile din istoria secolului din urmă, care, în bolta neagră a tiraniei şi a cruzimii, strălucesc ca singure două stele, ca singure două puncte luminoase, — zilele din 3 August 1746 şi 6 Aprilie 1749 — când în Bucureşti şi în Iaşi, sub un Domn fanariot, adunările cu sobor au desfiinţat *rumânia* şi *vecinătatea*.

Desrobirea *de jure* a ţăranilor români s'a proclamat prin aceste două acte memorabile. Insă *rumânii* şi *vecinii* au continuat de a mai fi priviţi ca Ţiganii, de a mai fi vânduţi ca Ţiganii, tatăl la unul, mama la altul, fiul la un al treilea şi fiica la un al patrulea cumpărător; dar ţăranii, deşi decretaţi slobozi, tot au rămas lipiţi pământului, continuând de a munci tot anul fără milă şi cruţare moşiile boiereşti şi mânăstireşti.

In tot secolul al XVIII-lea, Statul, luând în privire că numai ţărănimea plătea dări, că numai ţărănimea purta toate sarcinile publice: văzând sărăcia şi apoi chiar fugirea peste hotare a populaţiunii rurale, se încercă a regula această muncă, a pune cap nesaţului proprietarilor de moşii.

O literatură întreagă formează urbariile [12]), ponturile [13]) şi aşezământurile pentru determinarea muncii, dar vreo prefacere mare nu se opera, cu toată protecţiunea Domnilor şi îngrijirea vistiernicilor de a îmbunătăţi soarta materiei impozabile, singura care era chemată a umple lada visteriei. Forţa lucrurilor era mai puternică decât chiar legiuirile domneşti.

Ţăranul era singurul factor, singurul venit al boierului; şi nu trebue să ne mirăm de aceasta, dacă chiar după promulgarea art. 46 din Convenţiunea dela Paris, care rostea că se va proceda fără întârziere la reviziunea legii care regulează relaţiile dintre proprietarii de moşii şi cultivatorii de pământ, în vedere de a îmbunătăţi soarta acestora din urmă, — în anul 1862, în plin parlament, întâiul Prim-Ministru al României-Unite proclama tristul şi durerosul adevăr că braţele ţăranului constituiau capitalul proprietarilor.

Ce reformă, ce uşurare se putea face, când Domnii aveau dinaintea lor pilda morţii silnice a bătrânului Grigorie Ghica Moldoveanul, căzut victimă, nu atât a protestului său patriotic contra luării Bucovinei. cât a plângerilor şi intrigilor boierilor către Poartă, pentrucă Domnul patriot uşurase condiţiunea muncitorilor de pământ, regulând şi mărginind munca lor la 12 zile în cursul unui an.

---

12) urbariu = lege feodală care regula raporturile dintre proprietar şi ţăran.

13) ponturi = condiţiuni, raporturi.

Insă este cu neputinţă de a mă întinde asupra chestiunii rurale în trecut; voi atinge numai faptele petrecute în timpul generaţiunii mele, acele fapte la care am asistat sau ca spectator sau ca împreună-făptuitor.

Ideile de emanciparea ţăranilor români nu le-am avut numai eu, culese în timpul vieţii mele de student la Universitatea din Berlin; le-au avut toţi junii mei contemporani, fie că ei s'au adăpat la sorgintea civilizaţiunii germane, fie că ei s'au nutrit de civilizaţiunea franceză Toţi câţi ne-am întors în ţară din şcolile străine ne-am dat de misiune: desrobirea ţăranilor de lanţurile iobăgiei, pontului şi clăcii; constituirea proprietăţii mari şi mici ca proprietate liberă şi absolută, ca proprietatea occidentală; deaceea oricând, în ţară sau în străinătate, junimea română, în adunările sale, a fost chemată a se rosti despre reformele care trebuiau a se introduce în România, întâia reformă, care prima pe toate celelalte, era emanciparea ţăranilor.

La 1840, tinerii români din Paris ţinură o întrunire în care Costache Negri proclamă necesitatea împroprietăririi ţăranilor, ca o reformă de care atârna însuşi viitorul Statului Român. In 1846, Nicolae Bălcescu a publicat în „Magazinul istoric" lucrarea sa asupra stării sociale a muncitorului plugar în statele române, în care fiecare frază este un strigăt la cer în favoarea nenorociţilor asupriţi. Astăzi încă această lucrare este pledoaria cea mai elocventă şi cea mai veridică în favoarea marei reforme, care de abia s'a putut săvârşi în 1864. Cuvintele lui Bălcescu în curând aveau să pună

chestiunea la ordinea zilei. Toate spiritele luminate, toate inimile fierbinţi îşi însuşiră soluţiunea chestiunii ca un ţel nobil al activităţii vieţii lor

REVOLUŢIA DIN 1848

Doi ani în urmă, în 1848, revoluţiunea din Bucureşti, prin proclamaţia sa, adresa următoarele frumoase cuvinte în favoarea ţărănimii române:

„Poporul român împarte dreptatea deopotrivă la toţi, şi dreptatea o dă pentru toţi şi mai vârtos pentru cei săraci. Săracii, sătenii, plugarii, hrănitorii oraşelor, fiii patriei cei adevăraţi, ce au fost defăimaţi atât îndelung cu numele glorios de *Rumân,* ce au purtat toate greutăţile ţării prin munca lor de atâtea veacuri, au lucrat moşiile şi le-au îmbunătăţit au hrănit pe strămoşii proprietarilor, pe moşii lor, pe părinţii lor, pe aceşti proprietari înşişi, şi au drept înaintea generozităţii proprietarilor, înaintea dreptăţii patriei, — îşi cer o părticică de pământ îndestulă pentru hrana familiei şi vitelor lor părticică răscumpărată de atâtea veacuri cu sudorile lor. Ei o cer şi Patria le-o dă, şi Patria iară, ca o mamă bună şi dreaptă, va despăgubi pe fiecare proprietar de mica părticică ce o va da săracului ce nu are pământul său, după strigarea dreptăţii, după glasul Evangheliei, după inima cea frumoasă a Românilor, în care au aflat parte străinii întotdeauna, necum fraţii lor, hrănitorii lor, tăria lor cea adevărată. Claca, dar şi acea infamă iobăgie se desfiinţează ; lucrarea la lucrul drumurilor se

desființează; săteanul fără pământ se face proprietar și tărie neînvinsă celor mai avuți în folosul tuturor și în paguba nimului, visteria va despăgubi pe toți!"

MOLDOVA

In Moldova, junimea refugiată la Cernăuți formula și ea programul său politic, economic și social sub titlul de „Dorințele partidului național din Moldova" Redacțiunea mi-a fost încredințată mie, care am și publicat acest act într'o broșură tipărită în Cernăuți. Iată punctul privitor la chestiunea țărănească, cum se zicea pe atunci:

„Art. V. — A se oborî boierescul și a se face proprietari pe toți gospodarii săteni, dându-se însă o dreaptă despăgubire vechilor stăpâni ai pământului; această despăgubire și modul ei se vor hotărî de cea dintâi obștească adunare...".

După acest punct, urmează o lungă expunere a motivelor legale și ale necesităților economice care reclamau această reformă. Această reformă a rămas numai ca o profesiune de credință a viitorului pentru partidul național; realizarea reformei a fost însă statornic urmărită de propunătorii ei în toate ocaziunile și în curs de 16 ani, până la 1864.

Nu a fost tot așa în Țara Românească.

ȚARA ROMANEASCA

Indată după proclamarea guvernului provizoriu, s'a orânduit o comisiune compusă din reprezentanți ai proprietarilor mari și de deputați săteni ca să desbată amănuntele reformei și despăgbirea cuvenită proprietarilor; vice-președinte al acestei comisiuni era bătrânul Ioan Ionescu, fratele iubitului nostru coleg Nicolae Ionescu, și care astăzi își petrece adâncile sale bătrânețe la proprietatea sa Bradul, din județul Roman.

Desbaterile acestei comisiuni, publicate în „Pruncul Român", sunt foarte instructive și sunt dator a recunoaște că partea frumoasă și serioasă a desbaterilor nu au făcut-o proprietarii, reprezentați prin d-nii Lenș, Robescu și Lahovari (nu li se spun pronumele în protocoale). Preotul Neagu, deputații săteni Bada, Ene Cojocaru și Scurtulescu se deosebesc din contră prin seriozitatea cuvântului, temeinicia argumentelor și chiar elocința cu care au apărat cauza țărănească. Un singur cuvânt n'a fost rostit propunând luarea pământurilor lucrate de țărani fără o deplină despăgubire.

La întrebarea făcută de reprezentanții proprietarilor: cu ce țăranii, săraci cum sunt, vor putea despăgubi pe proprietari? Deputații țărani, ridicând brațele lor, înegrite de arșița soarelui și pline de rănile muncii silnice, le-au răspuns: „Cu aceste brațe robite, noi am muncit veacuri și am purtat toate cheltuelile stăpânilor de moșii; libere, brațele noastre vor munci îndoit și fiți siguri că nu vă vom lăsa păgubași de ce dreptatea țării va hotărî să vă plătim". Acest limbaj în gura țăranilor, în loc de a liniști, întărîtă reacțiunea. Strigătele lor din zi în zi se ridicau mai tare, ele își găsiră un vinovat răsunet în tabăra dușmanilor mișcării naționale, încurajați și prin știrea că ar-

matele turcească şi rusească se apropie de hotarele României.

Locotenenţa Domnească slăbi înaintea acestei reacţiuni, şi prin decretul său, purtând numele lui Tell, Eliad şi N. Golescu, cu data de 19 August 1848, ea suspendă şedinţele comisiunii sau, mai drept vorbind, desfiinţă însăşi comisiunea. Locotenenţa merse mai departe: ea ordonă chiar pe cale executivă îndatorirea sătenilor de a face arăturile de toamnă!

Negreşit că această măsură era de natură a agita populaţiunile rurale şi a le face a-şi pierde încrederea în hotărîrile Locotenenţei Domneşti, hotărîri cari purtau titlul de *Dreptate şi Frăţie* şi erau făcute: *In numele poporului român.* Locotenenţii princiari se siliră a linişti spiritele prin o nouă proclamaţiune ce o am sub ochi. Ea este datată din 6 Septembrie 1848 şi se sileşte a găsi o scuză măsurilor silnice decretate mai înainte în contra proclamaţiunii din 11 Iunie, luând ca pretext că cele mai multe moşii din Ţara Românească, fiind date cu arendă, contractanţii ar încerca pagube şi ar alerga la pretenţii neprecurmate. Acestea fiind cuvintele, zice decretul, ce au silit pe guvern la luarea măsurilor poruncite până astăzi, Locotenenţa socoteşte însă de netăgăduită datorie a sa de a da în cunoştinţa ţării, că încă dela 11 Iunie, articolul 13 al proclamaţiei este consfinţit şi clăcaşii vor fi scutiţi şi liberi de clacă, de iobăgie, de ziua de plug, şi de carul cu lemne, fără a mai putea nicio silă a-i mai întoarce la aceste îndatoriri asupritoare.

Dumnezeu să aleagă din aceste decrete contrazicătoare!

Guvernul provizoriu dela Bucureşti dădu înapoi dinaintea invaziunii armatelor turceşti şi ruseşti.

Revoluţiunea a fost înăbuşită, şi cu dânsa înăbuşite au fost toate reformele proiectate. Numai generosul sânge al pompierilor eroi, vărsat în dealul Spirei, a salvat onoarea Patriei în doliu. După aceea jugul secular s'a reîntemeiat mai tare şi mai crud asupra grumajilor bieţilor ţărani şi aceasta sub protecţiunea baionetelor străine.

DELA 1849—1856 SUB BARBU ŞTIRBEI ŞI GRIGORE GHICA

Se subscrise Convenţiunea dela Balta-Liman. Adunările legiuitoare se suspendară şi, în locul Domnilor aleşi de ţară şi pe viaţă, se numiră în Constantinopol, cu aprobarea Rusiei, doi Domni, numai pe şapte ani, Barbu Ştirbei în Bucureşti şi Grigore Ghica in Iaşi. In acele zile ede restrişte, Providenţa, dădu însă ţăranilor o mângâiere prin calităţile Domnilor nou numiţi: Barbu Ştirbei era un bun şi înţelept patriot, o inimă generoasă aprinsă de iubirea poporului său.

După dispoziţiunile luate de Curţile *suzerană* şi *protectrice*, precum se zicea pe atunci, Domnii numiră două comisiuni însărcinate a elabora nouă proiecte de reformare a relaţiunilor dintre proprietarii de moşii şi dintre cultivatorii de pământ. Aceste proiecte, odată făcute, ele fură întărite printr'un hatişerif [14]) al

14) decret trimis de Sultan.

Sultanului şi publicate apoi de către Domni în ambele Principate.

Noile legiuiri se resimţiră de agitaţiunea ţărănească.

In Ţara Românească, autorii mişcării naţionale proclamaseră emanciparea ţăranilor prin desfiinţarea clăcii şi împroprietărirea lor; această proclamaţie devenise pentrú ţăranii munteni o evanghelie, o legendă, proprietarii, de altă parte, tăgăduiau ţăranilor orice drept asupra moşiilor Vodă Ştirbei, mare proprietar, introduse dar în legiuirea sa această din urmă ordine de idei: tăgada ţăranului a orice drept asupra pământului, chiar a acelor drepturi care le erau recunoscute de secoli, recunoscute în cele din urmă, chiar de Codul Caragea.

Ţăranii fură clasificaţi în noua legiuire de simpli *chiriaşi*. La fiecare şapte ani, stăpânii aveau drept de a isgoni depe moşie prisosul populaţiunii fără despăgubire, chiar pentru casele şi sădirile lor; mai rău decât în Turcia, decât în Dobrogea, unde, la intrarea lor, Românii au găsit legea otomană recunoscând ca proprietate, *mülk*, adică proprietate absolută, casa şi sădirile ţăranilor, fie musulmani, fie creştini.

Insă aplicarea acestei legi a găsit o împotrivire hotărîtă, absolută, din partea ţăranilor în toată Muntenia. Oameni de ordine ca totdeauna, nerevoltându-se nicăieri, precum veacuri au făcut şi părinţii lor, ţăranii resemnaţi, dar sperând timpuri mai bune, drept singură împotrivire, au stat cu braţele încrucişate, în loc de a le pune la muncă.

Această atitudine fermă a dat de gândire şi Domnului Vodă Ştirbei, bun administrator şi

mare gospodar; el înţelese toată gravitatea situaţiunii, el lăsă dar să se realizeze aceeace însăşi legiuirea sa zice, că legiuirea avea de scop numai ajungerea la săvârşire de alcătuire sau tocmeli agricole de bunăvoie săvârşite între proprietarii de moşii şi între cultivatorii de pământ. Şi aşa se şi întâmplă: mai nicăieri noua legiuire nu fu pusă în lucrare; proprietarii se mulţumiră să li se dea de către ţărani dijma din semănăturile făcute de ei, să li se lucreze câteva pogoane cu ruşfet [15]) şi să li se dea câte una sau două podvezi, iar moşia întreagă rămase în folosul ţăranilor.

Această reformă era departe de principiul creării micii proprietăţi, proprietăţii absolute şi individuale urmărite de generaţiunea progresistă. Legea lui Vodă Ştirbei crea un fel de comunism, care a îngreunat mult aplicarea legii rurale din 1864.

IN MOLDOVA. GRIGORE GHICA

N'a fost tot aşa cu noua legiuire din Moldova.

Grigore Ghica, deabia instalat Domn, îşi formă noul său minister din bărbaţi luaţi din partidul naţional sau partizani ai noilor reforme, anume: Alexandru Sturdza, preşedinte de consiliu şi ministru de interne, bărbat care, în calitate de vistier, sub Domnia lui Mihail Sturdza, s'a arătat pururea cu mare îngrijire pentru ţărani, ca materie impozabilă; el luă de director pe Costache Rolla; — Prinţul Gheorghe Şuţu, la departamentul de finanţe, având

15) plocon pentru gospodăria boierească.

ca director pe Ioan Silion; — Alexandru Costache Sturdza, răposatul nostru consul general la Salonic, a fost numit postelnic, secretar de Stat;— la departamentul justiţiei, Petru Rosset-Bălănescu, părintele lui Niculae Rosset-Bălănescu, ministru de externe sub Cuza-Vodă şi care m'a ajutat la înlăturarea piedicilor şi intrigilor în contra decretării şi aplicării legii rurale din 1864; Director al ministerului Justiţiei a fost numit Dimitrie Rallet, acela care în 1848 a scris o întreagă literatură în contra regimului lui Mihail Sturdza şi în deosebi „Plutarhul [16]) Moldovei; — la hătmănie sau ministerul de război a fost numit Teodor Balş, zis tânărul şi viitorul caimacan, după retragerea din domnie a lui Grigore Ghica, la începutul războiului turco-rusesc din 1854; — la vornicia bisericească şi epitropia învăţăturii publice, într'alte cuvinte la ministerul cultelor şi instrucţiunii publice, a fost chemat Nicu Ghica Comăneşteanu, văr al Domnului, patriot înflăcărat, spirit înalt, partizan înfocat al reformelor sociale, şi care întrunea în el toate calităţile bune, fără un singur defect, ale Ghiculeştilor; — şef al poliţiei capitalei a fost numit Petru Mavrogheni, viitorul şi cel mai capabil bărbat de finanţe al României.

Cu un asemenea Domn ca Grigore Ghica Vodă şi cu aşa miniştri, noua lege rurală nu putea să fie decât o lege de progres, decât o lege blândă, părintească pentru ţărani. Noua

16) **Plutarh** (50-125) istoric şi moralist grec, a scris viaţa oamenilor iluştri ai Greciei şi ai Romei. „Plutarhul Moldovei" conţinea însă o serie de satire îndreptate contra lui M. Sturdza, Domnul Moldovei.

legiuire consfinţea drepturile seculare ale ţăranilor, hotărî ca ogoarele ţărăneşti să fie alese şi stâlpite [17]), ţăranii să nu poată fi strămutaţi din ele; se desfiinţă dijma şi toate angaralele lor. Munca datorită către stăpânii de moşii era bine determinată. Această lege era înainte mergătoare şi pregătitoare legii rurale din 1864. Dacă ea n'a produs efectele salutare care se aşteptau dela bunul Domnitor, cauza trebue căutată în atotputernicia proprietarilor, în slăbiciunea guvernului, care, prin însăşi instituirea sa, era provizoriu şi, prin urmare, fără putere.

IN DIVANUL AD-HOC

Iată în ce stare se găsea ajunsă chestiunea rurală, când tratatul dela Paris decretă că populaţiunile din ţările române vor fi consultate, şi când în Adunările-mume, ţăranii, pontaşii, clăcaşii, iobagii, veniră de luară loc alături cu foştii Domni, cu boierii stăpâni de moşii, cu episcopii şi cu egumenii dela mânăstiri (şi aceştia erau stăpâni de moşii şi adesea mai impilători pentru ţărani decât chiar boierii însărcinaţi cu datorii şi cu numeroasă familie).

In adunarea din Iaşi, cu deosebire de cea din Bucureşti, cum am arătat mai sus, între alte reforme de organizare dinăuntru, a venit la ordinea zilei şi chestia legii rurale.

Deputaţii ţărani, în număr de 14, au venit în mijlocul nostru, slabi, purtând în fruntea lor stigmatele muncii silite, şi pot zice chiar goi. De pudoare pentru străini şi pentru Adunarea

17) hotărnicie prin stâlpi.

în care ei intrau ca reprezentanți a mai mult de un milion impilați, Unioniștii s'au grăbit a le înlesni cumpărarea de haine noi.

Țăranii Moldoveni, în desbaterile Camerei ca și fiii lor în câmpiile Bulgariei, au dovedit că în vinele lor curge încă sângele Romanilor, cuceritorii lumii. Respectuoși, dar fără înjosire către nobilii lor colegi și stăpâni, însă liniștiți și fermi, ei s'au arătat pururea demni, chiar când în față li se tăgăduiau drepturile, chiar când li se impunea lenea drept cauză a sărăciei lor; ei în curând, prin atitudinea lor, au ajuns a impune stimă chiar asupritorilor lor. Cu drept cuvânt dar li s'a aplicat numirea de *talpa casei*, numire care eu am scris-o sub fotografia reprezentând pe deputații pontași și pe care am trimis-o lui C. A. Rosetti. (Un exemplar din această fotografie se află încă astăzi expusă în sala de conferințe a Camerei noastre de deputați).

In marea luptă pentru Unire, deputații țărani au rezistat la toate încercările de corupție și la promisiunile separatiștilor; ei au stat credincioși alături cu unioniștii. Și când, în ziua de 7 Octombrie 1857, în a șaptea ședință, Adunarea ad-hoc a votat, afară de două voturi, (al logofătului Alecu Balș și al locțiitorului Episcopului de Roman, Hermeziu), propunerea pentru Uniunea Principatelor prezentată de mine, și când votul s'a proclamat de Președinte, Ioan Roată, deputatul țăranilor din județul *Putna*, a exclamat în gura mare în numele celorlalți deputați clăcași; *noi nu știm a ura, dar Dumnezeu știe a se îndura.*

In ziua de 9 Noembrie 1857, în a 16-a ședință a Adunării, răposatul Anastasie Panu, a dat citire propunerii locuitorilor pontași exprimând dorințele țărănimii. Această propunere este una din pledoariile cele mai elocvente în favoarea țăranilor; ea descrie cu litere de foc suferințele seculare ale muncitorilor; almintrelea nu contestă niciun drept, nu cere nimic gratuit dela proprietari, decât liberarea brațelor prin răscumpărarea *boerescului* (clăcei), și prin urmare a rămânea în mâna lor ca proprietate absolută pământul cultivat de ei în puterea legilor de pe atunci.

Acest act, o adevărată plângere a unui întreg popor, ar trebui să fie citit și reprodus în întregimea lui; totuș, în vederea scurtului timp ce-mi este dat, mă voi mărgini a citi concluziunea lui; iat-o:

„Suspinul, durerea noastră de toate zilele, dorința cea mai mare, pentru care ne rugăm zi și noapte la Dumnezeu să se îndure, este căderea boierescului; deaceea vroim să răscumpărăm și toate acelea cu cari suntem împovărați către boierii de moșii. Voim să scăpăm, voim să ne răscumpărăm de robia în care suntem; voim să ne răscumpărăm, să nu mai fim ai nimănui, să fim numai ai țării și să avem și noi o țară; am îngenunchiat, am îmbrâncit cu toții; cum suntem, nu o mai putem duce îndelung; nu voim să jignim drepturile nimănui, dar nici al nostru să nu se întunece.

„Din buni și străbuni, noi am avut dreptul de a ne lucra pământul trebuitor pentru hrana noastră și a vitelor noastre, fără să ne poată nimeni alunga de pe dânsul...

„Să fie deci o adunare obștească unde să

avem şi noi oamenii noştri; să se cearnă şi să se desbată drepturile boierilor şi drepturile noastre ceeace o ţară va găsi că suntem datori, cu sudorile noastre vom plăti. Omul, ca să scape de robie şi să fie stăpân la casa, vatra şi ogorul său, cu tragere de inimă va lucra şi se va rescumpăra".

Aceste cuvinte nimeni azi în România nu le va găsi revoluţionare şi comuniste, pentrucă faptele au dovedit că realizarea cererilor ţăranilor făcută la 1864, nu a scăzut valoarea proprietăţilor, ci din contră a înzecit-o, nici a făcut din ţărani despoitori comunişti ai moşiilor străine. Aceste cuvinte, repet, au stârnit în 1857 o furtună în toată România, bine înţeles din partea stăpânilor de moşii; căci ţăranii, având încredere şi în dreptatea cauzei lor şi în curajul şi sprijinul energic al apărătorilor lor, sperând mai ales în dreptatea Europei, care-şi plecase auzul la strigătele de durere ale unui întreg popor, se ţinură liniştiţi. Deputaţii lor îşi sfârşiră plângerea lor prin aceste frumoase şi uimitoare cuvinte:

„... Mântuirea noastră, după Dumnezeu, dela sfatul Puterilor o aşteptăm; ele au luat şi ţin sorţii României în puternica lor mână; numai ele pot împlini măreaţa faptă de a scoate un popor din mormântul în care a zăcut până acum. Biruinţele cele mari câştigate se vor şterge depe stâlpii cei înalţi pe care sunt scrise; pietrele se vor preface iarăşi în nisip, dar învierea României, săpată adânc în inimile tuturor Românilor, trecând din strănepoţi în strănepoţi, va binecuvânta timpurilor viitoare, numele întemeietorilor unui popor".

In toate judeţele, proprietarii se adunară, formulară protesturi, jalbe, memorii, în vedere de a sprijini proprietatea şi de a arăta ca false afirmările ţăranilor. Fură unele publicate prin ziare, altele comunicate reprezentanţilor Puterilor străine.

Propunerea ţăranilor a fost trimeasă în cercetarea comitetelor proprietarilor mari şi proprietarilor mici; ea a dat loc la discuţiuni înfocate, la învinovăţiri teribile în contra ţăranilor; şi ce este mai trist şi mai dureros este că acuzările cele mai violente, că refuzurile cele mai absolute de orice reformă în favoarea ţăranilor n'au pornit din sânul comitetului proprietarilor mari cât din sânul comitetului proprietarilor mici, acei care aveau pe părţile lor de moşie câte 5, 10, cel mult 15 clăcaşi.. Aceştia ţipau mai tare decât aceia care aveau mii de fălci şi sute de pontaşi; precum în faptă cei dintâi, în sărăcia lor, tratau pe clăcaşi mai rău (şi întocmai ca pe Ţigani) decât boierii bogaţi, în inima cărora la mulţi se aflau simţăminte compătimitoare pentru soarta clăcaşilor şi dintre care mulţi erau în capul reformei emancipatrice. Deaceea raporturile, şi al comitetului proprietarilor mari şi al proprietarilor mici, şi majoritatea şi minoritatea, nu cuprind nicio soluţiune; deslegarea chestiunii, a nodului gordian, se lăsa unei viitoare Adunări legislative, adică unui viitor necunoscut.

Când, în ziua de 18 Decembrie, rapoartele comitetelor veniră în discuţiunea întregii Adunări-mume ad-hoc, marea sală a şedinţelor Adunării fu înconjurată de mii de proprietari, alergaţi din toate unghiurile Moldovei şi chiar

din județele învecinate ale Munteniei. Deputații cari erau pentru o soluțiune favorabilă cererii țăranilor fură mai ales asediați și amenințați de alegătorii lor. Eu eram în adunarea din 1857 reprezentant al proprietarilor mari din Dorohoi. Trei zile am fost pot zice răstignit de către moșnașii din acel județ, aduși anume ca să-mi închidă gura de a vorbi și să-mi lege mâna de a scrie. Mi se punea înainte că mandatul ce mi se dase nu era ca să desbat chestiunea țărănească, ca să dau țăranilor moșiile lor, ci ca să întăresc și să unesc moșia cea mare, România. Cu lacrămi dar, a trebuit să mă supun și să mă abțin de orice soluțiune radicală; m'am mărginit a mă uni cu propunerea prezentată de Dimitrie Rallet și susținută de Vasile Sturdza, Petru Mavrogheni și alți partizani ai emancipării țăranilor, care se mărgineau a proclama în principiu *desființarea răsplătirii prin lucru a pământului ce se dă locuitorilor după așezămintele de astăzi* și rezervarea Adunării legiuitoare viitoare de a vota o lege, căreia să fie supuși și locuitorii, și proprietarii, și care, desvăluind acele principii, să hotărască această chestie atât de importantă și demnitară pentru Principatele-Unite.

Această socotință, pe lângă subscriitorii de mai sus, mai cuprinde și subscrierile lui Dimitrie Miclescu, Mihail Jora și Alecu Teriachiu, încă în viață, și a lui Neculae Cananău, Manolache Costache, Iancu Fotea și Costache Rolla, trecuți în cealaltă lume.

Adunarea ad-hoc — pot zice asediată — a votat nu mai puțin decât zece propuneri; nici una din ele n'a obținut majoritatea, trimițându-se definitiva hotărîre la viitoarea Adunare legislativă.

Rezultatul dar a fost *negativ*. Un rezultat însă s'a dobândit: despărțirea partidelor pe tărâmul chestiei rurale s'a efectuat, formându-se pentru întâia dată atunci în *mod definitiv* partidul liberal și partidul conservator, când mai înainte lumea politică din Moldova era împărțită numai pe tărâm politic, adică partidul unionist și partidul separatist.

IN COMISIA CENTRALA DIN FOCȘANI

Chestiunea rurală a mai venit apoi în sânul Comisiunii Centrale dela Focșani; ea a dat loc la lungi și furtunoase discuțiuni între liberali și conservatori; majoritatea conservatoare a redactat, în fine, un proiect prin care țăranilor li se liberau brațele, dar li se smulgea bucățica de pământ muncită de ei sute de ani, lăsându-li-se drept singură mângâiere locuințele și câteva prăjini de *islaz* (imaș). Negreșit că acea soluțiune nu era ceeace aștepta țărănimea după atâția ani amari de răbdare, negreșit că nu corespundea cu prescripțiunile articolului 46 al Convențiunii din Paris. Țăranii însă, deși frământați de durere, rămaseră totuși liniștiți, dar de liniștea care precede furtuna, și furtuna o înțeleseră însăși Comisia Centrală, care, fără știrea și aprobarea puterii executive, puse de a se tipări și împărți prin sate, în mii de exemplare, proiectul nefast votat de ea.

CHESTIA ŢĂRANEASCA DELA UNIRE PANA LA 1863

Îndată după săvârşirea Unirii, în luna Iunie 1862, primul-ministru al României, Barbu Catargiu, apărătorul înfocat al proprietăţii absolute în posesiunea exclusivă a marilor proprietari, înfăţişa proiectul de lege votat de Comisiunea Centrală. Discuţiunea asupra acestei legi, afară de timpul ce s'a întrebuinţat în secţiuni, n'a reclamat mai puţin decât şapte lungi şedinţe, dela 25 Mai până la 6 Iunie, şi şedinţa din 11 Iunie, când s'a dat votul definitiv

Nu voi intra în amănunţimile acestor lungi discuţiuni pentrucă unii, şi din cei mai principali, sprijinitori sau împotrivitori ai proiectului de lege elaborat de Comisiunea Centrală sunt în viaţă: şi, cu toată rezerva şi delicateţa ce aş întrebuinţa-o, m'aş teme să nu intru în personalităţi. Imi va fi însă permis a spune, şi a mă mândri de aceasta, că în două lungi şedinţe, şi anume în zilele de 25 Mai şi 1 Iunie 1862, am combătut proiectul înfăţişat prin două lungi discursuri care, fiecare în deosebi n'a ţinut mai puţin decât patru până la cinci ore. Am avut de adversar puternic, şi prin marele său talent şi prin autoritatea sa de prim-ministru, pe Barbu Catargiu, cel mai mare şi convins orator al conservatorilor. In vehemenţa sa, el califica discursul meu de himeră, o himeră ciudată, paradoxală, o himeră cu capul de porumbiţă făgăduind multă blândeţe, cu trunchiul de aspic plin de venin şi cu coada de şopârlă măglisitoare; învinuindu-mă

că am stigmatizat proprietatea cu cele mai degradatoare calomnii, cu un cuvânt că am sanctificat principiile lui Proudhon, care zice că proprietatea este o hoţie; că, în fine, am încheiat cerând cu multă umilinţă de a se da ţăranului, ca un fel de milostenie, pământul ce-l cultivă astăzi.

Când asemenea cuvinte se rostesc de către un prim-ministru ca Barbu Catargiu şi într'o adunare ca cea din 1862, în care erau concentrate toate forţele conservatorilor întruniţi din amândouă ţările, rezultatul nu putea să fie decât acel prevăzut.

La 11 Iunie, aniversarea revoluţiunii din 1848, şi două zile numai după moartea funestă a lui Barbu Catargiu, ucis la uşile Parlamentului de o mână criminală, — nenorocire rămasă necunoscută până astăzi, — majoritatea adunării, speriată şi indignată de o crimă fără exemplu încă în analele ţărilor române, nu mai ascultă glasul dreptăţii, ci, — împinsă de ură şi de răsbunare către ţărani, întru nimic solidari cu un asasinat nici dorit, nici pregătit, nici săvârşit de ei, — a votat ştergerea tuturor drepţurilor ţăranilor, luarea din mâinile lor a ogoarelor muncite de ei, dându-le însă drept de mângâiere, ca pământ comunal, trei pogoane la moşii de câmp, două pogoane la moşii de mijloc şi un pogon şi jumătate la moşiile de munte, şi aceasta însă nu ca proprietate absolută, ci numai ca pământ arendat cu o chirie perpetuă, care urma mai târziu a se hotărî de către consiliul judeţean.

Iată tristul rezultat dobândit într'un timp

care n'a ţinut mai puţin decât 14 ani, dela 1848 şi până la 1862.

Discutată a fost chestiunea în mod contradictoriu între proprietari şi între ţărani, în sânul Comisiunii Mixte din Bucureşti la 1848; discutată a fost chestiunea în sânul Adunărimume ad-hoc din Iaşi, din 1857; discutată a fost chestiunea în sânul Comisiunii Centrale legislativă din Focşani; discutată a fost chestiunea în prima sesiune a întâiului parlament al României unite şi măsura emancipatoare, deşi înţeleasă de chiar adversarii ei, deşi studiată, coaptă prin atâtea şi atâtea lungi şi variate discuţiuni, tot se amâna din comisiune în comisiune, din Cameră în Cameră; şi ţăranul român tot a rămas neclintit în speranţele sale, tot a rămas supus legilor în fiinţă şi a urmat a fi model ordinei şi legalităţii.

Că legea votată de Cameră în ziua de 11 Iunie, ca batjocură a aniversării zilei de 11 Iunie 1848, când mişcarea naţională din Bucureşti a decretat marile principii politice şi sociale reclamate de poporul român; că acea lege, zic, nu putea avea fiinţă, nu putea fi aplicată; că era prin urmare moartă în însăşi ziua naşterii sale ; — au înţeles-o înşişi miniştrii cari au urmat ministeriatului lui Barbu Catargiu. Insuşi bătrânul Arsachi, colegul şi coreligionarul răposatului ministru şi urmaşul său în scaunul presidenţial, n'a cutezat s'o supună sancţiunii domneşti. Tot aşa a făcut şi ministerul Kretzulescu, care a succedat la putere ministerului Arsachi.

Când, la 11 Octombrie 1863, am fost chemat în capul noului minister, am găsit proiectul în

starea în care el a fost trimis de către preşedintele Camerei preşedinţiei Consiliului de miniştri.

Negreşit că nu aş fi cerut sancţiunea Domnească la un proiect, ale cărui temelii eu şi cu toţi liberalii de orice nuanţe le-am combătut cu toată energia într'un şir de 16 ani neîntrerupţi.

GUVERNUL KOGALNICEANU. IMPROPRIETARIREA ŢARANILOR

După ce, în sesiunea Camerei din 1863 şi 1864, am prezentat proiectele de lege comunale şi judeţene, secularizarea mânăstirilor închinate şi neînchinate şi trecerea către Stat a tuturor moşiilor mânăstireşti, reprezentând a patra parte din teritoriul României, — şi am obţinut votarea lor, pot zice, în unanimitate (adică şi de către conservatori şi de către liberali), şi alte legi de reforme liberale —; în Aprilie 1864, am înfăţişat, în fine, şi proiectul de lege rurală, astfel precum partidul liberal l-a fost prezentat în 1862, în opoziţiune cu proiectul de lege elaborat de Comisiunea Centrală; dar de aci lucrurile s'au încurcat într'un nod gordian. Numai pentrucă proiectul de lege a fost prezentat şi că *Monitorul* a publicat în aceiaşi zi cuprinderea lui, am primit un vot de blam. Publicaţiunile însă erau necesare pentru a linişti populaţiunile rurale agitate de publicitatea dată proiectului de lege al Comisiunii Centrale.

Ministerul şi-a dat demisia. Domnul nu a primit-o şi Camera a fost prorogată pentru ziua de 2 Mai. In această zi, Adunarea, din mo-

mentul suirii la tribună a biroului său, a declarat că nu voește a trata cu mine nici chestiunea rurală, nici reforma legii electorale acordată de străini prin convențiunea din Paris.

Mă opresc aci.

Descrierea cauzelor care au provocat lovitura de Stat din 2 Mai, precum și consecințele acestui act afară din lege, nu pot forma obiectul unei simple conferințe. Și apoi descrierea evenimentelor din 1864 ar constitui încă o istorie de actualitate; și nu cred că aș face bine dacă m'aș însărcina, cel puțin acum, cu facerea acestei istorii.

Mă voi mărgini numai a cita ca simple fapte înfățișarea acestui proiect în desbaterea Consiliului de Stat și promulgarea sa în ziua de 14 August 1864

Desbaterea acestei legi a ținut mai multe zile în Consiliul de Stat, prezidat de însuși Domnul Și aci simt o datorie de a exprima și astăzi recunoștința mea vice-președintelui acelui corp, învestit atunci cu puterile legiuitoare, Costache Bozianu și membrilor săi : A. Crețescu, G. Vernescu, A Papadopol-Calimah, P. Orbescu, D Bolintineanu, G Apostoleanu și câtorva alt or spirite luminate, care m'au ajutat în greaua întreprindere.

Proiectul meu s'a modificat în bine, dar am găsit o împotrivire la propunerea mea de a se aplica legea de îndată, adică dela viitorul 23 Aprilie 1865.

Majoritatea Consiliului de Stat, cu care s'a unit și Domnul, n'a primit imediata aplicare, ci a amânat-o după trei ani. O asemenea legiuire,

o legiuire socială, amânată în aplicarea ei după trei ani, atunci când țara întreagă, proprietari, arendași și mai ales țărani, toți în picioare, așteptau cu nerăbdare o soluțiune definitivă și imediată; o asemenea amânare, zic, însemna însăși condamnarea și sfărâmarea legii.

Imediat după votul Consiliului de Stat, eu am depus demisiunea mea în mâinile Domnitorului, declarând că, în calitate de Ministru de Interne, eu nu puteam răspunde de ordinea publică, că nu aveam îndestule mijloace de execuțiune, pentru ca, odată ce se va lăți buna-veste a desființării clăcii, a liberării brațelor și a emancipării ogoarelor lor de orice sarcini și angarale către stăpânii de moșii, să pot îndatora pe țărani trei veri dearândul a mai face claca sau boierescul.

„In dosul fiecărui clăcaș mi-ar trebui câte un jandarm, zisei Domnului; și dacă Măria Ta ai avea atâția jandarmi câți sunt țăranii, și încă nu te-aș sfătui să faci cu ei o asemenea întrebuințare, și nici că ordinile Măriei Tale ar fi ascultate, pentrucă și jandarmii (pe atunci se zicea „călărașilor" *dorobanți)* sunt clăcași sau fii de clăcași".

Vorba francezului „la nuit porte conseil" s'a îndeplinit spre fericirea țării, spre gloria Domnului.

Cuza-Vodă, mai chibzuit, și după o matură sfătuire cu el însuși, a cumpănit temeiurile importante ale aplicării imediate a marei reforme. Mi-a înapoiat dar demisiunea și m'a împuternicit să pledez înaintea Consiliului de Stat necesitatea de a reveni la imediata aplicare a acestei legi. Consiliul de Stat și Ministe-

rul am convenit ca legea să se pună în lucrare dela 23 Aprilie 1865, împuternicit fiind însă Guvernul de a înainta până atunci lucrarea pregătitoare de constatare şi de marcare, prevăzută prin noul aşezământ.

Primească aci recunoştinţa mea fostul meu coleg la acel minister şi actualul meu coleg în Academie, d-l N. Kretzulescu; nu mai puţin datoresc această recunoştinţă onorabilului domn G. Alexandru Papadopol-Calimah, supraveţuitor cu d-l Orbescu din acel luminat Consiliu de Stat, care, punându-se mai presus de toate consideraţiunile şi dificultăţile politice de pe atunci, au împreună lucrat şi puternic contribuit *la săvârşirea unei reforme care a schimbat faţa economică a României.*

Legea s'a promulgat şi publicat în ziua de 14 August, şi până în ziua de 15 ea a fost împrăştiată mai în toate satele României şi în sunetul clopotelor citită şi binecuvântată în bisericile lor.

Legea a fost precedată de o proclamaţiune a Domnului *către locuitorii săteşti.* Această proclamaţiune este testamentul politic al lui Cuza-Vodă.

Mari greşeli el a făcut, dar această proclamaţie nu va pieri nici din inima ţăranilor, nici din istoria României.

Să-mi fie permis a da citire proclamaţiunii:

„Sătenilor!

„Indelungata voastră aşteptare, marea făgăduinţă dată vouă de Inaltele Puteri ale Europei

prin art. 46 al Convenţiunei, interesul Patriei, asigurarea proprietăţii funciare şi dorinţa Mea cea mai vie s'au împlinit.

„Claca (boierescul) este desfiinţată pentru deapururea, şi de astăzi voi sunteţi proprietari liberi pe locurile supuse stăpânirii voastre, în întindere hotărîtă prin legile în fiinţă.

„Mergeţi dar, mai înainte de toate, la poalele Altarului, şi cu genunchii plecaţi, mulţumiţi Atotputernicului Dumnezeu, pentrucă, prin ajutorul său, în sfârşit aţi ajuns a vedea această zi frumoasă pentru voi, scumpă inimii mele şi mare pentru viitorul României!

„De astăzi voi sunteţi stăpâni pe braţele voastre; voi aveţi o părticică de pământ proprietate şi moşie a voastră; de astăzi voi aveţi o Patrie de iubit şi apărat.

„Şi acum, după ce cu braţul Celui de sus, am putut săvârşi o asemenea mare faptă, Mă întorc către voi, spre a vă da un sfat de Domn şi de Părinte, spre a vă arăta calea pe care trebue s'o urmaţi, de voiţi să ajungeţi la adevărata îmbunătăţire a soartei voastre şi a copiilor voştri.

„Claca şi toate celelalte legături silite între voi şi între stăpânii voştri de moşii, sunt desfiinţate prin plata unei drepte despăgubiri.

„De acum înainte, voi nu veţi mai fi cu dânşii în alte legături decât acelea ce vor izvorî din interesul şi buna primire a unora şi altora. Aceste legături însă vor fi pururea neapărate pentru ambele părţi. Faceţi dar ca ele să fie întemeiate pe iubire şi încredere. Mulţi şi foarte mulţi din proprietari au dorit îmbunătăţirea soartei voastre. Mulţi din ei au lucrat

cu toată inima, ca să ajungeţi la această frumoasă zi, pe care voi astăzi o serbaţi. Părinţii voştri şi voi aţi văzut dela mulţi stăpâni de moşii ajutor la nevoile şi trebuinţele voastre. Uitaţi dar zilele negre prin care aţi trecut; uitaţi toată ura şi toată vrajba: fiţi surzi la glasul acelora care vă vor întărîta în contra stăpânilor de moşii şi, în legăturile de bunăvoie ce veţi mai avea de aci încolo cu proprietarii, nu vedeţi în ei decât vechii voştri sprijinitori şi pe viitorii voştri amici şi buni vecini. Au nu sunteţi toţi fii ai aceleiaşi ţări? Au pământul României nu este muma care vă hrăneşte pe toţi?

„Stăpâni liberi pe braţele şi pe ogoarele voastre, nu uitaţi mai înainte de toate că sunteţi plugari, că sunteţi muncitori de pământ. Nu părăsiţi această frumoasă meserie, care face bogăţia ţării, şi dovediţi şi în România, ca pretutindeni, că munca liberă produce îndoit decât munca silită. Departe de a vă da trândăviei, sporiţi încă hărnicia voastră, şi ogoarele voastre îndoit să fie mai bine lucrate, căci de acum aceste ogoare sunt averea voastră şi moşia copiilor voştri

„Ingrijiţi-vă asemenea de vetrele satelor voastre, cari de astăzi devin comune neatârnate şi locaşuri statornicite ale voastre, din care nimeni nu vă mai poate isgoni. Siliţi-vă dar a le îmbogăţi şi a le înfrumuseţa; faceţi-vă case bune şi îndestulătoare; înconjuraţi-le cu grădini şi cu pomi roditori. Inzestraţi-vă satele cu aşezăminte folositoare vouă şi urmaşilor voştri. Statorniciţi mai ales şi pretutindeni şcoale, unde copiii voştri să dobândească cunoştinţele

trebuitoare pentru a fi buni plugari şi buni cetăţeni.

„Actul din 2 Mai v'a dat la toţi drepturi; învăţaţi dar pe copiii voştri a le preţui şi a le bine întrebuinţa.

„Şi mai presus de toate, fiţi şi în viitor ceeace aţi fost până acum, şi chiar în timpurile cele mai rele, fiţi bărbaţi de pace şi de bună rânduială; aveţi încredere în Domnul vostru, care vă doreşte tot binele; daţi, ca şi până acum, pilda supunerii către legile ţării voastre, la a cărora facere aveţi şi voi de acum a lua parte; şi în toată întâmplarea, iubiţi România, care, de astăzi, este dreaptă pentru toţi fiii săi.

„Şi acum, iubiţii mei săteni, bucuraţi-vă şi păşiţi la munca de bunăvoie, care înalţă şi îmbogăţeşte; şi Dumnezeul părinţilor noştri să binecuvinteze sămânţa ce veţi arunca pe cea dintâi brazdă liberă a ogoarelor voastre".

Câteva cuvinte şi voi sfârşi:

Aplicarea legii rurale a dat loc, pe alocurea şi mai ales în Ţara Românească, la dureroase strâmbătăţi.

In Moldova, ogoarele ţărăneşti fiind alese încă prin legea lui Grigore Ghica din 1850, strămutarea posesiunii nu s'a făcut în genere, decât în urma necesităţilor de commasare.

Nu a fost aşa în Muntenia. Aci, mai toate moşiile erau lucrate numai de ţărani, şi pe toată întinderea, schimbându-se ogoarele mai anual după necesităţile agriculturii; a trebuit mai întâi dar a se aplica legea lui Ştirbei-Vodă, adică a se determina pe pământ întinderea ogoarelor cuvenite ţăranilor şi de aci multe ne-

dreptăți. Și cu toate acestea, în toată întinderea României, o singură strigare de nemulțumire n'a isbucnit din gura țăranilor, un singur braț nu s'a ridicat pentru silnice fapte sau răsbunări.

In Austria, în Rusia, aplicarea legii rurale a dat loc la mii de acte de crude represalii; mii de case ale proprietarilor au fost date pradă flăcărilor și sute de proprietari au căzut victime sub topoarele țăranilor.

In România o liniște perfectă; într'o sărbătorire generală, aplicarea legii emancipatoare s'a făcut fără a se preface în cenușă o singură casă din ale foștilor stăpâni, fără ca să se smulgă un singur fir de păr din al marilor proprietari.

INCHEIERE

Când, 14 ani în urmă, țăranul român, soldat de linie, sau dorobanț, ori călăraș, după două sute de ani de umilință, în câmpiile Bulgariei și în fața tăriilor Plevnei, a dat piept dușmanului, — țăranul român, zic, prin vitejia sa, prin înfruntarea morții, a dovedit că astădată el avea o patrie de iubit și de apărat și că în spatele lui, dincolo de Dunăre, el avea pentru dânsul și pentru familia sa, o părticică de pământ, proprietate și moșie a lui și a copiilor săi.

In timpul lui Vodă-Cuza s'a desființat claca și s'au împroprietărit sătenii. Aceasta a fost o mare îmbunătățire a stării lor materiale.

Opera începută s'a continuat.

Insurățeii din 1864 au căpătat pământurile ce li se acordau de lege și alți săteni au fost împroprietăriți. Dar ceeace s'a făcut mai mult a fost că i s'a dat țăranului, pe lângă pământ și sapă, pușca, ca să-și apere țara Atunci am văzut cu toții cum pașnicul țăran a devenit oștean voinic, oștean viteaz, care se uita la moarte cu dispreț și care a reînviat pe câmpul de bătălie, gloria strămoșilor noștri.

Aceasta e mult, foarte mult, dar nu e destul. Trebue să mergem înainte. Trebue ca prin cultură să ridicăm pe țăranul nostru ca el să aibă cunoștință profundă și energică de drepturile și de datoriile lui, ca el să înțeleagă pe deplin că trebue să-și pună viața pentru a-și apăra țara și neamul.

TABLA DE MATERII

		Pag.
1.	Introducere	5
2.	Bibliografie	28
3.	Fragment de scrisori	30
4.	Prefață la „Dacia Literară"	33
5.	Introducere la „Arhiva Românească"	38
6.	Discurs pentru deschiderea cursului de Istorie Națională	44
7.	Despre Pauperism	72
8.	Despre Civilizație	83
9.	Fragmente din „Tainele inimii"	89
10.	Discurs la alegerea lui Cuza	101
11.	Îmbunătățirea soartei țăranilor	104
12.	Discurs la jubileul de 25 de ani ai Academiei Române	176

BIBLIOTECA ACADEMIEI REPUBLICII POPULARE RO. A. L.

Au apărut în

„BIBLIOTECA de BUZUNAR"

Nr. 1.	MIHAIL SADOVEANU:	Fantazii răsăritene
„ 2.	ARMAND CUVILLIER:	Introducere în sociologie
„ 3.	WILLI BREDEL:	Reporter special
„ 4.	Ing. DRĂGULĂNESCU:	Formular de matematici și calcul
„ 5.	.°.	Carte de cântece
„ 6.	.°.	1848 (Documente)
„ 7.	S. SAMARIAN:	Cartea jucătorului de șah
„ 8.	BERNARD SHAW:	Discipolul diavolului
„ 9.	ANTON CEHOV:	Țăranii ed. II-a
„ 10.	A. HILF:	Aplicațiile radio-electricității
„ 11.	GEO BOGZA:	Țara de piatră
„ 12.	ROMAIN ROLLAND:	Beethoven
„ 13.	JO MIHALY:	Păzitorul Fratelui, roman
„ 14.	FRANS MASEREEL:	Calvarul unui om
„ 15.	MIHAIL EMINESCU:	Poezii
„ 16.	MARCEL PRENANT:	Darwin ed. II-a
„ 17.	VIRGIL GHEORGHIU:	Inițiere muzicală ed. II-a
„ 18.	IONESCU-DUNĂREANU:	Drumuri de munte ed. II-a
„ 19.	CLAUDE ROY:	Parisul răsculat
„ 20	AL. ȘTEFANOPOL:	Regina Balului
„ 21	TUDOR ARGHEZI:	Versuri alese
„ 22.	POENARU și MIRCEV:	Boxul
„ 23.	GARCIA LORCA:	Nemaipomenita pantofă roșie.
„ 24.	AD. BYCK:	Negrii cântă
„ 25.	Dr. OCTAV MALLER:	Ereditate și mediu
„ 26.	ROGER MARTIN DU GARD:	Familia Thibault vol.: I
„ 27.	VERA INBER:	Așeziul
„ 28.	MIHAIL ROLLER:	Figuri din Revoluția Franceză
„ 29.	TIHON HOLODNAI:	Miciurin transformă plantele
„ 30.	A. S. PUȘKIN:	Poveștile răposatului Ivan Petrovici Belchin

EDITURA DE STAT

Au apărut în

„BIBLIOTECA de BUZUNAR"

Nr. 31.	I. BRUCĂR :	Psihologie
„ 32.	FRITZ KUNKEL :	Caracterul, dragostea şi căsnicia
„ 33.	C. I. GULIAN :	Introducere în sociologia culturii
„ 34.	Dr. VICTOR CHERESTEŞIU:	Români şi Unguri
„ 35.	COLOMAN MIKSZÁTH :	Sălăştencele
„ 36.	NICOLAE BĂLCESCU :	Scrieri alese
„ 37.	MIHAIL ŞERBAN :	Furtuna
„ 38.	SINCLAIR LEWIS :	Elmer Gantry vol. I
„ 39.	„ „	„ „ „ II
„ 40.	Ing. D. DRĂGULĂNESCU :	Formular de matematici şi calcul vol. II
„ 41.	I. PUŢURI :	Două pale la trei măgari
„ 42.	Dr. N. MARCOVICI :	Metchnicoff
„ 43.	VOLTAIRE :	Candide sau Optimismul
„ 44.	A. de BEAUMARCHAIS :	Nunta lui Figaro
„ 45.	MOLIERE	Tartuffe
„ 46.	ROGER MARTIN DU GARD:	Familia Thibault vol. II
„ 47.	ROGER MARTIN DU GARD:	Familia Thibault vol. III
„ 48.	LIA HARSU :	A fost odată ca niciodată
„ 49.	LEONID LEONOV :	Cucerirea Velikoşumskului
„ 50.	ROMAIN ROLLAND	Călătorie în Ţara Muzicii
„ 51.	LUDWIG BERGHOFF	Balul leproşilor
„ 52.	A. de SAINT-EXUPERY	Scrisoare către un ostatec
„ 53.	Ing. GH. RADO	Meşterul casei
„ 54.	J. B. PRIESTLEY	Inspectorul de poliţie
„ 55.	JONATHAN SWIFT	Călătoriile lui Gulliver
„ 56.	GUY DE MAUPASSANT	Domnişoara Fifi
„ 57.	Col. VALTER ROMAN	Despre Teoria Războiului
„ 58.	RADU BOUREANU	Viaţa Spătarului Milescu
„ 59.	ARMAND SALACROU	Nopţile Mâniei
„ 60.	S. SAMARIAN	A doua carte a jucătorului de şah
61.	HENRIK IBSEN :	Femeia mării
62.	AUGUST IACOBSON :	Viaţa în Citadelă
63.	Dr. PAUL PRUTEANU :	Asigurările sociale în U.R.S.S.
64.	CAROL ARDELEANU	Viermii Pământului
65.	CONSTANTIN VĂRTEJ	Probleme de Stilistică Literară
66.	* * *	Malaria

EDITURA DE STAT